Nostalgic 135

CASA FERICIRII

ALCRIS

Doamna Dovedale își pune în minte că trebuie neapărat să-și căsătorească fiica, ducând-o la tot felul de baluri. Fata însă este exasperată de ambițiile mamei și-și jură că nu se va căsători decât cu un bărbat pe care aceasta să nu-l accepte.

Inima îi este împărțită între marchizul care-i oferă o viață sigură, lipsită de griji, și Gregor, un pictor rus sărac, care trăiește din comenzile clienților săi.

Ce va alege oare până la urmă Eugenia Dovedale? Răceala tipic englezească, sau clocotitorul și abisalul suflet slav?

ISBN: 978-973-580-474-9

PREȚ: 8 LEI

Titlu original (eng.): The House Of Happiness

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CARTLAND, BARBARA
Casa fericirii / Barbara Cartland
Traducător: Nicoleta Neagoe
Bucureşti: Alcris, 2010.
ISBN 978-973-580-474-9
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC "

BARBARA CARTLAND

Casa fericirii

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Eugenia Dovedale urca treptele cu atenție, iar la fiecare pas pe care-l făcea resimțea durere în piciorul cel plăpând. Îi ducea ceai mătușii și era îngrozită ca nu cumva să scape tava aceea mare din lemn de mahon.

Mătușa Cloris trăgea un pui de somn în fiecare după-amiază. La ora patru fix, îi plăcea să fie trezită de Eugenia. Bridget, slujnica, se ocupa de pregătirea tăvii pe care așeza ibricul din argint, o cană și farfurioara cu zahăr, însă Eugenia era cea care trebuia să ducă totul până la etajul al doilea al clădirii, acolo unde mătușa stătea în patul ei larg din lemn de trandafir.

Eugenia ajunse în fața camerei mătușii sale. Deschise ușa împingând-o cu cotul, și pătrunse înăuntru.

– Tu ești, Eugeeenia?

Ar fi vrut ca nepoata ei să-i poarte numele. Cum dorința nu i-a fost îndeplinită, bătrâna doamnă nu rata nicio ocazie să arate că nu poate să-i rostească numele după pronunția franțuzească.

– Da, mătușa Cloris, eu sunt.

– Mi-ai luat prăjituri de la Fortnum's ?

– Da, mătușă.

– Grozav. Toarnă-mi ceaiul, te rog!

– Sigur. Altceva?

Mătușa Cloris o scrută cu privirea pe nepoată.

– Vrei să scapi de mine?

– O, nu! Însă mama și-a exprimat dorința să beau cu ea ceaiul, astăzi.

– O, sigur că trebuie să iei ceaiul cu mama ta, zise mătușa, cu un aer nemulțumit.

Eugenia vru să plece.

– Eugeeenia !

– Da, mătușă.

– Poți să iei o prăjitură, s-o mănânci cu mama ta.

Eugenia coborî trepetele, cu prăjitura învelită într-un șervet.

Doamna Dovedale stătea în fața focului în salonașul de la etajul întâi, unde locuia cu Eugenia Ridică privirea când fiica ei intră înăuntru.

– Ce-ai acolo, Eugenia?

– O prăjitură. De la mătușa Cloris.

– O singură prăjitură pentru amândouă ?

– Eu nu vreau, mamă.

– Presupun că e de la Fortnum's, nu ?

– Da, mamă. Am fost ieri la cumpărături acolo.

Doamna Dovedale scoase un oftat plin de dramatism.

– Am ajuns s-o trăiesc și pe asta. Să-mi văd fiica tratată ca o servitoare.

– Dar nu sunt așa ceva. Mie îmi place să mă duc la Fortnum's.

– Da' de unde ! Ți-ai obosit picioarele bătând drumul ăla pentru bătrâna doamnă.

– Dar îi sunt recunoscătoare. Grație ei, avem o casă.

– O casă ? Ți se pare că asta poate fi numită casă? Când avem la dispoziție o cantitate fixă de cărbune, ca niște servitoare? Când mâncarea e raționalizată, iar vinul de Xeres este îndoit cu apă? Când tu nu poți ieși în lume, pentru că zgripțuroaica asta bătrână nu-ți dă bani nici măcar să-ți cumperi o pereche de mănuși?

Eugenia nu spuse nimic. Se mărgini să ia vătraiul și să scormonească în foc. Imediat, se înălță o flacără.

– De n-ar fi fost buna mea prietenă, doamna Granton, habar n-ai fi avut ce înseamnă lumea bună, se lamentă doamna Dovedale. N-ai fi știut cum trebuie să te adresezi unui conte, cum să mânuiești un evantai, sau cum să ții corect furculița.

Eugenia se sili să nu zâmbească. Doamna Dovedale părea să uite că ea însăși, plină de ambiții în ce-o privea pe fiica ei, o învățase vreme îndelungată tot ce ținea de etichetă.

Mătușa Cloris era bine intenționată, numai că la ea tot personalul era auster, iar hrana frugală. Din când în când, doamna Granton o invita pe Eugenia și pe mama ei la ceai, astfel că Eugenia avea ocazia să cunoască persoane de vârsta ei.

– Și când te gândești că altădată purtam satin și luam ceaiul cu marchizi! continuă doamna Dovedale. Când te gândești că am fost cândva stăpână în propria mea casă, cu slujnică personală și cu oale din cupru.

Eugenia se răsuci pe scaun. Știa ce urmează: i se va povesti pentru a nu știu câta oară despre viața privilegiată pe care o dusese altădată familia Dovedale în Rutland, acolo unde domnul Dovedale era

administrator al domeniului marchizului Buckbury, fosta abație Buckbury.

Buckbury era una dintre cele mai mari proprietăți din Rutland. Primul marchiz fusese general, un favorit al regelui Henric al VIII-lea, și i se dăduseră pământurile întinse din nord atunci când mănăstirile fuseseră desființate.

Actualul marchiz era la fel de chipeș ca tatăl lui. Era mare păcat că nu mai trăia în Anglia, ci undeva în apropierea Alpilor, pe proprietatea răposatei sale mame. Era peste puterea de înțelegere a doamnei Dovedale de ce acesta prefera să locuiască într-un castel, fără îndoială aflat în bătaia vânturilor în sălbăticia aia din Franța, în loc să se bucure de frumusețea din Bickbury.

– Ce viață a dus în Buckbury, zise entuziasmată doamna Dovedale. Petreceri vara în aer liber, bărci pe lac în amurg, la lumina lanternelor, focuri imense în fiecare cameră iarna, trăsuri venind la baluri, candelabre strălucind. Petrecerile de Crăciun la care angajații erau întotdeauna invitați. Tatălui tău și mie ni se acordau locurile cele mai de vază la cină. Marchizul era o gazdă atât de generoasă! La ultima petrecere, ai fost și tu invitată. Îți mai amintești?

Eugenia își încălzea degetele de la picioare în fața focului. Încălțămintea ei era uzată și nu-i mai ținea de cald.

– Îmi amintesc, mamă.

Cum ar putea să uite ? Chiar dacă mama ei nu i-ar aminti întruna, tot i-ar apărea în fața ochilor moșia Buckbury cu ocazia acelui Crăciun, pentru că i se întipărise în minte.

Avea zece ani, iar vederea bradului din hol o lăsase fără respirație. Acesta părea atât de înalt, încât ajungea parcă la Ceruri. Pe fiecare ramură erau lumânări aprinse, iar în vârf strălucea o stea argintie.

Urcând la etaj, iar steaua fiindu-i foarte aproape, se ridicase pe vârful picioarelor și întinsese mâna, încercând s-o atingă.

– Ce faci aici, domnișorico? o întrebase cineva cu glas blând.

La început, Eugenia nu-l recunoscuse pe marchiz.

Domnul acela înalt, îmbrăcat cu o haină foarte elegantă și purtând mănuși albe, i se părea nespus de frumos, lăsând-o fără respirație.

– Voiam să ating steaua, se justificase ea. Vreau să văd dacă-i de gheață. Numai așa pot afla dacă e adevărată.

Marchizul păruse amuzat.

– Păi, nu prea-mi vine să-ți spun, dar nu e adevărată. E foarte greu să ai unele adevărate. Trebuie să fii foarte norocos ca să găsești una, când cade de pe cer. Asta de-aici e o stea făcută din argint. N-aș vrea să te văz căzând în încercarea de a o atinge.

– O, dar nici n-o să mă mai obosesc, acum că am aflat adevărul, zisese ea, încântată de tonul de dojană blândă al bărbatului.

– Mă bucur să aud asta.

– Arătați ca un prinț, în costumul ăsta, zisese ea.

– Iar tu, domnișoară, ca o prințesă, zise marchizul râzând.

Eugenia arăta într-adevăr încântător. Părul i se revărsa pe spate ca o mantie aurie cu reflexe rubinii, iar ochii erau aidoma unor crini albaștri de apă. Era îmbrăcată într-o rochie albastră de muselină, iar în picioare avea pantofi din satin albastru.

– Mulțumesc. Rochia asta arată grozav când mă învârt. Vreți s-o fac?

– Te rog, răspunsese marchizul.

– Ce faci acolo, Eugenia? se auzise vocea doamnei Dovedale, care cobora scările.

Femeia se oprise uimită, văzând pirueta executată de fiica ei.

– Nimic, mamă.

– Dar te învârteai. Nu e un comportament demn de o domnișoară. Te rog să ceri scuze domnului marchiz.

– Dar mai întâi l-am întrebat, protestase Eugenia.

– Pot să vă asigur, doamnă Dovedale, că a făcut-o, confirmase marchizul cu o sclipire în priviri.

Doamna Dovedale o luase pe fată de mână, trăgând-o după ea. Însă ea se smucise și alergase spre marchiz.

– Domnule marchiz, într-o bună zi o să mă căsătoresc cu dumneavoastră. Numai și numai cu dumneavoastră.

– Eugenia! exclamase doamna Dovedale.

Totuși, marchizul o privise pe fetiță cu un aer foarte serios.

– În cazul ăsta, replicase el, vă asigur că am să aștept până o să crești.

Focul din sobă o scoase din reverie.

Oricât de nepretențioasă era, n-avea cum să nu remarce diferența dintre scena desfășurată la Buckbury și aceasta din salonașul londonez, cu fotolii uzate și jaluzele ca vai de ele la geamuri.

Doamna Dovedale, de parcă i-ar fi citit gândurile, rosti exact aceleași vorbe pe care și le amintise Eugenia mai devreme.

– În cazul ăsta, te asigur că am să aștept până o să crești. Astea au fost vorbele marchizului. Evident, n-a așteptat. Nici n-avea cum. Contesa era hotărâtă să devină soția lui.

Contesa era foarte frumoasă. Era o prietenă mai tânără a răposatei mame a marchizului, și sosise la Buckbury la o lună după balul de Crăciun.

La întoarcerea în Franța, petrecută peste două săptămâni, marchizul o urmase.

Îl informase pe administrator că au intervenit unele probleme de

familie în Franța, și că va lipsi ceva vreme. Cu toate astea, doamna Dovedale era ferm convinsă că-i făcea o curte asiduă contesei.

Dar indiferent de adevăratele motive ale plecării marchizului, moșia Buckbury fusese închisă. Nu se mai dădeau petreceri în aer liber, nici baluri.

– Ce paradis am pierdut! Ce-am ajuns! se lamentă doamna Dovedale.

Ascultând-o, Eugenia nu se putu împiedica să-și arate mirarea că mama ei părea să fi uitat cu desăvârșire rolul pe care ea însăși îl jucase în pierderea fostului ei mod de viață.

Adevărul era că pe măsură ce timpul trecea, iar marchizul nu dădea niciun semn de viață, doamna Dovedale începuse să facă presiuni asupra soțului ei, care era de mult timp suferind.

Chiar n-avea altă ambiție decât să fie administrator al unei case cufundate în liniște și al unui domeniu unde nu se petrecea nimic? Până la urmă, a reușit să-l convingă că trebuie să treacă înfăptuirea unor fapte mărețe. N-avea nevoie decât de bani să-și întemeieze o afacere, sau ceva de genul ăsta.

Prin urmare, a demisionat de la conducerea administrativă a domeniului și a plecat pe mare, spre Alaska și spre aurul acesteia.

Soția și fiica fuseseră trimise să stea la mătușa Cloris, la Londra, care era văduvă.

În mai puțin de șase luni, li s-a adus la cunoștință vestea că domnul Dovedale pierise din pricina febrei. Doamna Dovedale și Eugenia nu se mai întorseseră la fosta abație Buckbury.

– Să nu te mai întorci niciodată acasă, spunea doamna Dovedale, amintindu-și cu ochii înlăcrimați de acel moment, să nu mai vezi niciodată al nostru drag " Paragon ", atât de nimerit numit astfel,

întrucât era departe de nebunia lumii.

Eugenia, care stătea cu coatele rezemate de brațul fotoliului, își prinse bărbia între mâini, fixându-și privirea asupra focului.

Amintindu-și de viața de dinainte, de " Paragon " îi era cel mai dor.

" Paragon " era numele casei din pădurea din Buckbury, unde locuia administratorul și familia lui. Trandafiri cățărători acopereau pereții, iar gardul era unul viu.

Eugenia avusese o pisică pe nume Sugar, și un căluț numit Bud.

Fusese atât de fericită la " Paragon ", împreună cu tatăl ei, încât încerca să nu se mai gândească la asta.

Ce bine-ar fi dacă mama ei nu i-ar aminti întruna trecutul!

În concepția doamnei Dovedale singura soluție pentru ieșirea din situația strâmtorată în care se afla familia, era Eugenia. Toată lumea spunea că e nespus de frumoasă. L-ar putea fermeca până și pe prințul de Wales dacă ar vrea.

Prin urmare, doamna Dovedale, făcea tot ce-i stătea în putință pentru ca fiica ei să fie remarcată. Oricărui bărbat care voia s-o asculte ridica în slăvi calitățile fiicei sale. Nici nu apuca bine doamna Granton să rostească numele unui burlac mai acătării, că doamna Dovedale și încerca să facă o prezentare a fiicei sale.

Doamna Dovedale o însoțea pe Eugenia la Fortnum's cu singurul scop de a i-l arăta pe lordul X sau pe contele Y fiicei sale. Plimbările prin grădina Kensington erau consacrate aceluiași scop : să-i atragă atenția asupra cutărui duce sau viconte care trecea pe acolo.

– Aruncă-i o privire, draga mea. Întoarce fața spre el. Aține-i calea!

Toate aceste manevre ale mamei sale o făceau pe Eugenia să se simtă foarte nefericită. Din instinct, începuse să opună rezistență mamei sale, indiferent de "sugestia" pe care aceasta o făcea.

Lipindu-și fruntea de pervazul ferestrei, Eugenia își spunea întotdeauna câteva cuvinte care aveau un efect magic asupra ei:

"N-o să mă căsătoresc niciodată, dar niciodată, cu un bărbat pe care mama îl acceptă!"

Stând la micul dejun și citind ziarul cu ajutorul ochelarilor, doamna Dovedale scoase brusc o exlamație entuziastă.

– Mamă ?

Doamna Dovedale își duse mâna la față, de parcă lectura o făcuse ca prin farmec s-o apuce fierbințeala.

– O, Doamne! O, Doamne! Suntem salvate!

– Fii mai precisă, mamă! o îndemnă fata, uimită.

Puse ziarul pe masă și arătă cu degetul.

– Uite, aici! Vezi? Marchizul Buckbury s-a întors în Anglia și se află în acest moment la Londra!

Eugenia, dându-și seama la ce se gândea mama ei, se încruntă.

" Probabil acum e foarte bătrân, și foarte încărunțit."

– E bătrân, zise Eugenia, oftând.

– Trebuie să mă asigur că va fi invitat la una din petrecerile date de doamna Granton, continuă mama ei. Sunt convinsă că, pentru noi, o să-l invite. Cred că va ține neapărat să vină când va afla că printre invitați se află văduva administratorului domeniului său. E cu neputință să ne fi uitat. E cu neputință să te fi uitat!

– Sigur că m-a uitat. Și chiar dacă n-ar fi așa, ce legătură are cu salvarea noastră?

– Păi, erați atât de fermecați unul de altul, la petrecerea de Crăciun...

– Dar mamă, aveam zece ani !

– Dar era cât se poate de evident că vei deveni o adevărată

frumusețe, insistă mama ei. A spus că o să aștepte...

Eugenia ridică mirată din sprâncene.

– Mamă, cred că ai uitat de contesă.

– O, da! Contesa! zise doamna Dovedale, prăbușindu-se pe scaun pentru a-și relua discursul, cu o față strălucitoare. Dar chiar și-așa, când o să ne recunoască, sunt convinsă că o să dorească să te ajute cumva.

– N-am nevoie de mila nimănui, replică Eugenia cu asprime.

Doamna Dovedale înălță mâinile și se ridică de la masă.

– Eugenia, mă duci pe culmile disperării, nu alta ! Habar n-am ce vrei, conchise ea, părăsind încăperea.

Ce voia ? Pasiune ! Nu voia să-și vândă frumusețea, câtă va fi fiind, pentru un șirag de perle și o trăsură. Nu-și dorea un conte cu aere sau un marchiz bătrân. Voia să simtă că zboară alături de un bărbat pentru care iubirea era mai importantă decât titlul, un bărbat pentru care chemarea inimii era mai puternică decât cea a datoriei.

Închise ochii câteva momente, încercând să-l plăsmuiască pe acest iubit sălbatic și plin de pasiune.

Era clar că nu era genul de bărbat pe care mama ei să-l aprobe.

Spera ca lipsa ei cât se poate de evidentă de entuziasm s-o descurajeze pe mama ei în plănuirea unei întâlniri cu marchizul de Buckbury.

Doamna Dovedale nu era totuși genul de femeie care să fie descurajată atât de ușor când își punea ceva în minte.

Peste două zile, intră triumfătoare în camera Eugeniei.

– Suntem așteptate marți la doamna Granton. O să vină și marchizul de Buckbury. Va fi prima dată când mergi seara la o petrecere.

Eugenia nici măcar nu ridică ochii din carte.

– Nu pot merge. N-am cu ce să mă îmbrac.

– O, nu-ți face griji în această privință. O să-ți dau vechea mea rochie de bal.

– Atunci, o să arăt groaznic.

– Groaznic? Nici vorbă.

Totuși, doamna Dovedale se înșela. În ziua când urma să aibă loc petrecerea, până și mătușa Cloris, atât de aplecată spre purtatea hainelor uzate, își țuguie buzele.

– Ce culoare-i asta, Florence? întrebă ea.

– E albastrul pe care-l găsești pe pieptul porumbeilor.

– Albastrul de pe pieptul porumbeilor? repetă mătușa Cloris, aruncând o privire îndoielnică. Dacă-i așa, culoarea s-a stins rău de tot.

– S-a decolorat? Prostii. E ca interiorul unei flori.

– Mai degrabă al unei frunze.

Eugenia, care stătea în fața ușii, urmărea acest schimb de replici cu o satisfacție tristă. Culoarea era ștearsă, iar dincolo de asta rochia era cât se poate de demodată.

Își reprimă un chicotit. Ce-i păsa ? Nu-și dorea să-l impresioneze pe marchizul de Buckbury sau pe oricine altcineva, la petrecerea dată de doamna Granton.

Era conștientă că îmbrăcămintea ei o va face să pară ridicolă, dar nu-i păsa. Era mult mai bine așa pentru că în felul ăsta se opunea planului mamei sale.

Doamna Dovedale, care credea despre fiica ei că e însăși întruchiparea perfecțiunii îmbrăcată pentru treburile din casă sau cu șorțul de bucătărie, fu totuși tulburată de observațiile mătușii Cloris.

– Are nevoie de un accesoriu, ceva care să facă diferența, zise ea cu

șovăială în voce. Cred că un șal frumos e ceea ce-i trebuie.

Mătușa Cloris păru că stă în cumpănă.

– I-aș putea împrumuta șalul meu de mătase, zise ea în cele din urmă, fără mare tragere de inimă.

Eugenia clătină din cap.

– O, mătușa, nu cred că...

– Termină, fetițo! Nu fi nerecunoscătoare. Ia-l, până nu mă răzgândesc.

Șalul era o minunăție și fusese primit în dar de la domnul Dovedale. Tenta de roz atenua efectul neplăcut al rochiei. Iar florile brodate pe el se potriveau cu irisul de un albastru-întunecat al ochilor Eugeniei.

Din punctul de vedere al mamei, fata era fermecătoare și fără veșminte fastuoase.

Totuși, când cele două intrară în salonul doamnei Granton de pe Cavandon Square, nu fură întâmpinate cu un murmur de admirație.

– Vino, Eugenia! Să nu rămâi în urmă.

Eugenia înaintă cu fruntea sus. Grația ei era izbitoare. Lumina difuză a lămpilor nu făceau decât să-i scoată și mai mult în evidență strălucirea pielii. Părul era sclipitor ca aurul, iar ochii scânteiau ca niște safire. Rochia veche, demodată, nu făcea decât să-i sporească frumusețea.

Domnii se îmbulziră în fața ei, ca să se prezinte.

În capătul îndepărtat al salonului, era o ușă dublă care ducea spre biblioteca lordului Granton. Acesta și soția lui intrară în clipa aceea prin ele. Alături de ei se afla un domn înalt, cu un aer aristocratic cât se poate de evident. Avea frunte înaltă și ochi căprui. Dacă era ceva greșit în trăsăturile lui, acest ceva era tăria de caracter, vizibilă în

fiecare linie. Altminteri, era însuși etalonul bărbatului chipeș și distins.

Privirea îi poposi asupra femeilor adunate acolo. Niciuna nu-i fu pe plac. Totuși, acestea, imediat ce-i sesizară prezența, începură să clipească ușor și să-și deschidă evantaiele.

Eugenia era invizibilă printre admiratorii care roiau în jurul ei.

– Se pare că în partea aceea avem un mic incident, remarcă lordul Granton, chicotind. Aș pune prinsoare că domnișoara Dovedale e în mijlocul acelei mulțimi.

Bărbatul ridică din sprânceană.

– Dovedale ? întrebă el.

– O tânără plină de temperament, adăugă lordul Granton.

Bărbatul întoarse capul spre ușă.

– Dovedale? repetă el.

– Vreți să vă prezint ? îl întrebă doamna Granton, sesizând imediat interesul acestuia.

– Foarte mult, zise acesta înclinând capul.

Tinerii strânși în jurul Eugeniei se dădură la o parte când o văzură pe doamna Granton și pe marchiz apropiindu-se.

– Doamnă Granton... ce mai faceți... sunteți atât de drăguță... iar vinul de Xeres e atât de bun..., ziseră ei în cor.

Auzind numele doamnei Granton, doamna Dovedale întoarse capul, deși era foarte ocupată cu aranjarea șalului fiicei sale. Când îl văzu pe chipeșul bărbat care o însoțea pe prietena ei, scoase un țipăt ușor.

– Marchizul ! E marchizul !

Eugenia, pe jumătate ascunsă în spatele mamei sale, înghețá.

– Marchizul, spuse din nou doamna Dovedale. O, ce plăcere să vă revedem.

Marchizul de Buckbury – căci acesta era într-adevăr numele bărbatului – se înclină cu grație.

– Presupun că sunteți doamna Dovedale.

– O, da! Chiar ea, confirmă aceasta, făcând o plecăciune. Sunt convinsă că mă găsiți foarte schimbată. Zeița Fortuna n-a fost prea darnică în ce mă privește, fapt care se confirmă în situația mea actuală.

– Într-adevăr, se mărgini să spună marchizul, cu gravitate.

– Mi-a rămas totuși o singură comoară pe care mâna crudă a sorții nu mi-a luat-o, continuă mama Eugeniei. O comoară care-mi luminează viața și-mi dă speranță pentru viitor. Fata mea, Eugenia.

Spunând acestea, se retrase într-o parte ca să-i facă loc fiicei sale. Marchizul o privi politicos. Eugenia avea capul plecat, așa încât tot ce se vedea din ea era o șuviță de păr auriu.

Doamna Dovedale râse scurt.

– Draga de ea, e atât de sfioasă! Eugenia !

Fără să-și ridice privirea, Eugenia făcu o plecăciune exagerată până la pământ. Când în sfârșit se ridică, îi întâlni privirea.

Marchizul tresări, de parcă ar fi fost lovit.

– E într-adevăr o comoară, murmură el.

Doamna Granton și doamna Dovedale dădură cu satisfacție din cap.

Marchizul n-o slăbea din priviri, iar Eugenia simțea cum începe să roșească sub examinarea lui intensă.

– E mândria și bucuria mea, zise doamna Dovedale. Alta ca ea pe lume nu-i. Atât de plină de bun-simț, atât de iubitoare și de devotată...

– Și plină de temperament, din câte-am auzit, zise încet marchizul, cu ochii ațintiți asupra Eugeniei.

Doamna Dovedale se alarmă brusc.

– Plină de temperament? Prostii ! Unde-ați auzit asta ? E blândă ca un mielușel. N-ar face rău nici unei muște.

Pentru o clipă, ochii Eugeniei scânteiară.

– Mamă, te rog !

– Ce e, fata mea ? Ce-am spus ? Numai și numai adevărul. Că doar marchizul mă cunoaște. Spun întotdeauna adevărul. Aș îndrăzni chiar să spun că nici soția dumneavoastră nu-i o femeie temperamentală. Slavă Cerului pentru asta.

Marchizul se încruntă.

– Soția mea... ?

– V-ați căsătorit, nu? Dacă îmi amintesc bine... era parcă vorba de o contesă?

Privirea marchizului se întunecă.

– Nu, zise el scurt, nu m-am căsătorit.

Străduindu-se să-și stăpânească tulburarea, doamna Dovedale începuse să tremure.

– Sunteți burlac. Ei, ca să vezi!

Doamna Granton, care-și dădu în sfârșit seama că Eugenia se simte tot mai stânjenită, consideră de cuviință să intervină.

– Sunt convinsă, domnule, i se adresă ea soțului ei, că aveți nevoie de ceva să vă întremați. Avem un bufet în sala de oaspeți.

– Și Eugenia ar trebui să meargă, spuse doamna Dovedale. Ea mai degrabă ciugulește decât mănâncă.

Marchizul întinse brațul spre Eugenia.

– Dacă-mi permiteți, se oferi el.

Eugenia ezită, însă o încurajare discretă a mamei sale o făcu să ia brațul marchizului.

Fata era ferm hotărâtă să se arate indiferentă, dar când intră în

camera de oaspeți, făcu ochii mari văzând masa îmbelșugată. Bucăți de carne de pui, felii de șuncă și porci întregi, cu mere-n gură... piramide de înghețată de fructe...

Nu văzuse niciodată așa ceva. Doamna Dovedale, care venea în spatele lor, scotea exclamații de încântare.

Marchizul se uita la Eugenia cu interes vădit.

– Veniți adesea la petrecerile date de doamna Granton ? o întrebă el pe Eugenia.

– Nu. Eu... noi am venit numai la ceai.

Eugenia începu să-și umple farfuria. Nerăbdătoare să încerce toate delicatețele care de obicei îi erau interzise, mâinile ei parcă n-aveau astâmpăr.

Marchizul o privea amuzat, iar doamna Dovedale era tot mai stânjenită.

– E ciudat. Nu știu ce-a găsit-o seara asta, de are o asemenea poftă de mâncare. Eugenia, cred că ajunge, îi zise ea neliniștită fiicei sale. Sunt convinsă că nu dorești ca domnul marchiz să creadă că ești... că ai gusturi îndoielnice...

– Dar, mamă, sunt atâtea mâncăruri rafinate aici...

Chiar în clipa aceea, Eugenia tăie o felie din tortul ca o ancoră. Îngrozită, doamna Dovedale se agăță de brațul marchizului, ca să-i distragă atenția de la ceea ce i se părea a fi o priveliște dezonorantă.

– Suntem cu toții bucuroși că marchizul s-a întors în Anglia, zise ea.

– Și eu mă bucur, spuse acesta înclinându-se, că m-am întors, acum că mi-am îndeplinit datoriile în străinătate.

– Datoriile? repetă doamna Dovedale.

– Vărul meu din Franța și soția lui au fost uciși, iar eu am fost

tutorele copiilor acestora. Intenționam să-i iau să trăiască la Buckbury, dar mi s-a părut că-i prea devreme să-i smulg de acasă. Așa încât am rămas în Franța, ca să mă ocup de educația lor. Acum, când sunt tineri adulți, am considerat că e momentul să vin acasă.

– Adică la Buckbury? voi să se asigure doamna Dovedale.

– Da. Sigur, am și casa de la Londra, pe Lansdown Square, dar Buckbury este adevărata mea casă.

Doamna Dovedale își frecă mâinile.

– Habar n-aveți ce rai a fost pentru noi abația Buckbury. N-aveți de unde să știți.

Marchizul se încruntă.

– Știam că domnului Dovedale îi plăcea viața de acolo și am fost surprins să aflu că a ales să plece.

– Situația s-a schimbat după plecarea dumneavoastră, iar soțul meu a simțit nevoia să-și depășească statutul social.

– Înțeleg, zise marchizul, întorcându-și din nou ochii spre Eugenia.

Doamna Dovedale fu cât pe ce să leșine când își văzu fiica fiind pe punctul de a înghiți o prăjitură cu fructe.

– Îl neglijezi pe marchiz, care a fost atât de drăguț încât să te însoțească la supeu.

– Îmi pare rău, mamă.

Doamna Dovedale se întoarse din nou cu fața spre marchiz.

– Așa cum vă spuneam, abația Buckbury a fost un paradis pentru noi. Îmi amintesc petrecerile minunate pe care le dădeați. Ne plăcea atât de mult să le privim pe doamnele și domnii eleganți, sosind cu trăsurile. Și ce luminată era casa de Crăciun! Îți amintești și tu Eugenia, nu-i așa?

– Da, mamă.

– La ultimul Crăciun la care ați fost prezent, Eugenia a participat pentru prima dată la o petrecere.

– Îmi amintesc, zise marchizul. Am găsit-o pe scară când încerca să atingă steaua din vârful pomului de Crăciun, zise el, aruncând o privire plină de tandrețe fetei.

Doamna Dovedale își frecă mâinile, încântată de cursul discuției.

– Asta-i Eugenia! N-ai ce-i face. O adevărată figură.

Eugenia simți cum i se îmbujorează obrajii.

– Vă mai amintiți ce v-a spus?

Fata deveni și mai roșie.

– Te rog, mamă! însă ruga nu-i fu auzită.

– "Domnule marchiz, zise ea, într-o bună zi o să mă căsătoresc cu dumneavoastră. Numai și numai cu dumneavoastră", spuse doamna Dovedale. Asta a spus.

Iar dumneavoastră ați replicat: "În cazul ăsta, te asigur că am să aștept până o să crești".

– Îmi amintesc, recunoscu marchizul cu gravitate.

– Dar toate astea s-au petrecut când eram mult, mult mai mică, zise fata cu voce tremurândă. La fel, și dumneavoastră.

Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare, apoi marchizul făcu o scurtă plecăciune.

– Doamnă, domnișoară Dovedale, zise el înainte de a se întoarce și a-și croi drum spre ușă.

La început, Eugenia se simți rușinată. Însă senzația dispăru imediat când auzi geamătul scos de mama ei.

– Ce-ai făcut, Eugenia? Totul mergea atât de bine. Mi-ai năruit toate speranțele. Un bărbat burlac! Și atât de bogat! Și era interesat de

tine. O, ce-ai făcut ? De ce-mi sabotezi fiecare act ?

Văzându-și mama pradă disperării, rușinea îi dispăru ca prin farmec.

Reușise încă o dată să dea peste cap unul din planurile ei odioase.

Capitolul 2

Nici după patru zile după petrecere, doamna Dovedale nu ieși din cameră. Suna în mod frecvent clopoțelul, dar Eugenia n-o lua în seamă. Deschidea ușa și o vedea pe Bridget urcând treptele cu de-ale gurii și cu limonadă. Bridget îi arunca priviri acuzatoare Eugeniei. Toată munca asta suplimentară numai pentru că domnișoara nu se comportase așa cum se cuvine cu un marchiz. Un marchiz, nu alta!

Tatăl ei îi spusese întotdeauna: "Orice ai face în viață, urmează-ți inima și n-o să dai greș." Mama ei voia să se comporte de parcă n-ar avea o inimă.

La ora trei, îi duse mătușii Cloris ceaiul. Până la cină, când mătușa va coborî să ia masa cu ea, nu mai avea nimic de făcut.

Eugenia fu surprinsă de reacția mătușii Cloris când doamna Dovedale îi povesti ce se întâmplase între Eugenia și marchiz.

– Copila are bun-simț, Florence. Tatăl ei era administrator, iar familia mamei sale făcea negoț. Marchizii fac parte din altă lume.

Doamna Dovedale părăsi imediat camera.

Amintindu-și acel moment, Eugenia schiță un zâmbet.

Cum stătea cu fruntea lipită de geam, văzu două doamne la plimbare, cu pelerinele pe umeri. Eugenia putea să audă zgomotul pe care-l făceau pe trotuar.

Se uită după ele cu jind. Era clar că se îndreptau spre grădinile Kensington. Se ducea cu mama ei în plimbare în fiecare zi după cină, dar de când doamna Dovedale era țintuită la pat, această plăcere îi era refuzată.

Eugenia se încruntă.

Era trimisă în oraș de mătușa ei fără a fi însoțită de mamă – deși, pentru siguranță, Bridget sau slujnica de la bucătărie se târa întotdeauna după ea, cărând coșul. Nu vedea de ce nu s-ar duce în grădinile Kensington de una singură.

Gândul acesta fu imediat pus în aplicare. Fără a mai sta pe gânduri, coborî treptele în vârful picioarelor și-și luă pardesiul din cuier. Când ajunse în fața oglinzii din hol, își fixă pălăria pe cap. Apoi, deschise fără a face zgomot ușa din față și se strecură afară.

Se simțea ca o pasăre eliberată din colivie în timp ce trecea strada.

Pe calea Bayswater era aglomerație. Își ținu pălăria când trecu pe lângă trăsuri. Un băiat cu ziare fluieră după ea. După ce trecu de tumultul străzilor, grădinile i se păreau liniștite. Oameni nu prea mai erau, însă Eugenia era prea entuziasmată să-și facă griji. Era singură și liberă!

Auzind tropot de cai, întoarse capul. La dreapta ei, doi călăreți mergeau printre copaci. În spatele lor, la sud, luminile începuseră să se aprindă.

Era aproape întuneric. Eugenia nu fusese niciodată singură afară la o oră atât de târzie.

O voce din penumbră o făcu să tresară.

– Te duci într-un loc drăguț, duduie?

Un bărbat îi ațînu calea, obligând-o să se oprească. Felul în care i se adresase era dovada clară că n-avea de-a face cu un gentleman, fapt confirmat de înfățișarea lui. Tresări când văzu că era știrb, iar dinții pe care-i avea erau stricați.

– Te duci într-un loc drăguț? repetă el.

Eugenia vru să treacă, dar bărbatul o prinse de braț, ca s-o rețină.

– Ce atâta grabă? Încolo, nu-i nimic altceva decât o serpentină. Te întâlnești cumva acolo cu cineva?

– N... nu, replică Eugenia. Pur și simplu... mă plimbam.

Se eliberă din strânsoare și-și reluă drumul. Spre groaza ei, bărbatul începu să meargă lângă ea.

– N-am nevoie de companie, zise ea cu răceală.

– O, ba da, i-o întoarse bărbatul. La fel ca toate femeile care umblă prin parc la ora asta. Ce noroc pe capul tău că ai dat peste unul ca mine. Mă duc unde-mi poftește inima. Iar în seara asta merg unde mergi și tu.

Eugenia iuți pasul, aruncând priviri neliniștite în jur. Aproape nu se mai vedea, iar parcul era aproape gol. În fața ei, pe pod, văzu doi cai nemișcați la lumina unui felinar. Călăreții erau pe jos. Unul dintre ei, după toate probabilitățile servitorul, ținea caii de căpăstru. Celălalt, era sprijinit de balustradă, fuma și privea spre serpentină. În afară de cei doi, nu mai era nimeni în afară de Eugenia și bărbatul care se ținea scai de ea.

– Ce-ar fi să încetinești puțin pasul ?

– Trebuie să mă întorc acasă, strigă Eugenia cu disperare. Trebuie să mă întorc acasă.

Bărbatul o prinse din nou de braț, iar ea fu nevoită să se oprească.

– Haide, gata ! Ce-i cu această cursă? Scoate pălăria asta veche, să te văd.

Cum el trăgea de pălărie, Eugenia începu să țipe. Din păcate, pălăria se desprinse, iar părul i se revărsă pe spate.

Bărbatul fluieră.

– Ei, se pare că am agățat o adevărată frumusețe, zise el.

– Dați-mi, vă rog, pălăria înapoi.

– Știi ce, ți-o dau înapoi dacă-mi dai un pupic.

– Nu, zise Eugenia, alarmată. În niciun caz.

– E și tu acum. Ce te împotrivești atât? zise bărbatul, sorbind-o din priviri.

– Nu! strigă Eugenia când simți buzele reci ale acestuia lipindu-se de ale ei. Nu!

– Dă imediat drumul doamnei!

Vocea care se auzi era atât de poruncitoare, încât bărbatul dădu imediat drumul Eugeniei.

Străinul își stinse țigara și se apropie furios de ei. Însoțitorul Eugeniei se dădu înapoi.

– Mă distram și eu puțin, șefu'!

Zicând acestea, se răsuci pe călcâie și dispăru.

Confuză, Eugenia se apleacă să-și adune pălăria de pe jos.

– Doamnă, vă simțiți bine?

O mână puternică o ajută să se ridice.

– Da... mulțumesc. Sunt bine. Vă mulțumesc.

După ce-și așeză pălăria pe cap, Eugenia ridică ochii spre salvatorul ei. Când văzu cine e, scoase un țipăt.

Marchizul de Buckbury !

Acesta se arătă la fel de uimit.

– Domnișoară Dovedale...

Cu mâini tremurânde, Eugenia își căută vălul.

– Da, eu sunt. Tare mult aș fi vrut să nu fi fost eu. Tare mult mi-aș mai fi dorit.

– Domnișoară Dovedale, eu...

– Nu. Vă rog, nu mai spuneți o vorbă. Și dacă vă mai întâlniți cu mama, să nu-i spuneți nimic. O să se înfurie. Știți, este țintuită la pat – o, unde-mi e vălul? – iar eu voiam atât de mult să mă plimb, iar vremea era atât de frumoasă. Mă simțeam atât de liberă, aerul era atât de plăcut... totul a fost grozav până la apariția acelui bărbat oribil pe care nu-l cunoșteam, chiar nu-l cunoșteam...

Marchizul o privea în tăcere în timp ce Eugenia, cu ochii plini de lacrimi, se lupta să se explice și în același timp să-și tragă vălul.

– Dacă-mi permiteți, se oferi el cu gentilețe.

Eugenia așteptă ca el să-i tragă vălul, prea stânjenită să-l privească.

– Gata, zise marchizul, făcând un pas înapoi și înclinându-se.

– Mulțumesc.

– Sper că-mi permiteți să vă conduc acasă, nu ? se oferi marchizul, făcând semn cu mâna servitorului care aștepta pe pod.

– Nu... nu pot. De m-ar vedea mama! Nu pot.

Spunând acestea, o luă la goană.

– Domnișoară Dovedale ! strigă marchizul, însă vocea lui o determină pe fată să gonească și mai tare.

Se mai uită câteva clipe după ea, apoi se răsuci pe călcâie și se duse repede pe pod, unde avea calul și unde-l aștepta servitorul.

Chiar dacă se poticni de vreo două ori, Eugenia își continuă neabătută goana. Nu se uită nici măcar o clipă înapoi, așa încât nu băgă de seamă că doi călăreți erau pe urmele ei, dar destul de departe.

Erau însă ferm hotărâți să se asigure că domnișoara Eugenia Dovedale va ajunge acasă teafără. Abia când Eugenia se opri în fața casei din Craven Hill se întoarse din drum discreta escortă.

Era lumină atât în camera mamei sale, cât și în aceea a mătușii. Asta însemna că erau amândouă treze, și că măcar mătușa Cloris se pregătea pentru cină. Eugenia trebuia să fie prezentă când va coborî, altminteri va intra la bănuieli.

Ciuli urechile când auzi ușa de la verandă deschizându-se. Eugenia privi într-acolo și o văzu pe Bridget ieșind din bucătărioară. Avea în brațe un teanc de așternuturi. O privi surprinsă pe Eugenia cum încuie poarta în urma ei și coborî în grabă scările.

– De unde vii, coniță? o întrebă Bridget.

– Păi... dintr-o plimbare.

– Singură, coniță? o întrebă fata, cu ochii măriți de uimire.

– Da. Nu-i așa că n-ai să sufli o vorbă mamei sau mătușii Cloris? Promiți?

– Și eu cu ce mă aleg, dacă promit?

Eugenia, care se pregătea să intre în bucătărioară, se opri.

– Bridget! Să nu-mi spui că vrei să-ți cumpăr tăcerea.

– N-aș fi chiar atât de dură în exprimare, ci mai subtilă.

– Dar eu n-am nimic pe care să ți-l dorești, Bridget. Și n-am bani, zise Eugenia, neajutorată.

Bridget își țugui buzele. Știa că acesta era adevărul.

– Ce-ar fi să-mi rămâneți îndatorată, coniță?

– Să-ți rămân îndatorată?

– Da. S-ar putea ca într-o bună zi să aveți bani.

– Mă rog, nu prea mă văd cu bani, dar accept.

– Atunci, ne-am înțeles.

Eugenia o privi câteva clipe, după care intră în casă. Trecu prin oficiu ca să ajungă în bucătărie, iar de acolo la ușa care dădea spre coridor.

Bridget o urmă.

– Mătușa dumneavoastră a avut un oaspete seara asta, zise ea.

– Pe cine?

– O doamnă Biscuit sau ceva de genul ăsta, răspunse Bridget, ridicând din umeri. N-a stat mult.

Cum Bridget nu mai avea nimic de adăugat, Eugenia deschise ușa și urcă treptele pentru a ajunge la intrarea în hol. Acolo, își scoase pălăria și pardesiul. Se întorsese la timp. Când sună clopoțelul pentru cină, mătușa Cloris deschise ușa.

– A, Eugeeenia! Ai dormit? A fost foarte liniște în casă toată după-amiaza.

– Da, mătușă, am dormit, zise fata, evitându-i privirea.

– Ei bine, ai ratat ocazia să cunoști o foarte veche prietenă. Dar nu mai contează. Hai să mergem la masă ! Nu cred că mai e nevoie să-ți spun că mama ta nu va fi alături de noi.

Mătușa Cloris vorbi pe toată durata mesei, lucru neobișnuit la ea. Eugenia aproape că n-o asculta. Se gândea numai la întâlnirea aceea neplăcută cu marchizul.

Fusese foarte drăguț din partea lui că-i sărise în ajutor, dar oare ce-o fi crezut despre ea, întâlnind-o singură în parc? Roși, gândindu-se la ce și-ar fi putut închipui acesta.

Refuză să ia în considerare faptul că marchizul dăduse dovadă de bunătate față de tatăl ei, tratându-l mai degrabă ca pe un prieten decât ca pe un angajat. La fel, refuza să ia în considerare faptul că acesta se arătase pur și simplu binevoitor în privința ei, prima dată când

participase la o petrecere de Crăciun.

În ce-o privea, se bucura că dejuca în acest fel planurile mamei sale. Impresia nefavorabilă pe care i-o făcuse marchizului la prima întâlnire era probabil întărită de ce se întâmplase în seara aceea în parc. Nimic din ce ar putea face sau spune mama ei n-avea cum să îndrepte situația.

Marchizul dispărea astfel cu desăvârșire de pe lista posibililor ei pretendenți.

Numai că, din punctul ăsta de vedere, Eugenia se înșela.

Vizita pe care i-o făcuse doamna Bescombe o pusese pe mătușa Cloris pe gânduri. Portretul doamnei Bescombe fusese pictat recent, "pentru posteritate". Artistul, un anume Gregor Brodosky, deși era din câte se părea în Rusia natală, nu se stabilise încă în Anglia. Chestiunea aceasta n-o privea pe mătușa Cloris, în afară poate de faptul că nu-i putea cere prea mulți bani.

Posteritatea nu se numărase printre preocupările mătușii Cloris. I se păruse întotdeauna că presupune multe cheltuieli. Totuși, perspectiva unei posterități nu chiar atât de scumpe o găsea atrăgătoare. Ba chiar era convinsă că, pusă în ramă și agățată pe un perete într-un mod corespunzător, va putea să supravegheze casa multă vreme după ce nu va mai fi.

Acest ultim gând fu hotărâtor în decizia pe care o luă. Se apucă să-i scrie domnului Gregor Brodosky, cel care se ocupa de clubul Moscova, la Kensington.

Eugenia și mama ei fură uimite când mătușa Cloris își anunță intenția. În sinea ei, doamna Dovedale credea că banii ar putea fi mai bine cheltuiți pe o garderobă nouă pentru Eugenia. Aminti în treacăt că auzise de acest artist, Brodosky, de la doamna Granton, care-l

descrisese ca fiind misterios și extrem de chipeș. Știa cum să intre sub pielea unei femei. Mătușa Cloris o anunță că nu era deloc interesată de astfel de povești.

– N-o să mă uit la el, zise ea pe un ton imperial. Ba aș putea spune că el va trebui să se uite la mine.

Dorința de a fi imortalizată pe pânză căpătase atât de mult contur în mintea mătușii Cloris, încât o trimise a doua zi pe Eugenia după niște ruj și luciu de buze.

Eugenia acceptă cu dragă inimă. Îi plăcea să hoinărească printre raioane, uitându-se după obiectele drăguțe din magazine.

Bridget, care o însoțea, răsucea coșul în mână și-i spunea pe un ton morocănos:

– Într-o bună zi, o să le aveți pe toate, coniță.

– În niciun caz eu! râse Eugenia. Cred că o să mă căsătoresc cu un poet fără o lețcaie.

În drumul spre casă, se opriră ca să lase o trăsură frumoasă să treacă. Apoi, trecură strada și ajunseră acasă.

Eugenia era pe hol, scoțându-și mănușile, când cineva sună la ușă.

– Bridget, răspunde tu.

Un valet, dându-și aere, stătea în fața ușii. În spatele lui, se vedea trăsura pe care cele două o admiraseră ceva mai devreme.

– Avem ceva pentru doamna și domnișoara Dovedale, anunță bărbatul, înclinându-se.

Doi băieți coborâră din trăsură. Unul avea un pachet mare pe care scria "Fortnum&Mason", iar celălalt o cutiuță acoperită în hârtie argintie.

Valetul făcu din nou o plecăciune.

– Marchizul de Buckbury vă trimite salutări, zise el.

– Ce-i cu forfota asta ? întrebă mătușa Cloris, care se apropia de ei.

– Am primit ceva de la... de la marchizul de Buckbury, o lămuri Eugenia.

– Marchizul? L-a pomenit cineva pe marchiz? se auzi vocea doamnei Dovedale, de undeva din spatele mătușii Cloris.

Cutia cea mare era pentru doamna Dovedale și conținea o bucată mare de șuncă, fructe, biscuiți din făină de ovăz, brânză Stilton, prăjituri și șampanie.

Cutiuța era adresată Eugeniei. Când o deschise, văzu că înăuntru se afla un evantai cu bijuterii și o pereche de mănuși.

– Mai e și un plic, remarcă doamna Dovedale cu entuziasm. Este adresat amândurora.

Plicul conținea o invitație la balul dat de domnul și de doamna Bescombe, luna următoare.

Ochii doamnei Dovedale străluceau.

– La balul dat de domnul și doamna Bescombe. Ca să vezi !

– Povestea asta n-o să se sfârșească bine, prevesti mătușa Cloris.

În sinea ei, Eugenia îi dădu dreptate.

Mai târziu, se uită lung la evantaiul și la mănușile primite.

Marchizul trebuie să fi știut că nu avusese niciodată ceva de o asemenea calitate. Oare prin aceste daruri voia să-i arate ce pierduse nenifestând interes pentru el ?

Era clar că pentru a se răzbuna, marchizul dorea s-o umilească. Iar întâlnirea din parc îi sporise disprețul. Era sigură că n-o crezuse când îi spusese că nu știe cine e bărbatul care o acostase. Poate trăsese concluzia că respinsese avansurile unui marchiz pentru cineva care nici măcar nu era un gentleman.

Bărbații bogați sunt cruzi și mândri. Nu voia să aibă de-a face cu

vreunul.

O să-i scrie marchizului și o să refuze invitația la bal. Îi va aduce la cunoștință decizia mamei sale chiar a doua zi.

Darurile și invitația la bal o făcuseră aproape să renască pe doamna Dovedale. Pentru prima dată după zile bune, se ridicase din pat și se îmbrăcase pentru micul dejun. Stătea la masă și fredona ceva cu un aer atât de fericit, încât Eugenia avu o strângere de inimă.

– Mamă, începu ea cu avânt.

Aceasta flutură cuțitul de unt spre ea.

– Știu, îți faci griji că n-ai rochie, dar nu te teme. Am hotărât să-mi vând bijuteriile care mi-au mai rămas de la mama și de la iubitul tău tată. O să mă duc cu ele mâine la Hatton Garden. Sunt sigură că o să iau bani frumoși pe ele. După aceea, o să mergem împreună pe strada Bond, să cumpărăm niște material.

– Mamă, nu poți face asta! zise Eugenia, înghițind cu greutate.

– O, ba da! Tatăl tău mi-ar aproba gestul. Trebuie să mergi la bal, draga mea.

Eugenia oftă.

Va fi nevoită să abordeze subiectul mai târziu. Între timp, îi va scrie marchizului. O s-o trimită pe Bridget cu ea, sau o s-o trimită ea însăși, când se va plimba după-amiaza împreună cu mama ei.

Însă doamna Dovedale trimise vorbă la prânz că toate emoțiile prin care trecuse se lăsaseră cu o durere de cap și că dorea să se odihnească. Bridget o va însoți în plimbare.

Aerul era foarte rece. Eugenia purta una din căciulile vechi ale mătușii sale. Ascunsă în manșon, scrisoarea adresată marchizului urma să fie postată la Kensington Gore.

Eugenia mergea repede, iar Bridget de-abia reușea să se țină după

ea. Nu peste multă vreme, obrajii Eugeniei se îmbujorară din pricina efortului.

Pe Broad Walk era aglomerație mare. Doamnele se plimbau braț la braț, băieți cu ziare mișunau peste tot, trăsuri deschise se deplasau încet.

– Domnișoară Dovedale !

Eugenia ridică privirea când văzu o trăsură apropiindu-se de ea. Deveni palidă când îl recunoscu pe marchizul de Buckbury.

– Stăpâne !

Marchizul îi strigă vizitiului să oprească. Eugenia îngăimă ceva politicos când acesta coborî.

– Cât mă bucur să vă întâlnesc, domnișoară Dovedale. Pot face câțiva pași cu dumneavoastră?

Marchizul îi vorbea atât de civilizat, încât Eugenia nu putu să-l refuze.

– Dacă asta doriți.

Marchizul făcu semn vizitiului să-l urmeze îndeaproape cât timp se plimba cu Eugenia.

– E o zi frumoasă pentru plimbat, domnișoară Dovedale.

– Așa e, stăpâne.

– Sper că mama dumneavoastră se simte bine...

– Azi... nu se simte prea bine.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Totuși, nu sunt singură. După cum vedeți, Bridget e în spatele meu.

Marchizul se întoarse cu un aer grav s-o vadă pe Bridget. Apoi, continuară să meargă în tăcere.

"Așteaptă să-i mulțumesc pentru daruri!", cugetă fata.

Știa că acela era momentul, însă cuvintele refuzau să-i iasă pe gură. Adevărul era că, în adâncul sufletului ei, nu-i mulțumea deloc. Cu toate astea, dacă va rămâne în continuare tăcută, îi va fi și mai greu să abordeze subiectul.

Când ajunseră pe Broad Walk, Eugenia se opri și, cu privirea plecată, începu să deseneze un cerc cu cizma în zăpadă. Bridget, care se afla la vreo zece pași în urma lor, se prăbuși pe o bancă și începu să caște. Uimit, marchizul se opri și el.

– Am o scrisoare pentru dumneavoastră în manșon, zise ea în cele din urmă.

– În manșon? repetă marchizul, ridicând din sprânceană.

– Da. Vă mulțumesc în ea pentru daruri...

Marchizul făcu o plecăciune.

– Dar...

El aștepta.

– Dar? repetă el.

– Cred că ar fi mai bine s-o citiți, se bâlbâi ea, scoțând-o din manșon.

Marchizul luă scrisoarea, o deschise și o citi în tăcere.

– E foarte succintă, zise el după ce termină de citit. N-ați dorit și nici n-ați primit cu dragă inimă darurile mele...

Eugenia încuviință.

– ... și nu doriți să acceptați invitația mea la balul doamnei Bescombe.

Eugenia își mușcă buzele și încuviință din nou.

– Domnișoară Dovedale, reluă el, înțeleg că v-am rănit într-un fel sau altul mândria. Ca să mă apăr, am să vă spun că nu mi-am dorit altceva decât să ajut familia unui gentleman pentru care am simțit

afecțiune și respect.

Eugenia nu se simțea în largul ei. Nu-și închipuise că marchizul va răspunde în acest fel.

– Sunteți foarte amabil, având în vedere că eu am fost mai degrabă nepoliticoasă, murmură ea cu voce joasă.

– Nepoliticoasă?

– La petrecerea dată de doamna Granton, am comentat...

Vorbele i se stinseră pe buze.

Marchizul își strânse buzele.

– ... că sunt mai în vârstă decât eram ultima dată când ne-am întâlnit?

– Da, zise Eugenia, plecând capul.

– Dragă domnișoară Dovedale, trebuie să recunosc că pe moment am rămas fără replică, dar nu mi-a trebuit prea mult să înțeleg și, prin urmare, am pus totul pe seama tinereții și a lipsei de experiență.

– Oricum, îmi pare rău.

– Să trecem peste asta. Acum, pot spera că o să vă gândiți din nou la invitația pe care v-am făcut-o la bal?

– Nu e cu putință! Mama va fi nevoită să-și vândă bijuteriile și... o!

Când își dădu seama ce-i scăpase, își acoperi gura cu mâna.

– Să-și vândă bijuteriile? repetă marchizul, încruntându-se.

– Nu, nu, n-ar fi trebuit să spun una ca asta. Mama o să se supere la culme...

– N-am să spun nimic, domnișoară Dovedale. Dar vă dați seama, sper, că avem deja două secrete care ne unesc.

Tonul pe care rostise această replică era unul de tachinare, însă pe Eugenia aspectul ăsta n-o liniști. Amintindu-și de bărbatul care o acostase în parc, dădu semne de agitație. Marchizul știa deja prea

multe despre ea.

– Îmi cer iertare, dar acum trebuie să mă întorc și să văd ce face mama.

– Trăsura mea vă stă la dispoziție, domnișoară Dovedale.

– Mulțumesc, dar prefer să merg pe jos.

– Pot trece mâine pe la dumneavoastră?

Eugenia se gândea cu groază că mama ei va folosi această vizită ca să vorbească despre o idilă între ea și marchiz, dar nu putea să-l refuze și în numele doamnei Dovedale.

– Cred că da, veni răspunsul.

Spunând acestea, porni spre casă. Bridget fu imediat în picioare, și o urmă.

Eugenia era intrigată de comportamentul marchizului. Părea într-adevăr interesat de situația ei și a mamei sale. Poate voia sincer să le ajute.

Pe de altă parte, era bogat, iar bogăția înseamnă putere. Oamenilor le place puterea și se folosesc uneori de ea ca să se distreze. Poate îi făcea plăcere să-și exercite puterea asupra familiei fostului său administrator.

– Ei bine, eu n-am să-i permit să aibă putere asupra mea, hotărî Eugenia.

Ajungând acasă, își scoase pălăria și pardesiul și urcă scara, nerăbdătoare să vadă ce face mama ei. Bridget veni imediat după ea.

Doamna Dovedale nu se afla în camera ei. Simțindu-se probabil mai bine, se dusese s-o vadă pe mătușa Cloris.

Eugenia se grăbi să ajungă la următorul etaj.

Pe la jumătatea drumului, un fluierat o făcu să se oprească. Își simți inima stându-i în loc. Nu mai văzuse niște ochi atât de verzi și de

intenși. Un păr blond se revărsa pe fața și pe umerii tânărului bărbat.

Dându-și părul la o parte de pe față, bărbatul își reluă coborârea.

– Chiar mă gândeam cum să pictez aici. Nu e niciun pic de lumină. Totul e întunecat. Apoi ai apărut tu. Ești ca soarele. Ai părul ăsta de aur. Chiar e de aur? Pot să-l ating? Trebuie să-l ating.

Uimită, Eugenia se trezi dând din cap a încuviințare. Acesta nu putea fi altcineva decât Gregor Brodosky, pictorul.

Bărbatul mai făcu un pas și-și înfipse degetele în părul ei.

– Ce-i cu acele astea? Sunt ca niște nuiele. Jos, jos cu ele !

Eugenia începu să tremure când Gregor îi scoase acele din păr.

– Acum, să văd! Da, cade pe spate. E aur. O, ce față! Pe tine te-aș putea picta. Dar soarta mă obligă s-o pictez pe zgripțuroaica aia de sus.

Șocată, Eugenia își dădu capul pe spate.

– O, nu trebuie să vorbiți așa. Mătușa Cloris poate lăsa impresia unei femei rele, dar de fapt e numai lapte și miere...

– O fi numai lapte și miere, dar e urâtă. Nu contează. Poate o să te pictez mai încolo, dacă plătește. Poate că oricum o să te pictez. Nu-i place să plătească, dar sunt sigur că e bogată, nu?

– Habar n-am. Nu pun astfel de întrebări, zise ea.

– Nu, nu pui întrebări. Ești un înger.

Înainte ca Eugenia să poată protesta, Gregor o prinse de bărbie și depuse un sărut pe gura ei mută de uimire. Apoi coborî scările, începând din nou să fluiere. Nu se întoarse și nici nu-și flutură mâna în semn de rămas-bun.

Ducându-și degetele la buze, de parcă ar fi vrut să păstreze sărutul lui Gregor, Eugenia se întoarse la ea în cameră.

Nu se simțea în stare să dea ochii cu mătușa Cloris și cu mama ei. I se întâmplase ceva, și nu voia ca ele să știe.

Se prăbuși pe pat și-și duse mâinile la piept.

Întâlnise în sfârșit un bărbat care era însăși întruchiparea iubirii.

Și era cu siguranță genul de iubit pe care mama ei nu l-ar accepta niciodată.

Capitolul 3

Doamna Dovedale nu era la mătușa Cloris. Bănuise că Eugenia se va opune vânzării bijuteriilor, așa încât se prefăcuse că o doare capul, pentru a scăpa de Eugenia și de Bridget.

Imediat ce acestea părăsiseră casa, sări din pat, se îmbrăcă și plecă la Hotton Garden cu o birjă.

Nu obținuse chiar cât își dorise pe bijuterii, însă era suficient ca să-i cumpere haine Eugeniei pentru bal, poate chiar și ei. După aceea, toate problemele lor vor fi rezolvate.

Doamna Dovedale era convinsă că marchizul era îndrăgostit lulea de Eugenia. La fel, era sigură că aceasta va cădea până la urmă sub vraja marchizului, mai ales că era proprietarul abației Buckbury.

Se întoarse cu aceeași birjă. O ploaie măruntă începuse să cadă la întoarcere.

În ziua următoare, Gregor își făcu apariția înarmat cu pensule, tuburi cu vopsea și șevalet, ca s-o picteze pe mătușa Cloris.

Eugenia îi ascultă tulburată vocea când o salută pe Bridget și zgomotul pașilor când urcă scările și trecu prin dreptul ușii ei. Era atât

de aproape, şi cu toate astea nu-l vedea. Nu îndrăznea să-l vadă. Fu cuprinsă de ciudă când, peste câteva clipe, crăpă uşa şi o văzu pe Bridget ducând prânzul mătuşii Cloris.

– Ce fac ? o întrebă ea în şoaptă pe Bridget, când aceasta ieşi din cameră.

– Mătuşa dumneavoastră stă pe un scaun, iar pictorul pictează.

– Mulţumesc, zise Eugenia, închizând uşa în urma ei.

I-ar fi plăcut foarte mult să-l vadă pe Gregor lucrând. Însă era limpede ca lumina zilei că mătuşa Cloris şi mama ei vorbiseră despre acest subiect, întrucât în următoarele zile Eugenia nu fu niciodată invitată în camera mătuşii sale câtă vreme pictorul era prezent.

În fiecare dimineaţă, inima îi bătea nebuneşte în aşteptarea clopoţelului. Stătea în camera ei, lipită de uşă, dorindu-şi ca Gregor să ridice vocea când trecea pe acolo.

Mintea îi era atât de absorbită de Gregor, încât nici nu-i trecuse prin cap să-şi întrebe mama dacă vânduse sau nu bijuteriile.

Bijuteriile, balul dat de familia Bescombe, marchizul... i se păreau subiecte dintr-o altă lume şi dintr-un alt timp.

Într-o dimineaţă senină, îşi luă inima-n dinţi şi deschise uşa pentru o fracţiune de secundă când Gregor şi Bridget treceau pe acolo.

O deschise atât de discret, încât nu fu surprinsă că Gregor nn-o văzuse privindu-l. Dar, în timp ce urca treptele spre camera lui mătuşa Cloris, ridică brusc mâna şi o flutură spre ea.

Eugenia închise imediat uşa.

Când îl auzi coborând, după sfârşitul şedinţei, deschise larg uşa şi ieşi. Era singur. Mătuşa Cloris n-o mai chemase pe Bridget să-l conducă.

– Tocmai voiam să mă duc în salonaş, zise Eugenia, întrebându-se

dacă nu i se aud bătăile inimii.

– Nu, floricico, îi replică acesta zâmbitor. Voiai să-l vezi pe Gregor.

– De unde știați?

Iute ca fulgerul, acesta îi luă mâna și o lipi de inima lui.

– Auzi? o întrebă el cu un aer misterios.

– Să aud ?

– Bum-bum, bum-bum. Ăsta-i sufletul rusesc. Bate tare, nu? Când ești aproape, chiar foarte tare. Iar când eu sunt pe-aproape, la fel se întâmplă și cu tine, zise el dându-și capul pe spate și râzând. De-aia știu. Ha, ha, ha!

Spunând acestea, îi dădu drumul la mână și coborî treptele, fluierând.

Eugenia se uită uimită după el.

Nu mai cunoscuse pe cineva ca el. Nu mai exista nimeni ca el, nici în Londra, nici în Anglia, nicăieri în lume.

Și-i spusese că inima lui bătea foarte tare când ea se afla prin preajmă.

A doua zi, era sâmbătă. Măsura camera în lung și-n lat, așteptând să audă clopoțelul sunând. Orologiul din hol bătu ora zece. De obicei, la ora asta era deja venit. Zece și jumătate. Unsprezece.

Avu o strângere de inimă. Era clar că nu lucra sâmbăta.

Toată săptămâna așteptase să audă vocea lui Gregor, să-i arunce o privire, încât ruperea acestei rutine o făcea să se simtă ca o insulă pustie.

Într-un târziu, se duse în biblioteca veche și întunecată din spatele casei. Avea nevoie de o carte care să-i distragă atenția de la weekendul lung ce-i stătea în față.

Răposatul soț al mătușii, domnul Dewitt, manifestase interes față

de haine, comerț, distilarea whiskyului și prea puțin față de altceva. Eugenia zăbovi ceva vreme până găsi ceva pe care să-l găsească interesant. Era vorba de o biografie a lui Petru cel Mare. Puse cartea sub braț și ieși din bibliotecă.

Bridget se tot învârtea prin casă.

– O, coniță ! V-am căutat peste tot. Sunteți așteptată în salon. A sosit cineva.

– Un oaspete? Dar n-am auzit clopoțelul.

– Nu, domnișoară. Dar nici n-aveați cum, fiind atât de departe.

Eugenia nu îndrăzni s-o întrebe care era numele vizitatorului, însă se gândea că nu putea fi altcineva decât Gregor. Mătușa Cloris îl invitase la ceai, în salon, întrucât era ziua lui liberă.

Mătușa și mama ei ridicară privirea când o văzură intrând.

– A, uite-o pe Eugenia !

Eugenia își roti ochii prin încăpere. Cineva care stătea la fereastră se întoarse și-i zâmbi.

Marchizul! Pe chipul Eugeniei se întipărise într-un mod atât de evident dezamăgirea, încât marchizului îi dispăru zâmbetul de pe față.

– Mă tem că domnișoara Dovedale se aștepta să fie altcineva, zise el cu rigiditate.

– Altcineva ? întrebă doamna Dovedale, alarmată. Dar nu există altcineva. Suntem ca niște pustnice aici.

Mătușa Cloris se arătă surprinsă, dar nu spuse nimic.

Dându-și seama că și-a dezvăluit emoțiile nu numai nepoliticos, ci și puțin primejdios, încercă să îndrepte situația manifestând voioșie.

– E adevărat, zise ea. Mâncăm, dormim și ne rugăm de parcă am fi într-un schit. Mare noroc că nu suntem nevoite să purtăm straie călugărești.

– Ca niște pustnice? repetă marchizul.

– Da, zise Eugenia, ridicând ochii spre el.

– Ei, sunt sigur, domnișoară Dovedale, că pe dumneavoastră și straiele preoțești ar veni ca o rochie croită după ultimul strigăt al modei.

Privindu-l mai bine, Eugenia crezu că-l vede făcându-i complice cu ochiul.

– Mulțumesc, bâigui ea.

Doamna Dovedale, care ascult neliniștită acest schimb de replici, detectă o detensionare a situației.

– Să bem ceai, propuse ea, răsuflând ușurată.

Eugenia și marchizul se așezară la masă. Doamna Dovedale interpreta fiecare privire și fiecare plecare a genelor fiicei sale ca o invitație. Așa încât, în urechile ei băteau deja clopotele de nuntă.

– Cred că sunt în toi pregătirile pentru balul doamnei Bescombe, nu? zise doamna Dovedale, turnând ceai în cești.

– Într-adevăr, răspunse marchizul. Dacă nu mă înșel, au angajat o orchestră vieneză.

– Și bucătari italieni, interveni mătușa Cloris. De ce n-ar fi bun și un bucătar de-al nostru, englez get-beget, e ceva ce nu pot pricepe.

Dar marchizul întoarse iar ochii spre Eugenia, al cărei păr strălucea în lumina care pătrundea pe fereastră.

– Pot oare spera că domnișoara Dovedale s-a răzgândit în privința balului? întrebă el încet. Pot spera că acum îmi acceptă invitația?

– Mă tem că decizia mea rămâne neschimbată. N-o să accept.

– Se fandosește, strigă doamna Dovedale, îngrozită. O să-i facă mare plăcere să vină.

– Mamă, răspunse Eugenia cu asprime, ce-ar fi să mă lași pe mine

să decid ce-mi place și ce nu?

Marchizul, care-și plimba privirea de la una la alta, simțea că va urma o discuție dureroasă, delicată. Iar prezența lui nu va face decât să sporească stânjeneala Eugeniei. Se ridică grațios de la masă, făcând o plecăciune.

– Doamnelor, vă cer permisiunea să plec. Trebuie să rezolv niște treburi urgente.

Doamna Dovedale aruncă o privire furioasă fiicei sale.

– O să mai treceți pe la noi, nu ? întrebă aceasta. Sunteți oricând binevenit.

– Mulțumesc, răspunse marchizul.

Doamna Dovedale insistă să-l conducă ea însăși pe marchiz. Voia să facă tot ce-i stătea în putință ca să-l asigure pe marchiz că Eugenia va veni la bal.

După ce se închise ușa în urma celor doi, mătușa Cloris își lăsă mâinile în poală și-și fixă privirea asupra Eugeniei.

– Știi, mă gândesc să mă duc eu la balul familiei Bescombe, dacă tu nu vrei, zise ea.

– Dar, mătușă, dumitale nu-ți plac evenimentele de genul ăsta, zise uimită fata.

– Nu, dar doamna Bescombe o să expună tabloul pe care i l-a făcut Gregor. Aș vrea să-l văd. E singurul loc unde-l pot vedea, pentru că după aceea intenționează să-l ducă la casa de la țară. Iar acolo n-am să ajung. E un loc groaznic.

– Gregor... a pictat-o pe doamna Bescombe ?

– Da. Amintește-ți că doamna Bescombe l-a recomandat. După felul în care-l tratează, ai zice că e fiul lui Petru cel Mare!

– Și crezi că... Gregor o să vină la bal? întrebă Eugenia, cu voce

stinsă.

– Cu siguranță. Chiar mă întreb dacă n-o să danseze cu doamna Bescombe.

Eugenia se ridică tremurând de pe scaun.

– Scuză-mă, mătușă Cloris. Trebuie... trebuie să vorbesc cu domnul marchiz înainte să plece.

– Hm ! Văd că toată lumea mă părăsește, bombăni ea, făcându-i în același timp semn cu mâna că e liberă să plece.

Eugenia ieși pe hol, însă acesta era pustiu. O văzu pe mama ei la ușa din față, făcând cu mâna. Auzi zgomotul unei trăsuri care se îndepărta. Marchizul plecase. Dar nu conta. O să-i scrie.

Urcă repede scara ca să ajungă la ea în cameră. Scoase o foaie de hârtie din birou, înmuie penița în cerneală și începu să scrie. După ce termină, flutură hârtia ca să se usuce cerneala, o împături și-i puse sigiliu.

Acceptase invitația marchizului. O să se ducă la bal, o să se îmbrace într-o rochie de mătase roz și o să danseze cu Gregor Brodosky.

O să danseze toată noaptea numai cu el, iar sufletul lui rusesc va face bum, bum, bum când o va ține în brațe.

Eugenia aștepta să fie anunțată. Treptele care coborau spre sala de bal erau din marmură albă și acoperite cu un covor roșu.

Sala de bal era întesată cu lume, iar orchestra cânta. Cupluri frumos îmbrăcate se învârteau pe ringul de dans. Însă ceva nu era în regulă. Fiecare chip era acoperit cu o mască. Eugenia își pipăi fața cu mâinile. Nu purta mască. I se va permite oare să danseze ?

– Domnișoara Eugenia Dovedale.

Auzindu-și numele, fiecare dintre cei care cântau la diverse instrumente se opriră. În curând, nu se mai auzi decât sunetul unei

viori. Dansatorii se opriră s-o privească pe Eugenia coborând.

Ceva nu era în regulă. La fiecare pas pe care-l făcea, cineva din sală începea să râdă. Nu peste multă vreme, toată lumea râdea. O figură se desprinse din mulțime și veni până în capul scărilor. Umerii i se scuturau de râs.

– Pantofii ei! Uitați-vă la pantofii ei!

Eugenia privi în jos. Pantofii erau atât de uzați, încât i se formaseră găurele prin care degetele se zăreau. Mânecile de la rochie îi erau peticite.

Hohotul de râs deveni furtunos și general. Ochii Eugeniei se umplură de lacrimi, însă continua să coboare. Figura din capul scărilor își scoase masca, dezvăluindu-și adevărata identitate.

Era Gregor, Gregor Brodosky, care râdea laolaltă cu toți ceilalți.

– O, protesta Eugenia, încercând să se trezească. O !

Își pipăi fața. Era plină cu lacrimi.

Ce proastă era! Cam asta voia să-i transmită visul. Cum să se ducă la bal? N-avea rochie. Mătușa Cloris nu i-ar cumpăra niciodată una. Era vina ei că ajunsese într-o astfel de situație. Își dorea atât de mult să danseze cu Gregor, încât uitase cu desăvârșire de starea lamentabilă a garderobei sale. Alungă imediat din minte gândul ca mama ei să-și vândă bijuteriile. Nu va fi niciodată de acord cu asta.

Probabil că, între timp, marchizul primise scrisoarea ei de acceptare pe care-o trimisese în urmă cu o zi. Va trebui să-i trimită alta, în care să-i anunțe refuzul.

Doamna Dovedale se mișca de colo până colo, fredonând ușor. Eugenia se foi pe scaun. În urmă cu o seară, îi spusese mamei sale că acceptase invitația la bal. Mama ei fusese entuziasmată, iar Eugenia o zbughise imediat la culcare, ca nu cumva să-i mai vină vreo idee

năstrușnică.

Iar acum, va trebui să-i explice că se răzgândise din nou.

– O, ce-o să ne mai distrăm în zilele următoare, exclamă doamna Dovedale, frecându-și mâinile.

– O să ne distrăm ? repetă fiica ei, cu voce stinsă.

– Cu pregătirile pentru bal, draga mea.

– Mamă, zise ea liniștit, n-o să fie nicio distracție. Știi, m-am răzgândit. Până la urmă, n-o să mă duc la bal.

– Să nu te duci ?

– Exact.

– O, ce copil obraznic ! Ce urmărești, chinuindu-ți mama în halul ăsta?

– Mamă, n-am cum să mă duc. N-am rochie. Nu vreau să mai îmbrac cine știe ce vechitură.

– O, asta-i tot ? zise doamna Dovedale, ușurată. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Totul e aranjat.

– Aranjat?

– Am bani, zise ea cu un aer triumfător. Mâine, o să mergem să alegem materialul și să angajăm o croitoreasă. Va trebui să se miște repede. Mai e o săptămână până la bal.

Eugenia păli.

– De unde-ai făcut rost de bani ? Ai vândut bijuteriile? Dacă aflu că s-a întâmplat asta, n-am să ți-o iert niciodată.

Doamna Dovedale șovăi. Expresia întipărită pe chipul fiicei sale era atât de fermă, încât nu se îndoia că Eugenia vorbea serios.

– Nu, draga mea, replică ea încet. N-am vândut bijuteriile.

Cât dură micul dejun, doamna Dovedale reflectă. Rămase în salon după ce Eugenia se duse să se schimbe. Când Bridget veni să strângă

masa, îi ceru să-i aducă o hârtie și ceva de scris. Voia să scrie o scrisoare, iar în salon era mai cald decât în dormitor.

Bridget îi îndeplini cererea. Doamna Dovedale cântări fiecare vorbă pe care-o așternea pe hârtie. Apoi, pecetlui scrisoarea și i-o întinse lui Bridget.

– Ia scrisoarea asta și du-o la adresa de pe plic. O să-ți dau un șiling pentru birjă. Și, adăugă ea, nu trebuie în niciun caz să-i spui domnișoarei Eugenia. Ziua de duminică i se păru lungă și plictisitoare Eugeniei. Mama ei nu mai vorbi despre bal sau despre chestiunea banilor, iar ea se bucura să evite momentan subiectul.

Își dorea atât de mult să ajungă la bal, acum că știa că va fi și Gregor prezent încât nu-și puse întrebări cu privire la proveniența banilor. Atâta vreme cât aceștia nu proveneau din vânzarea bijuteriilor, ce mai conta? Poate îi dăduse mătușa Cloris. Era convinsă că aceasta îi va spune cât de curând.

După întoarcerea de la biserică, vremea se strică, iar asta însemna că nu va fi nicio plimbare în acea după-amiază. În schimb, doamna Dovedale o chemă la ea în cameră, să-i citească. Eugenia căută din priviri cutia cu bijuterii și răsuflă ușurată când o văzu la locul ei obișnuit. Când mama ei adormi, se duse în vârful picioarelor să se uite, însă clătină din cap când văzu că e încuiată. Nu era sigură, însă cutia părea plină. Mulțumită, se întoarse la locul ei.

Cu capul în pernă, mama ei schiță un zâmbet, felicitându-se totodată că o umpluse cu nasturi căzuți și cu bobine de bumbac.

Acum, nu mai avea nevoie decât de un răspuns pozitiv la scrisoarea pe care o scrisese mai devreme...

Liniștită că mama ei chiar nu vânduse bijuteriile, Eugenia visă cu ochii deschiși la bal și la dansurile cu Gregor Brodosky.

În dimineața următoare, își puse un pieptene în păr, iar la fiecare cinci minute fugea în fața oglinzii să-și ciupească obrajii. Pentru Gregor, trebuia să-i aibă trandafirii.

La ora zece, auzi o trăsură oprind în fața ușii de la intrare. Bătăile inimii sale se înteţiră. Poate Gregor decisese să nu vină pe jos în această dimineață. La urma urmei, ploua în continuare.

Se auzi soneria. Așteptă cu răsuflarea tăiată, însă nimeni nu urcă scările. Mirată, deschise ușa și străbătu coridorul.

Marchizul și mama ei stăteau în holul de la parter, vorbind încet. Eugenia îl văzu pe marchiz scoțând un pachet din pardesiu și întinzându-l doamnei Dovedale. După cât putea să-și dea seama, femeia îi mulțumi, apoi îl invită în salon.

Eugenia se încruntă. Ce căuta marchizul aici, la o oră atât de matinală? Spera că nu va fi chemată să ia ceaiul cu el. Ar putea pierde sosirea lui Gregor.

La zece și jumătate, se auzi din nou soneria. De data asta, nu putea fi decât Gregor ! Auzi voci vorbind mai tare decât înainte, dar și pași. Marchizul, care tocmai se pregătea să plece, se opri să schimbe amabilități cu Gregor. În timp ce-și punea mănușile, ridică privirea și o zări pe Eugenia.

Aceasta roși și se trase înapoi. Marchizul plecă, iar Gregor urcă treptele, două câte două. Eugenia ieși din întuneric.

– Uite-o pe floricica mea, zise el.

– Gregor, zise Eugenia roșind, știai că o să vin și eu la bal?

– La balul dat de doamna Bescombe?

– Da. O să... o să dansezi cu mine?

– Cum n-am făgăduit nimănui toate dansurile, o să dansez.

– Ai... ai promis multor femei să dansezi cu ele ?

Gregor o privi pieziș.

– Ce faci, mă interoghezi? bombăni el.

– Nu, zise Eugenia, uimită. Dar de ce-mi vorbești pe tonul ăsta?

Gregor îi aruncă o privire întunecată, apoi zâmbi.

– Ce ființă delicată ! Cum te-ar devora lupii!

– Lu... lupii ?

– În Rusia, sunt lupi. Mănâncă tinere. Așa, zise el atingându-i fața, buzele, nasul, bărbia. O să dansăm, zise el râzând. Nu-ți fie teamă, adăugă el și alergă să ajungă în camera mătușii Cloris.

Eugenia se uită uimită după el.

Nu putea să-și dea seama de adevăratul lui caracter, dar ce conta? Era cel mai fascinant bărbat pe care-l cunoscuse.

Puțin mai târziu, fu chemată de mama ei.

Eugenia remarcă imediat cutia cu bijuterii pe noptieră. Era deschisă ostentativ, iar în ea străluceau bijuteriile pe care doamna Dovedale amenințase că le va vinde. Înainte ca Eugenia să fi pus vreo întrebare, mama ei se grăbi să-i spună că marchizul venise mai devreme ca să le ofere una din trăsurile sale pentru bal.

Eugenia se gândi că-i va face plăcere să meargă la bal într-o trăsură frumoasă, chiar dacă aceasta aparținea marchizului. Totuși, se abținu să arate vreo dovadă de entuziasm. Conștientiza într-un mod cât se poate de dureros faptul că mama ei căpătase mai multă putere prin acceptul fiicei de a merge la bal. Își spuse în sinea ei că n-avea nicio vină dacă mama ei vedea dragoste acolo unde nu exista.

O întrebă și despre pachet. Doamna Dovedale, care habar n-avea că fiica ei văzuse momentul respectiv, păru descumpănită. Încercă să îndrepte ceva la manșon înainte de a-i răspunde.

– Marchizul mi-a adus niște ierburi pentru persistentele mele

dureri de cap, zise ea.

Iar înainte ca Eugenia să încerce să afle mai multe pe această temă, doamna Dovedale se grăbi să-i spună că-i recomandase și o croitoreasă pricepută, pe doamna Lefain, care lucra undeva în Burlington Arcade. Multe din doamnele pe care le cunoștea marchizul își făceau rochiile la ea.

Cum era de așteptat, această informație distrase atenția Eugeniei de la ceea ce-o interesa cu adevărat. Se grăbi să-și întrebe mama când vor merge la croitoreasă, iar aceasta îi răspunse că imediat.

Eugenia se grăbi să-și ia pardesiul și pălăria.

Doamna Lefain avea suluri întregi cu materiale în spatele croitoriei. Puteai vedea acolo mătase și muselină din mătase, tafta și crep, muselină și satin într-o mulțime de culori.

Eugenia făcu ochii mari, neștiind ce să aleagă. Cum să se hotărască? Ar fi putut petrece întreaga după-amiază uitându-se și tot n-ar fi știut ce să aleagă, dacă nu i-ar fi căzut ochii asupra unui balot cu satin roz. Aceasta era culoarea la care se gândise închipuindu-și că o să danseze cu Gregor.

Doamna Lefain îi spuse că alegerea ei era una excelentă. Îi arătă un tipar care credea că i se potrivește și care, îi spuse ea, "era ultimul strigăt al modei".

Doamna Dovedale alese mătase de culoarea purpurei. Croitoreasa le asigură că acolo se găseau și pantofi în aceeași nuanță cu rochiile.

Doamna Dovedale se arătă mai mult decât mulțumită cu ceea ce realizaseră. Eugenia încercă să arboreze o mină neutră, însă în adâncul sufletului era extrem de entuziasmată.

Nu mai acordase timp și vreme înfățișării de pe vremea când era copil, la " Paragon ".

Dacă-l va zăpăci pe Gregor, efortul merita făcut.

Sosi ziua probei finale. Doamna Lefain făcea câte un retuș pe ici, pe colo. Apoi, într-un târziu, se îndepărtă cu un pas și exclamă :

– Voila!

Eugenia clipi când își văzu imaginea reflectată în oglindă. Să fie oare ea prințesa aceea?

Doamna Dovedale bătu din palme.

– Splendid! Ar trebui să te vadă și mătușa Cloris.

– O, da! acceptă Eugenia. Mai ales că ei i se datorează toate astea.

Doamna Dovedale o prinse de braț.

– Mai ales că ei i se datorează toate astea?

– Nu de la ea ai bani pentru rochii?

– Desigur, zise mama ei după o scurtă ezitare. Dar să nu aduci vorba despre asta. Dorește să țină secret acest gest. Așa încât, să nu cumva să te duci să-i mulțumești.

Eugenia fu surprinsă, dar încuviință din cap.

– Bine. Dacă asta-i e dorința, am s-o respect.

Era sâmbătă. Urcând scările la mătușa ei, Eugenia se bucură pentru prima dată că Gregor nu era prezent. Nu voia să-i strice surpriza.

Mătușa Cloris fu mișcată când văzu cât de frumoasă era nepoata ei îmbrăcată astfel. Se deplasă cu mare greutate până la noptieră și luă un șirag de perle care mai păstrau o nuanță de roz pe ele.

– Trebuie să le pui la gât. Se potrivesc foarte bine cu rochia.

– O, îți mulțumesc foarte mult, mătușă Cloris. Sunt grozave.

Sosi în sfârșit și seara balului. La ora șapte, apăru o trăsură cu blazonul familiei Buckbury pe ea. Mătușa Cloris și Bridget se uitau din casă cum valetul deschide ușa ca să le permită celor două să urce.

Când trăsura se puse în mișcare, cele două făcură cu mâna.

Nici nu apucă bine să se așeze pe pernele de catifea, și doamna Dovedale deschise fereastra, ca să vadă cine se uită la ele când trec pe stradă.

– Ei, dar se pare că nimeni n-a băgat de seamă, mormăi ea.

Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi îl strigă pe vizitiu:

– Ia-o, te rog, pe Cavendish Square ! Ai grijă să oprești la numărul 32, în fața casei doamnei Granton.

– Ce tot spui, mamă ? șopti Eugenia.

– Doamna Granton n-o să ajungă în seara asta la bal. Nu se simte prea bine. Aș vrea să ne vadă îmbrăcate cu rochiile.

Eugenia clătină din cap și se lăsă cu spatele pe banchetă.

Ca să ajungă pe Cavendish Square, vizitiul fu nevoit să întoarcă la o răscruce. Doamna Dovedale stătea la fereastră, dând instrucțiuni.

– Trebuie să întorci calul cu mai multă fermitate. Spre strada de la stânga, te rog.

Se auzi un strigăt de avertizare. Caii ridicară picioarele și începură să necheze. Roțile unei trăsuri intrară în roțile celeilalte. Trăsura domnului Buckbury se întoarse în jurul axei sale.

Eugenia privi îngrozită cum ușa de care se sprijinea mama ei se deschise larg, iar aceasta se prăbuși țipând, în beznă.

Trăsura se opri brusc, iar țipătul încetă.

Tremurând, Eugenia coborî din trăsură.

– Mamă! Mamă!

Nimic.

Doamna Dovedale zăcea tăcută, nemișcată, cu rochia lipită de caldarâm. Un firicel de sânge îi curgea din cap.

Capitolul 4

– Știam eu că balul ăsta n-o să aducă nimic bun, bombăni mătușa Cloris.

Eugenia își acoperi fața cu mâinile.

Era numai și numai vina ei.

Dacă n-ar fi vrut să danseze cu Gregor, dacă și-ar fi păstrat decizia inițială de a nu se duce la bal, ea și cu mama ei n-ar mai fi fost în trăsura aia. Mama ei ar fi fost teafără și nevătămată, în loc să zacă incoștientă în pat.

După accident, oamenii săriseră să dea o mână de ajutor. Valetul, vizitiul și un alt domn o transportară pe doamna Dovedale în trăsură. Cum vehiculul nu fusese foarte avariat, vizitiul se duse pe cele două pe Craven Hill, după care plecase să-i aducă marchizului la cunoștință cele întâmplate.

Bridget fusese trimisă după doctor.

Doctorul Parfitt era la căpătâiul doamnei Dovedale de mai bine de o jumătate de ceas. I se auzeau pașii în timp ce se mișca în camera de sus.

Mătușa Cloris ridică ochii spre tavan.

– Doctorul are niște picioare grele, mormăi ea. Pot să pun prinsoare că și nota de plată o să fie la fel de încărcată.

Eugenia își plecă privirea.

Urmă un răstimp de tăcere, când nu se auziră decât lemnele care trosneau în foc și pașii doctorului deasupra. Afară, se auzi zgomot de trăsură, dar nici Eugenia și nici mătușa Cloris nu dădură vreun semn că aud ceva. Abia când se auzi soneria își ridicară privirile.

– Un vizitator la ora asta? se încruntă mătușa Cloris.

Se auziră pașii lui Bridget în hol. Se auzi cum ușa din față se deschide, niște voci, apoi pași apropiindu-se.

– Marchizul de Buckbury, anunță Bridget, plină de importanță.

Confuză, Eugenia se ridică de pe scaun în timp ce marchizul pătrundea înăuntru, scoțându-și mănușile. Picături de ploaie îi curgeau din păr, iar pelerina îi era udă.

– Ați plecat de la bal mai devreme, stăpâne ?

– Chiar credeați că mai pot dansa după ce-am aflat teribila veste? răspunse marchizul, clătinând din cap. Doamnă, zise el întorcându-se spre mătușa Cloris, mi-am luat libertatea de a porunci să se pună paie lângă casă. În felul ăsta, bolnava n-o să fie deranjată de trăsături.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră, zise femeia. Bridget, ia pelerina domnului și pune-o la uscat. Apoi, adu-ne niște ceai.

Între timp, Eugenia aduse un scaun marchizului.

– Doctorul e cu doamna Dovedale? întrebă el.

– De o jumătate de oră, zise mătușa Cloris. Așteptăm diagnosticul său cu mare emoție, după cum vă puteți imagina. Când au adus-o acasă, era rece ca gheața. N-a deschis ochii și n-a scos o vorbă.

Marchizul o ascultă îngrijorat, apoi se întoarse spre Eugenia.

– Nu-i așa că nu v-ați rănit, domnișoară Dovedale?

– Deloc, răspunse ea cu voce tremurândă. Dar mama... biata mama!

Numai mătușa Cloris înregistră ușurarea care se putea citi pe chipul marchizului când Eugenia îi spuse că nu e rănită. Se uită la ea câteva clipe, apoi își puse încet mâna pe brațul ei.

– Se va face tot ce e cu putință pentru salvarea mamei dumneavoastră, domnișoară Dovedale, o asigură el.

– Să sperăm că rănile nu sunt grave, zise mătușa Cloris pe un ton îngrijorat. O fi ea sânge din sângele meu, dar nu-mi pot permite să suport nu știu câte cheltuieli pe o perioadă nedeterminată. Banii soțului meu veneau din afacerile cu bumbac, iar acum piața nu mai merge ca înainte.

– Mătușă Cloris, n-ai de ce să-ți faci griji, zise Eugenia, cu voce stinsă. O să-l plătesc eu pe doctor, dacă mama e foarte grav. O să găsesc ceva de lucru.

– Ce-ar putea găsi o fată ca tine de lucru? pufni aceasta, disprețuitor.

Prezența marchizului o făcu să roșească.

– Aș putea fi lenjereasă. Sau guvernantă.

– Lenjereasă! Guvernantă! se lamentă mătușa Cloris, ridicând mâinile. Nu s-a mai pomenit în familia Dewitt așa ceva.

– Îmi cer iertare, mătușa, dar eu nu sunt o Dewitt, ci o Dovedale, zise Eugenia, simțindu-și buzele tremurânde.

Marchizul urmărea acest schimb de replici cu interes.

– Vai, o Dovedale! exclamă mătușa Cloris. Florence s-ar fi putut căsători cu un văr Dewitt. Dacă ar fi făcut-o, astăzi nu s-ar fi aflat la strânsoare. Cei din familia Dewitt se pricepeau la bani. Câștigă-i,

păstrează-i! Acesta era motoul lor, care le-a servit de minune.

– Dacă Florence s-ar fi căsătorit cu vărul ei, doamnă, interveni marchizul zâmbitor, n-ar mai fi apărut pe lume o făptură atât de frumoasă și de devotată ca domnișoara Dovedale.

Mătușa Cloris ridică din umeri, apoi, chiar dacă nu-și dorea, ochii îi deveniră mai blânzi.

– Cred că aveți dreptate. Eugenia e o fată bună și drăguță. O rază de soare pentru bătrânețea mea.

Următoarele clipe de tăcere delicată nu fură întrerupte decât de sosirea lui Bridget, care aducea ceaiul.

– Vine și domnul doctor imediat, doamnă, zise ea abia răsuflând.

Când intră în odaie, medicul își aranja mânecile.

– Ei bine? îl întrebă mătușa Cloris.

– E conștientă, doamnă.

– Slavă Cerului! Și e totul în regulă? S-a lovit la cap. Mă gândeam să nu-i fie în vreun fel afectat creierul.

– Nu există niciun semn al vreunei răni majore. Totuși, e în stare de șoc și are dureri. Susține că are un picior rupt și o entorsă la mână.

– O, biata mama! exclamă Eugenia, ducându-și mâna la gură. Pot s-o văd ?

Doctorul se gândi puțin, apoi încuviință.

– Sunt convins că-i va face bine să vă vadă. Insist însă să vă însoțesc. Este în continuare foarte slăbită.

– Și eu trebuie s-o văd, zise mătușa Cloris.

Chiar dacă nu-și dorea să fie prezente atât de multe persoane, doctorul n-avu încotro.

– Marchize, ar trebui să vii și dumneata, mătușa Cloris peste umăr.

– Nu știu dacă se cade...

Mătușa Cloris îl întrerupse însă imediat.

– Doamna Dovedale o să fie încântată că te interesezi de soarta ei. Va dori să-ți mulțumească personal.

Prin urmare, marchizul o urmă pe mătușa Cloris, pe doctor și pe Eugenia în camera doamnei Dovedale.

Bolnava stătea între perne. Eugenia fu cât pe ce să izbucnească în plâns când văzu cât de palidă și de slabă arăta.

– Tu ești, fata mea ? întrebă doamna Dovedale, cu ochii întredeschiși.

– Da, mamă. A venit și mătușa Cloris, precum și domnul marchiz.

– Domnul marchiz? Dar am părul despletit, iar pudra de pe obraji s-a dus.

– Mă bucur să te știu teafără, Florence, se auzi vocea mătușii Cloris. O să fii din nou pe picioare cât de curând.

– În picioare, se jelui rănita. Dar de-abia mă pot mișca. N-am niciun pic de vlagă în mine.

– Draga mea, zise mătușa Cloris bulversată de ce auzea, cât crezi că o să rămâi țintuită la pat?

– Doamna Dovedale va avea nevoie de ceva timp să-și revină, interveni doctorul.

– Timp? repetă mătușa Cloris, cu voce stinsă.

– Nu se poate spune cu exactitate cât, începu doctorul, însă aceasta îi tăie imediat vorba.

– Cine o să aibă grijă de ea ? Eu n-am de unde plăti ca să angajez o infirmieră.

– O să am eu grijă de ea, se oferi Eugenia.

– Fii binecuvântată, draga mea, murmură doamna Dovedale.

– Și atunci, de mine cine-o să mai aibă grijă ? întrebă mătușa Cloris.

Cine o să fie menajera? N-am bani să angajez o menajeră și să procur toate cele necesare pentru întreținerea unei persoane bolnave. Ce-am să mă fac?

– Doamnă Dewitt, trebuie să vă calmați, zise doctorul, încruntându-se. Știți, tensiunea...

– Da, tensiunea... Parcă mi s-a încețoșat vederea. Trebuie să mă așez. Doctore, însoțește-mă afară din cameră. Îmi amintesc că Bridget a adus niște ceai. Pot să vă iau de braț ?

– Vă rog.

Nici nu se închise bine ușa în urma lor, și Eugenia izbucni în lacrimi.

– O, mamă ! Cum poate fi mătușa Cloris atât de... îngustă la minte?

– Gata, gata, încercă s-o liniștească aceasta, cu voce stinsă. Nu te supăra pe ea. Vârsta e de vină.

Eugenia își ascunse capul în brațele ei.

– Domnișoară Dovedale, se auzi vocea marchizului.

Eugenia își ridică fața plină de lacrimi; uitase aproape cu desăvârșire de prezența marchizului. Se șterse la ochi cu dosul mâinii când bărbatul se apropie și o ajută să se ridice.

– Mama dumneavoastră are dreptate, zise el cu blândețe. Doamna Dewitt e bătrână, iar oamenii bătrâni se sperie imediat când intervine o schimbare de rutină. Îi este teamă de toată această imagine a bolii tocmai pentru că-i reamintește de propria fragilitate.

– Îi e teamă și de cheltuieli ! se lamentă doamna Dovedale. Crede că am să-i golesc cuferele. O, ce bine-ar fi fost să nu fim atât de sărace!

– Mamă ! murmură Eugenia, îngrozită.

Însă nimic n-o putea opri, dacă deschisese vorba despre asta.

– Numai bunul Dumnezeu știe de ce e atât de zgârcită, bombăni

doamna Dovedale. Are o mulțime de bani la bancă și mii de lire ascunse în ciorapi vechi, în dulapuri și pantofi uzați. Asta în vreme ce eu și fiica mea trăim cu pâine și din când în când cu câte o bucată de zahăr.

– Mamă ! strigă Eugenia, acoperindu-și fața cu mâinile.

Amuzat, marchizul își strânse amuzat buzele. Își drese vocea înainte să vorbească.

– Doamnă Dovedale, vreau să vă fac o propunere. Vreau să pun abația Buckbury la dispoziția dumneavoastră. E locul ideal ca să vă însănătoșiți. O să se ocupe doctorul meu personal de dumneavoastră. O vreme n-am să fiu acolo, dar servitorii mei vor avea grijă de dumneavoastră. N-o să vă lipsească nimic.

Doamna Dovedale deschise ochii.

– La abația Buckbury ? O, nu-mi doresc ceva mai mult pe lumea asta. Sunteți foarte amabil. Nu-i așa, Eugenia?

Eugenia nu reuși decât să încuviințeze ușor din cap, atât de prinsă era în vălmășagul de emoții care o încercau.

Cine știe de câtă vreme avea mama ei nevoie ca să se refacă? Săptămâni, luni ? Probabil luni! Luni în timpul cărora aproape că nu-l va mai vedea pe Gregor.

Acesta va fi felul ei de a ispăși. Pasiunea pentru Gregor o făcuse să-și schimbe hotărârea și să meargă la bal. Iar hotărârea asta se soldase cu acel accident. O, ce mult o îndurera gândul că se va afla departe de obiectul dorinței sale. Însă nu se va afla oriunde, ci la bația Buckbury.

Dar, își aminti ea imediat, aceasta este casa marchizului, bărbatul ale cărei atenții încerca să le evite.

Nici nu voia să se gândească la interpretarea pe care-o dăduse deja

mama ei ofertei marchizului.

Dar, dincolo de aceste gânduri conflictuale care-i treceau prin minte, ceva îi menținea vie speranța.

" Paragon ", raiul pe care-l pierduse într-un mod atât de crud în urmă cu opt ani.

Mătușa Cloris fu șocată și puțin rușinată când află că marchizul oferise adăpost celor două rude ale sale.

În schimb, Bridget părea că se bucură de plecarea celor două.

– Nu cred că o să vă întoarceți înainte de Crăciun, coniță, spuse slujnica Eugeniei.

Bridget era cam neglijentă cu înfățișarea ei, însă de ceva vreme începuse să aibă ceva mai multă grijă de ea. Își cumpărase ace de păr cu flori ciudate, pe care le înfigea în păr.

– Te întâlnești cu cineva, Bridget? o întrebă Eugenia.

– Eu ? De unde să găsesc vreme? răspunse Bridget chicotind, dar roșeața din obraji nu lăsa loc de dubiu.

Eugenia n-avea timp s-o descoasă pe Bridget, pentru că erau foarte multe de făcut înainte de plecare. Îmbrăcăminte și lenjerie care aveau nevoie de o triere. La fel și încălțămintea.

Până una alta, Eugenia luă hotărârea de a-l evita pe Gregor. Își acoperea urechile cu mâinile când îl auzea fluierând sau urcând scările.

Totuși, chiar în ziua plecării, nu se mai putu abține, și când îl auzi fluierând, deschise larg ușa. Acesta se opri în fața ei.

– Ah, comoara mea ! Te-ai ascuns de Gregor. Iar astăzi o să pleci, zise el arătând spre bagajele strânse în hol.

– Da. O să-ți fie dor de mine?

Gregor ridică din umeri.

– Când o să mă gândesc la tine, o să mi se facă dor.

– O !

Cuprins brusc de un râs inexplicabil, Gregor îi luă mâna și i-o sărută.

– Dar o să visez la tine, floarea mea. De ce nu ?

Apoi își reluă drumul, începând din nou să fluiere.

Eugenia se uită la el cu un aer resemnat. N-avea niciun drept să aștepte mai mult de la acest artist exotic.

Se întoarse în cameră, să termine pregătirile de plecare.

Drumul până la Rutland fu anevoios și cumva dureros pentru doamna Dovedale, dar imediat după instalarea la Buckbury, se arătă încântată. Ba ajunse chiar să spună că accidentul își avusese rostul lui, de vreme ce avusese drept consecință faptul că se întorsese în locul unde-și petrecuse cei mai frumoși ani ai vieții.

– Iar de data asta sunt în casa cea mare, declară ea cu satisfacție.

Casa cea mare ! Niciodată nu mai pomeniseră astfel de paturi, astfel de așternuturi, astfel de draperii din catifea. Niciodată nu mai locuise într-o cameră cu dulapuri din mahon, canapele în care te afundai ca-n puf și semineuri din marmură.

– O să domnim aici, zise doamna Dovedale oftând. Ascultă-mă pe mine !

Servitorii veneau și aduceau în vârful picioarelor supă, dulciuri și ceai pe tăvi din argint. Era evident că marchizul poruncise servitorilor să le trateze regește. Nu se așteptau să primească nimic, iar tot ceea ce cerea doamna Dovedale, i se aducea ca prin farmec.

Eugenia, în schimb, nu cerea nimic.

Nu putea tăgădui că după condițiile spartane de pe Craven Hill, răsfățul de la Buckbury era mai mult decât ademenitor. N-avea cum să

nu se complacă în acest confort.

Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, atâta risipă o făcea uneori să nu se simtă în largul ei. Oare de ce era marchizul atât de bun? Numai pentru că-l respectase foarte mult pe fostul administrator al proprietății, tatăl Eugeniei?

Dar în majoritatea timpului, nu se gândea la marchiz. Când mama ei spusese că accidentul era mai degrabă un noroc, Eugenia se simțise mult mai puțin vinovată cu privire la rolul pasiunii ei secrete pentru Gregor în acea întâmplare.

Pe măsură ce treceau zilele, Eugenia era tot mai acaparată de solicitările mamei. Îi citea, îi scria corespondența, o pieptăna și lua masa cu ea.

Puse una peste alta, Eugenia avea foarte puțină vreme pentru ea însăși. Chestiunea aceasta n-ar fi deranjat-o prea tare, dacă n-ar fi împiedicat-o să plece în căutarea locului de care-i era cel mai tare dor: "Paragonul".

Grădinile oficiale ale abației Buckbury fuseseră create în prima jumătate a secolului al XVIII-lea. Erau fântâni și piscine, alei străjuite de copaci și pavilioane care se înălțau în luminișuri ascunse.

O pajiște mare, centrală, se extindea spre partea de miazănoapte a casei, pe o distanță de mai bine de un kilometru, și se sfârșea cu o serpentină unde se afla un pavilion cu acoperiș în formă de dom. Dincolo de această construcție, cunoscută sub denumirea de Pavilionul lui Apollo, o altă pajiște cobora spre un râu.

De cealaltă parte a râului, începea pădurea de pe domeniul Buckbury.

Nu de puține ori, Eugenia se uitase cu jind la această pădure. Pe undeva pe acolo se afla "Paragon", însă Eugenia n-avea vreme de

explorat. Nu putea prinde decât o oră-două după-amiaza, când mama ei dormea. Iar intervalul ăsta era insuficient ca să facă drumul de întoarcere.

Se întrebă cine locuia acum la "Paragon", la fel cum voia să știe ce se petrecuse cu animăluțele ei, pisica Sugar și călutul Bud.

Doamna Dovedale se afla la Buckbury de mai bine de o lună când, într-o după-amiază, se auzi ceva mai multă animație în casă.

Luând-o prin galeria din sud, constată că ușa dublă care ducea la camerele private ale marchizului era larg deschisă. Niște servitoare scoteau cearșafuri din dulapuri, iar altele dădeau cu ceară pe jos.

– Ce se-ntâmplă ? întrebă Eugenia.

– Păi, zise una din slujnice ridicând capul, domnul marchiz a trimis vorbă că e la Kettering și că va sosi curând aici.

– Habar n-aveam, zise Eugenia, uimită.

– Noi ne bucurăm foarte mult că vine.

– Da ?

– O, da ! N-am avut stăpân mai bun decât domnul marchiz. A sosit vremea să se întoarcă definitiv acasă.

Eugenia se îndreptă spre camera ei, gândindu-se la ce aflase de la slujnică. Marchizul era, după câte se părea, un stăpân iubit.

Acesta ajunse la conac la ora zece. Nu-și deranjă oaspeții, ci luă masa singur, retrăgându-se înainte de miezul nopții.

În dimineața zilei următoare, a trimis vorbă că s-ar putea să treacă pe la ele, să le vadă. Doamna Dovedale îi ceru Eugeniei să-i aducă rujul de buze și pudra. Încercă să-i insufle și ei dorința de a se face mai prezentabilă, dar Eugenia n-o luă în seamă.

După ce se interesă de starea de sănătate a doamnei Dovedale, marchizul se întoarse cu fața spre Eugenia și o întrebă dacă a profitat

de împrejurimi, vizitând și colțurile mai îndepărtate ale pădurii. Eugenia recunoscu că de-abia începuse să exploreze. Pe jos, nu putea ajunge prea departe și nu voia să-și lase mama singură.

Marchizul se arătă surprins că nu alesese unul din caii aflați în grajd, invitând-o să facă o plimbare cu el chiar în acea după-amiază. Eugenia ezită, nedorind să petreacă prea multă vreme singură cu marchizul, dar doamna Dovedale se grăbi să accepte în numele fiicei sale. Ba chiar se arătă îngrijorată că Eugenia nu prea iese afară.

În consecință, Eugenia se trezi călare pe o iapă, plecând la plimbare împreună cu marchizul.

Nu putu să nu observe că toată lumea – de la grăjdarul care aduse caii și-i dădu biciul și până la slujnica din grădină – îl întâmpinară pe stăpân cu nedisimulată bucurie. La rândul lui, marchizul le răspundea curtenitor și respectuos.

Eugenia fu surprinsă constatând cât de repede se reobișnuise să stea în șa. I se părea simplu ca bună ziua.

Marchizul care se afla în față. Pe măsură ce se apropiau de lac, caii o luară la galop. Nu se mai simțise atât de fericită de săptămâni bune.

Marchizul se opri la mal, ca să-i permită calului să bea apă din lac. La fel făcu și Eugenia.

Bărbatul se întoarse cu fața spre ea, să-i vorbească, însă se abținu. Tânăra era de-a dreptul răpitoare, cu părul lăsat în vânt, ochii strălucitori și buzele întredeschise.

Marchizul se sili să privească în altă parte.

– Există vreun loc anume prin preajmă pe care ați vrea să-l vizitați? o întrebă el.

Eugenia trase adânc aer în piept și arătă cu mâna spre pădure.

– Acolo. Aș vrea să ajung la casa unde am locuit.

– Și eu sunt curios s-o văd, zise marchizul schițând un zâmbet. Să mergem !

Se urcară din nou în șa, decizând s-o ia prin apă decât pe pod. Din fericire, apa nu era foarte adâncă. Intrând în pădure, inima Eugeniei începu să bată nebunește recunoscând cărarea care ducea la cabană.

Nu-și amintea să fi văzut vreodată poteca atât de năpădită de buruieni. Asta ar fi trebuit s-o pregătească pentru ce urma, însă lucrurile nu se petrecură astfel. Abia când ajunse în fața casei, se opri și scoase un strigăt deznădăjduit.

În fața ei se afla "Paragon" sau ce mai rămăsese din el.

– Vai ! exclamă marchizul. Trecutul nu mai e așa cum ni-l amintim noi.

– E numai vina dumneavoastră, zise ea, furioasă. Ați stat în Franța și v-ați neglijat proprietatea. Presupun că "Paragon" nu vă interesa. De ce n-ați instalat o altă familie aici?

Înainte ca marchizul, uimit, să poată rosti vreo vorbă, Eugenia porni în galop. O luă spre râu, într-un învălmășag de gânduri. Dacă visul legat de trecut se destrămase, nu-i rămânea decât să se agațe de viitor.

Fie că mama ei va fi de acord sau nu, se va căsători cu bărbatul pe care-l adora și niciodată, nu se va lăsa ademenită de atențiile unui bărbat care lăsase ca iubitul ei "Paragon" să cadă în ruină.

Capitolul 5

Când Eugenia ajunse în Pavilionul lui Apollo, un fulger brăzdă cerul. Peste câteva secunde, se auzi un tunet înfiorător. Iapa scoase un țipăt și o luă la galop.

În pofida faptului că în copilărie călărise foarte mult, iar în dimineața aceea se simțise imediat în largul ei stând în șa, nu era totuși o călăreață atât de bună încât să reușească să stăpânească un asemenea animal care o luase practic la goană. Tot ce putea face, era să se agațe cât mai bine de ea și să închidă ochii în așa fel încât să nu-i intre noroi în ochi.

În fața ei se întindea lacul și o zonă cu stânci cenușii.

Eugenia simți că o părăsesc puterile, anticipând că va fi aruncată într-una din stânci.

– Ho! Ho!

Marchizul, care sosise în galop, prinse iapa de căpăstru și trase de el cu toată forța. Animalul mai merse câțiva metri, pentru a se opri în cele din urmă. Marchizul coborî imediat, întrucât Eugenia mai avea puțin și cădea din șa.

– Stă... stăpâne!

Simți brațele puternice ale acestuia cum o iau și o transportă la adăpost. Ochii i se deschiseră și privi țintă un tavan din lemn vopsit.

Marchizul o așeză încetișor pe un pat, își suflecă mânecile și se duse să lege caii. La întoarcerea acestuia, Eugenia tot nu reușise să-și revină. Răsufla cu mare greutate și se simțea cuprinsă de fierbințeală. Afară, ploua cu găleata. De parcă ea și marchizul ar fi fost rupți de lume.

– Unde suntem? întrebă ea.

– În pagoda chinezească, îi răspunse el scurt.

Cum lumina era foarte slabă, nu putea decât să vadă silueta acestuia, străduindu-se să-i citească expresia întipărită pe față.

– Trebuie să vă mulțumesc, stăpâne, că m-ați salvat la timp.

– Am făcut ceea ce ar fi făcut orice alt bărbat într-o astfel de situație, domnișoară Dovedale.

Tonul vocii lui era rece, iar Eugenia roși. Era clar că n-o iertase pentru acuzația că neglijase în mod deliberat "Paragon". Reflectând mai bine, nici ea nu-și putea ierta izbucnirea. Oare ce-o apucase de crezuse că marchizul ar fi preocupat de soarta casei unde copilărise ea?

– Stăpâne, trebuie să-mi cer iertare pentru ce-am spus.

– Ați spus ce-ați spus.

– Mulți oameni ar putea considera asta o dovadă de impolitețe, stăpâne.

– Nu mă număr printre ei.

Răceala marchizului o bulversă pe Eugenia. Căută ceva ca să-i atragă din nou atenția.

– Ce e pe tavan sunt... figuri, stăpâne?

– Da, zise acesta după ce-și aruncă ochii pe tavan. Fac parte dintr-o pictură care ilustrează o veche poveste chinezească.

– Ce fel de poveste?

– O poveste de dragoste. Domnișoară Dovedale, furtuna a încetat. Cred că ne putem aventura să ieșim.

Fără să scoată o vorbă, Eugenia se ridică și-l urmă. Ploaia se mai potolise, dar nu încetase și, prin urmare, când ajunseră acasă, Eugenia tremura și era udă.

Marchizul îi porunci unei slujnice s-o ducă în cameră și s-o ajute să se schimbe. Plecă înainte ca Eugenia să apuce să-și exprime din nou gratitudinea, îndreptându-se spre bibliotecă.

Înfășurată într-un capot și cu părul strâns într-un prosop, Eugenia se duse să-și caute mama.

Văzându-și fiica, doamna Dovedale ridică amândouă mâinile, răsuflând ușurată.

– Slavă Cerului ! Cred că fulgerul ăla te-a speriat de moarte.

– Eu... noi am găsit adăpost, mamă.

Ochii doamnei Dovedale străluciră.

– Aha ! Și ți s-a părut că marchizul s-a comportat cum se cuvine?

– A fost un gentleman perfect, mamă, zise ea scoțând prosopul.

– Înțeleg, zise doamna Dovedale, dezamăgită. Am primit o scrisoare de la mătușa Cloris, zise ea, înseninându-se la față. Cred că-i e dor de noi.

– Ce scrie ?

– În primul rând, că portretul e aproape gata.

– Așadar, Gregor va pleca ? întrebă ea, încercând să dea un ton cât mai neutru vocii sale, deși îi tremura puțin.

– Cred că așa va proceda, când va finaliza tabloul.

Se auzi o bătaie în ușă, iar la invitația doamnei Dovedale în prag se ivi marchizul. Era îmbrăcat de plecare, ceea ce-i stârni interesul. Marchizul o puse la curent cu faptul că era obligat să plece la Londra chiar în ziua aceea. Venise să-și ia rămas-bun.

Doamna Dovedale constată cu satisfacție că ochii i se tot întorceau spre Eugenia, care era așezată în fața oglinzii. Plăcerea ei scăzu când văzu că Eugenia nu se întoarce să-l salute.

– Eugenia ! zise ea cu asprime. Marchizul n-a venit decât de două zile și deja ne părăsește pentru desfătările Londrei. Ce zici de asta ?

– Sper că desfătările sunt... așa cum își dorește domnul marchiz, zise fata tresărind la auzul vocii mamei sale.

– Doamna Dovedale glumește, domnișoară. Adevărul este că am unele probleme de rezolvat.

Conștientă că mama ei avea ochii ațintiți asupra ei, fata se strădui să se adune și să dea un răspuns mai elegant.

– Cred că o să vi se simtă lipsa aici, zise ea.

Fața marchizului se umbri ușor, însă reuși să-și păstreze calmul.

– Ei, domnișoară Dovedale ! Să spui " Cred că " e un fel de a vă exclude dintre cei cărora o să-mi simtă cu adevărat lipsa.

Eugenia tăcu, uimită că reușise încă o dată să strice dispoziția marchizului, însă doamna Dovedale interveni imediat.

– O, stăpâne, o să ne fie amândurora dor de dumnevoastră. Fiți sigur de asta. Nici nu știu cum să vă mulțumesc pentru ospitalitate.

Marchizul se înclină.

– Vă place la Buckbury ?

– O, da ! E ca o întoarcere acasă. Nu ducem lipsă de nimic.

– Mă bucur să aud asta. Dacă doriți ceva, sunt la dispoziția dumneavoastră. Poate să-i fac o vizită mătușii ?

– Ar fi grozav, zise doamna Dovedale, bătând din palme. În curând, o să rămână singură în casa ei.

– În curând? repetă marchizul, ridicând din sprânceană.

– Ne-a scris că portretul e aproape gata. Îi va fi greu pentru că nu va mai beneficia de compania cu care se obișnuise.

Marchizul o privi câteva clipe pe Eugenia înainte de a răspunde.

– Atunci, ce-ar fi s-o invităm pe doamna Dewitt aici, la Buckbury ?

– Sunteți foarte, foarte bun ! Tocmai îi spuneam Eugeniei cât de mult îi simt lipsa, în ciuda excentricităților ei.

Marchizul se scuză și plecă la Londra. Nici nu se închise bine ușa în urma lui, și doamna Dovedale începu să-și apostrofeze fiica pentru ceea ce considera o conduită nepotrivită.

– Te comporți de parcă nu i-ai purta niciun fel de interes marchizului.

– Dar nici nu-i port!

– Nerecunoscătoareo! zise femeia, ridicând mâinile la cer. Chiar n-ai niciun pic de recunoștință pentru omul ăsta ?

– Recunoștință am foarte multă, dar nu interes. Nu sunt și n-am să fiu niciodată ispitită să mă îndrăgostesc de marchiz, și aș dori să nu mai susții contrariul.

– Dar ai putea fi stăpână peste Buckbury! strigă doamna Dovedale. Sunt sigură de asta.

– Aș prefera mai degrabă să fiu stăpână peste propria mea inimă.

– O, nu se mai poate face nimic cu tine! Pleacă! Să nu te mai văd în fața ochilor.

Eugenia se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Ce bine că o să vină mătușa Cloris și-o să-mi țină companie, îi strigă ea.

Peste o săptămână, sosi o scrisoare de la mătuşa Cloris, în care aceasta le aducea la cunoştinţă că a acceptat invitaţia contelui de a vizita abaţia Buckbury. După o altă săptămână, trăsura marchizului o aduse pe bătrână până în faţa treptelor.

Doamna Dovedale nu aşteptă ca valetul să deschidă uşa, ci se grăbi s-o facă ea însăşi. Mătuşa Cloris coborî cu mare pompă.

După ea, coborî Bridget. Văzând-o, Eugenia făcu ochii mari de uimire. Bridget, care purta una din pelerinele vechi şi îmblănite ale mătuşei Cloris o privi cu un aer atât de superior, încât ai fi zis că face parte din aristocraţie şi nu din rândul slujnicelor.

– Nu mai vreau să dorm în bucătărie sau în mansardă, proclamă ea.

Valetul se uită când la una, când la alta, însă mătuşa Cloris părea mai degrabă amuzată decât supărată de atitudinea lui Bridget.

– Cine ar fi crezut că promovarea îi va mări într-atât buna părere despre sine? şopti ea doamnei Dovedale şi Eugeniei.

Eugenia era intrigată de schimbarea de atitudine a slujnicei. Rămase la uşă cât fata îşi inspectă camera, care era alăturată de a mătuşii Cloris. Camera slujnicei era mică, dar compactă şi dotată cu un dulap cu mai multe sertare şi cu o fereastră care dădea spre curte. Bridget sărea în pat, declarându-se mulţumită de saltea.

– Are păr de cal înăuntru, ceea ce-mi convine de minune. Iar perna e din puf.

Îşi scoase pelerina şi se lăsă pe spate, scoţându-şi pantofii. Eugenia constată cu uimire că Bridget avea în picioare ciorapi din mătase fină şi ajunse la concluzia că fie fata îşi găsise un iubit înstărit, fie mătuşa Cloris renunţase la multe din lucrurile cu care erau înţesate dulapurile. Însă Bridget o lumină imediat.

– Ciorapii sunt ai dumneavoastră, coniță. I-am luat.

– I... i-ai luat?

– Păi... mi-erați datoare. Amintiți-vă că v-am promis că n-am să suflu o vorbă mamei sau mătușii dumneavoastră că ați ieșit singură în Kensington Gardens, iar dumneavoastră ați fost de acord.

Eugenia încuviință.

– Am senzația că s-a petrecut cu multă vreme în urmă.

– Nu cu atât de multă încât să fi uitat. Cineva își dorea să mă vadă cu ciorapi de mătase, iar eu m-am servit.

Eugenia clătină din cap, mirată de îndrăzneala fetei. Considerând că subiectul a fost închis, Bridget își strânse picioarele și scoase un oftat.

– E liniște aici, nu-i așa? Vă place, nu ?

– La Buckbury ? Da, cred că da. Deși îmi e dor de Londra și de unii oameni de acolo.

– Și mie o să-mi fie dor de Londra. N-aș fi venit dacă...

– Dacă...

– O, dacă nu mi s-ar fi poruncit, zise fata, întristându-se.

– Cine ți-a poruncit? Mătușa Cloris?

– Gregor a spus că, după ce termină portretul doamnei Dewitt, vrea să mă picteze pe mine.

Eugenia simți împunsăturile geloziei. Pentru câteva clipe, și-ar fi dorit să fie în locul slujnicei.

– O, da?

– Da. A zis că am clasă.

Eugenia o privi cu un interes plin de invidie. Nu putea tăgădui că Bridget se făcuse frumoasă, cârlionții ei întunecați alunecându-i pe fața trandafirie, iar pieptul conturându-se proeminent pe sub bluză.

– Înțeleg de ce, Bridget, recunoscu ea cu voce stinsă.

– O, da? zise Bridget, mușcându-și buzele și părând că stă câteva clipe pe gânduri.

Apoi, păru că ia o decizie, întrucât se ridică imediat, cu un aer conspirativ.

– Vorbește adesea despre dumneavoastră, coniță. Spune că și-ar fi dorit să nu fi plecat. A vrut să... să...

– Ce? întrebă Eugenia, cu inima bătându-i nebunește.

Însă chiar și așa sesiză reținerea lui Bridget de a vorbi.

– A vrut să vă aduc asta, zise Bridget scoțând o bucată de hârtie din mânecă și întinzând-o Eugeniei. Gata, am făcut-o! Acum, vă rog să plecați, pentru că vreau să mă schimb.

Uimită, fericită, Eugenia fugi din camera slujnicei. I se părea că inima mai are puțin și-i iese din piept.

Bridget nu era chiar un Cupidon, dar îi adusese cel mai frumos cadou de pe lumea asta : un cadou de la Gregor. Cu atât mai valoros cu cât era neașteptat.

Nici nu apucă personalul să facă bine cunoștință cu mătușa Cloris, că se și întoarse marchizul. Anunță imediat că va da o petrecere la care îi va invita pe oamenii de vază de prin partea locului, ținând mai cu seamă de faptul că lipsise mult de la conac.

Oaspeții de la Buckbury se treziră în mod fericit incluși printre invitați.

În următoarele două zile, marchizul nu prea fu văzut pe acasă. Dimineața călărea, iar seara era plecat cu treburi până târziu. Apoi, se închidea cu tot felul de domni în bibliotecă, domni care soseau la Buckbury cu teancuri de hârtii. Sau se întâlnea cu bucătarul, ca să discute despre meniul petrecerii apropiate. Le vizită în treacăt pe

doamna Dovedale și pe mătușa Cloris.

O saluta, curtenitor, pe Eugenia, dar se arăta mai atent față de cele două doamne, care se declarau după aceea foarte încântate de el.

Farmecul marchizului n-o atingea și pe Eugenia, care era cufundată în propriile gânduri. Aspectul acesta nu-i scăpă lui Bridget, care-și exprimă nedumerirea.

– Nu înțeleg cum de nu vă îndrăgostiți de el, coniță, îi declară ea Eugeniei.

– Tu te-ai îndrăgosti de el, Bridget?

– Eu n-am cum să țintesc atât de sus, coniță, nu-i așa? Mă mir numai că n-o faceți.

Eugenia făcu ochii mari.

Bridget era o enigmă. În clipa asta, părea că încearcă în mod deliberat să-i vorbească despre Gregor, pentru ca în clipa următoare să nu mai dorească deloc să aducă vorba despre pictor. Iar acum, parcă-și dorea să-i stârnească interesul pentru marchiz.

Seara petrecerii sosi în sfârșit. Lumânări aprinse erau așezate pe masă. Erau unsprezece invitați, incluzându-le pe Eugenia, pe mătușa Cloris și pe doamna Dovedale.

Aceasta din urmă era extrem de încântată că stă la aceeași masă cu oameni de seamă ca ducele de Fillerton, sir Humphrey și doamna Petts.

În schimb, mătușa Cloris nu era deloc intimidată de companie, însă spiritul ei spartan era pus la grea încercare de opulența de la masă. Nu-i pică deloc bine să recunoască în sinea ei că doamna Dovedale strălucea. Constată cu satisfacție că Eugenia nu părea prea impresionată de spectacolul din jurul ei.

Însă ce nu știa mătușa Cloris, era că Eugenia nu era atât

neimpresionată, cât neimplicată. Gândul îi stătea în altă parte. Ținea la sân, de trei zile de când îl primise, bilețelul de la Gregor.

Cuvintele pe care acesta i le scrisese o ardeau parcă.

"Bună, mică floare. Adesea, te visez. Îți place să auzi asta, nu ? Când îmi apari în față, îți prind mâna, albă ca luna, și-ți sărut palma. Cred că și asta-ți face plăcere. Inima-mi e frântă acum că ai plecat. Întoarce-te repede la credinciosul tău Gregor."

Eugenia și-l putea închipui pe Gregor șoptindu-i aceste vorbe la ureche. Gândul ăsta o făcea să roșească și de aceea stătea cu nasul în farfurie, tremurând că și-ar putea da cineva seama de tulburarea ei.

Deși era așezată la dreapta marchizului, de-abia dacă luă seama la prezența lui.

Doamna Dovedale remarcă imediat lipsa de interes a fiicei sale și se încruntă. Iar faptul că la stânga marchizului se afla o văduvă chipeșă și bogată care se numea doamna Wallington, nu era de natură s-o liniștească.

Doamna Wallington nu mai era chiar atât de tânără, dar era încrezătoare, bogată și, cel mai important, foarte receptivă la gesturile marchizului.

Când doamnele plecară de lângă bărbați, lăsându-i să fumeze, doamna Dovedale nu ratã ocazia de a o mustrului pe Eugenia pentru comportamentul ei.

– Chiar nu te înțeleg. Crezi că ești singura ființă de pe lumea asta necăsătorită și în căutarea unui soț ?

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte așa ceva, mamă.

– Atunci, de ce i-ai permis doamnei Wallington s-o monopolizeze

pe fermecătoarea noastră gazdă?

Eugenia scoase un oftat.

– De ce nu accepți că nu vreau să fiu curtată de marchiz, mamă?

– Cum ar putea o mamă să accepte că fiica ei nu profită de o șansă care n-apare decât o dată-n viață ?

– Dar nu-l iubesc pe marchiz.

– E de neconceput așa ceva, draga mea. Doar dacă nu iubești pe altcineva.

Ochii mamei ei deveniră brusc atât de sfredelitori, încât Eugenia duse imediat mâna la piept, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să-i fie descoperită scrisoarea secretă pe care-o ascunsese la sân.

– Ei bine ? o întrebă aceasta.

Eugenia nu voia nici să mintă, dar nici să se expună, atât ea cât și Gregor, dezaprobării.

– De unde să știu eu ce-i dragostea ?

Doamna Dovedale păru mulțumită de acest răspuns, iar Eugenia o șterse repede de lângă ea.

Deși petrecerea fusese considerată un mare succes, totuși marchizul nu dădu de înțeles că ar vrea s-o repete. În următoarele câteva săptămâni fu atât de acaparat de problemele lui, încât își lăsa oaspeții singuri.

Toată lumea se bucura de viața de huzur de la Buckbury.

Până și mătușa Cloris începu să se lase prinsă în mrejele acestei vieți luxoase. Pe măsură ce zilele se scurgeau, începu să laude virtuțile generozității. Ba chiar i se alătură doamnei Dovedale, presând-o pe Eugenia să fie mai receptivă la atențiile marchizului. Strategia principală a celor două femei era să-i reamintească îndatorirea față de marchiz.

– Cine crezi că a plătit rochia pe care o purtai în seara când a avut loc balul dat de doamna Bescombe? o întrebă mătușa Cloris într-o dimineață. Balul la care până la urmă n-ai mai ajuns.

– Păi... dumneata, mătușă Cloris, zise Eugenia clipind.

– În niciun caz !

Eugenia întoarse capul spre doamna Dovedale.

– Mamă ?

– Nici eu, draga mea, zise femeia clătinând din cap. Mi-am vândut bijuteriile la Hatton Garden, dar cum știam că n-o să mă ierți niciodată pentru asta, mi-am zis că trebuie să le recuperez. Prin urmare, i-am scris marchizului, rugându-l să mă ajute.

– I-ai scris marchizului? repetă Eugenia cu voce stinsă.

– Da, draga mea. A răscumpărat bijuteriile, mi le-a restituit și a insistat să plătească rochiile.

Eugenia își aminti momentul când îl văzuse pe marchiz în hol, întinzând mamei sale un pachet.

Totul – doamna Lefain, evantaiele, mănușile, materialul – totul se datorase intervenției marchizului.

Dezvăluirea o făcu pe Eugenia să se simtă îngrozitor. De parcă tentaculele bunăstării și privilegiului se strângeau în jurul ei. Colac peste pupăză, mătușa Cloris intrase în tabăra mamei sale.

Doamna Dovedale își revenise destul de bine și era în stare să se deplaseze cu ajutorul unui baston. Prin urmare, stătea de vorbă cu mătușa Cloris pe verandă. Eugenia era convinsă că de fiecare dată nu făceau decât să urzească planuri cum s-o aducă împreună cu marchizul.

Din dorința de a avea o confidentă, Eugenia petrecea tot mai multă vreme în compania lui Bridget. Era conștientă că intimitatea dintre ea

și slujnică nu era firească, însă aceasta era singura modalitate de a afla mai multe despre Gregor.

Bridget continua s-o uimească pe Eugenia. Uneori, se străduia să-i stârnească interesul pentru Gregor, alteori se îmbufna și refuza să scoată o vorbă despre el.

– Ce treabă aveți dumneavoastră, coniță, cu rusul ăla nebun? Marchizul e o partidă bună.

– Bridget, te rog! intervenea Eugenia, astupându-și urechile. Vorbești ca mama și ca mătușa Cloris.

– Păi, eu una cred că au dreptate. N-aș da cu piciorul ocaziei de a deveni stăpână peste un asemenea loc.

În astfel de momente, Eugenia trăia cu sentimentul că scrisoarea ascunsă la piept era emblema singurului prieten pe care-l avea. Cel care-i amintea de *existența pasiunii romantice, opusă simțului comun*, atât de calculat.

Chiar dacă Eugeniei îi mersese la inimă scrisoarea primită de la Gregor, nu îndrăznea totuși să-i răspundă. Pictorul își declarase simțămintele, nu intențiile. Iar Eugeniei îi era foarte clar că o tânără necăsătorită nu putea decât să aștepte următoarea mișcare a acestuia.

Totuși, nu mai primi niciun semn de la el.

Mătușa Cloris începu să devină prost dispusă de atâta bine.

– Așa se-ntâmplă când trăiești pe picior mare, bombăni ea. Te distrugi la stomac.

– Ați cam abuzat de mâncare, cuteză să spună doamna Dovedale.

– Exact la asta mă refeream și eu, zise mătușa Cloris. Excesul e încurajat aici. Va trebui să mă întorc acasă, sau o să dau ortu' popii aici. O, mă simt cam bolnavă. Bridget, ajută-mă să mă ridic de pe scaun. Trebuie să mă duc la mine în cameră, să mă întind puțin.

Pe la patru, veni și marchizul și se interesă de starea de sănătate a mătușii Cloris. Majordomul îl informase că bătrâna doamnă se îmbolnăvise.

Doamna Dovedale se arătă nespus de încântată de vizita neașteptată a marchizului.

– O, ce drăguț din partea dumneavoastră că întrebați. Se odihnește, și sunt sigură că până diseară o să se simtă mai bine. Ce-ar fi să beți un ceai cu noi? În ultima vreme, nu prea v-am văzut.

Marchizul refuză invitația.

– Înțeleg că doamna Dewitt se gândește să plece acasă, comentă el.

Doamna Dovedale intră în panică, întrucât consideră vorbele marchizului ca pe o invitație de a pleca și pentru ea și fiica ei.

– Sunt convinsă că nu asta a vrut să spună. E foarte fericită aici. Și eu sunt foarte fericită aici...

Spunând acestea, scoase o batistă mare și o duse la ochi.

– Ca să fiu sinceră, n-am să fiu niciodată atât de fericită cum sunt la Buckbury. Gândul de a mă întoarce în casa aia deprimantă mă umple de groază.

– Mamă, te rog! Nu vorbi așa! zise Eugenia cu voce joasă.

– Trebuie să exprim ceea ce simt, zise doamna Dovedale. Cum e întotdeauna soarta atât de nedreaptă cu mine?

Marchizul o privi cu gravitate.

– Credeți-mă, doamnă Dovedale, soarta nu e chiar atât de nedreaptă cu dumneavoastră. Acum, vă rog să mă scuzați că vizita mea e atât de scurtă. Trebuie să mă ocup și de alte chestiuni.

Primele vorbe ale marchizului erau atât de criptice, încât cele două femei rămaseră uimite.

În dimineața zilei următoare, în timp ce Eugenia mânca, primi poruncă de la marchiz. La zece, trebuia să-l însoțească la o plimbare călare.

Tonul poruncitor al cererii o supără, însă în același timp era intrigată, întrucât genul ăsta de comportament nu era obișnuit marchizului. Indiferent ce simțea, nu s-ar fi cuvenit să-l refuze.

Așa încât, la ora zece se prezentă în fața marchizului. Imediat, fură aduși doi cai în fața casei. Un valet o ajută să se suie în șa, după care porniră la drum.

Marchizul nu părea dornic de o plimbare, mai degrabă de o cursă. Așa se face că trecură foarte repede prin pădure și prin râu.

La gândul că o va duce din nou la ruinele care fuseseră cândva casa ei, inima îi stătu în loc.

Ce însemna asta ?

– Stăpâne, aș vrea să mă întorc, zise ea în timp ce-și croiau drum printre copaci.

Marchizul însă n-o luă în seamă.

Când ieșiră din pădure și văzu priveliștea care i se înfățișa ochilor, rămase cu respirația tăiată. Înțelese cât ai clipi totul.

"Paragon" nu mai era o ruină. Zidurile fuseseră refăcute, la fel și tavanul. Totul fusese vopsit din nou. Cabana era ca nouă, iar asta nu putea fi decât meritul marchizului.

Pradă unor emoții contradictorii, Eugenia izbucni în lacrimi.

Capitolul 6

Marchizul nu păru mișcat, întrucât nu făcu niciun gest s-o consoleze pe Eugenia, mărginindu-se să aștepte tăcut ca aceasta să depășească momentul.

Cum ea nu se mai oprea din plâns, marchizul se duse lângă cal și-i spuse :

– Se pare că domnișoarei Dovedale nu-i place cum a fost refăcută casa.

Eugenia încercă să-și șteargă lacrimile.

– Iartă-mă, stăpâne. Îmi place. Numai că...

Nu se simți în stare să continue. Marchizul o privi curios.

– Numai că mi-e cu neputință să nu mă întreb de ce, sfârși ea.

Marchizul ezită înainte de a-i răspunde.

– Sperasem că n-am să aud o astfel de întrebare, domnișoară Dovedale. Mi-e teamă de efectul pe care l-ar putea avea răspunsul meu asupra nervilor dumneavoastră delicați.

– Atunci, s-o lăsăm b altă, se grăbi să spună Eugenia.

Îi era într-adevăr teamă că răspunsul ar putea fi o declarație în

toată puterea cuvântului. Dându-și seama că răspunsese cam în doi peri, se grăbi să adauge:

– M-am gândit că ați făcut asta în memoria tatălui meu.

– Dacă vă convine, puteți considera gestul meu ca un tribut adus memoriei tatălui dumneavoastră.

– Da, așa îmi convine, zise Eugenia cu simplitate.

Marchizul încuviință cu un aer grav, după care arătă spre grădină.

– Mă întreb dacă ați observat vietatea aia de lângă gard.

Eugenia întoarse capul și scoase un țipăt.

– Să fie oare Bud, poneiul meu ?

– Da, el e.

Eugenia nu putea să-și creadă ochilor.

– Dar cum l-ați găsit?

– N-a fost greu. Când doamna Dovedale a plecat, l-a dăruit nepotului adminstratorului. Bud a rămas, așadar, prin apropiere.

Eugenia coborî din șa și se îndreptă spre animăluț. Nu știa dacă acesta o va mai recunoaște după atâta vreme, însă spre surprinderea ei începu imediat să-i lingă obrazul când ajunse lângă el. Oricât de încântată era să-și regăsească vechiul tovarăș, o parte din ea era cam stânjenită, pentru că un asemenea gest nu putea fi considerat tot ca un tribut adus tatălui ei.

– Cred că... pisica s-a pierdut, nu? întrebă Eugenia fără să-și întoarcă fața spre el.

– Din păcate, da, zise marchizul. Prindea cu mare ușurință șoareci și a murit grasă.

Deși nu-i dispăruseră lacrimile de la ochi, Eugenia nu se putu împiedica să nu schițeze un zâmbet.

Simțindu-se în sfârșit încurajat, marchizul o invită să vadă casa pe

dinăuntru.

Făcândsemn cu mâna călului, Eugenia îl urmă pe marchiz înăuntru.

Interiorul fusese și el refăcut. Tavanele și zidurile erau vopsite în culoarea fildeșului, iar podelele străluceau de la ceara cu care fuseseră date. În afară de asta, camerele erau frumos mobilate.

În salon, era foc în șemineu.

– Păi... e numai bun să fie locuit, se minună ea.

– Așa e, zise marchizul.

– Ați găsit pe cineva ?

– Da, zise marchizul.

– O, da? repetă fata, cu o voce tremurândă.

Acum, când casa tot fusese refăcută și era foarte aproape de cea din copilărie, nu era deloc sigură că-i plăcea ideea de a vedea niște străini locuind aici.

– Da, am pe cineva în minte. Totul e să-mi fie acceptată propunerea, zise el pe un ton misterios.

– O, da ? repetă Eugenia cu surprindere. Cine ar putea refuza o asemenea propunere ? E cea mai frumoasă cabană din zonă.

– Vreau să fac această propunere unei mame și fiicei sale. Sunt convins că mama va fi fericită să trăiască aici. De entuziasmul fetei, nu sunt la fel de sigur.

Eugenia se uită câteva clipe mirată la el, până înțelese la cine anume se referă.

– E vorba de mine ? întrebă ea cu respirația tăiată. De mine și de mama ?

– Într-adevăr, la ele mă refer.

– Dar... dar noi nu ne putem permite chiria, stăpâne. Locuim cu

mătușa Cloris și în schimb facem tot felul de treburi în casă.

– Chirie ! repetă marchizul, încruntându-se. Dar eu nu vă cer așa ceva. Casa vă aparține. Cândva, intenționam s-o trec pe numele tatălui dumneavoastră. Cred că am s-o trec pe numele dumneavoastră. Motivul pentru care am fost recent plecat la Londra a fost să întocmesc actele. Vă aparține.

Spunând acestea, deschise palma în care se afla o cheiță galbenă.

Eugenia o luă cu mâini tremurânde, uitându-se când la marchiz, când la ușă.

– E a mea ? Casa e a mea?

– Da, confirmă marchizul pe un ton ferm. Vă puteți muta chiar în această după-amiază, dacă doriți.

Eugenia era mai mult decât încântată de perspectiva care se deschidea în fața ei. Dintr-o singură lovitură, să stea în casa ei și să nu mai fie obligată să se întoarcă în locuința sumbră a lui mătușa Cloris de la Londra.

Dorind să-i ducă repede vestea cea bună mamei sale, Eugenia închise ușa în urma ei în vreme ce el dezlega frâiele cailor.

Fetei însă îi veni o altă idee.

– O să-l călăresc pe Bud, declară ea.

– Să-i pun mai întâi șaua, se oferi marchizul.

– Nu, o să merg fără șa, strigă ea fericită. Așa făceam când eram mică.

Înainte ca marchizul să-i răspundă, Eugenia se suise deja pe cal.

O luă la galop, lăsându-l pe marchiz s-o privească amuzat din urmă. Când ajunse în fața celor două femei, avea tenul îmbujorat, iar ochii îi erau atât de strălucitori, încât acestea crezură că fusese cerută în căsătorie.

– Ne aduci vești bune, Eugenia? o întrebă doamna Dovedale, ducându-și mâinile la obraji.

– Da, mamă. Habar n-ai despre ce e vorba.

– Ba cred că pot să-mi dau seama. O să devii stăpână peste Buckbury, nu?

Pentru câteva clipe, fața tinerei se întunecă. Oare de ce insista mama ei cu subiectul ăsta?

– Nu, dar am să fiu stăpână peste "Paragon".

– Peste "Paragon"?

– Da, zise Eugenia, privindu-le cu un aer triumfător. Marchizul a refăcut casa. Arată exact așa cum era pe când locuiam noi în ea. Marchizul a trecut-o pe numele meu. Uite! Asta-i cheia.

Nemișcată, doamna Dovedale se uită la palma fiicei sale, unde se afla cheia. Nu era chiar ceea ce se aștepta ea să fie, dar păstra intactă speranța pentru viitor. Era limpede că marchizul își dorea s-o păstreze pe Eugenia lângă el.

Mătușa Cloris nu era la fel de încântată de întorsătura pe care-o luaseră lucrurile.

– Marchizul ar fi trebuit să mă consulte și pe mine, bombăni ea. N-am investit timp și bani ca să să vă întrețin în acești ultimi ani? Iar acum, când sunt bătrână, plecați?

Eugenia alergă la mătușa ei și îngenunche.

– Dar, mătușă Cloris, știi foarte bine că ești binevenită să stai cu noi la "Paragon", dacă dorești.

– Așadar, ați hotărât să locuiți aici? zise mătușa Cloris, aruncându-i o privire tristă. Nu vă mai întoarceți deloc la Londra?

Eugenia se ridică și privi în pământ.

– Cred că o să mă întorc pentru o vreme. Trebuie să-mi iau

hainele.

Mătușa Cloris atinsese un subiect sensibil, pe care nu-l luase în considerare.

Dacă va sta retrasă aici, cum să-l mai întâlnească pe Gregor ?

Doamna Dovedale interpretă greșit schimbarea de pe chipul fiicei sale.

– Draga mea, n-are niciun rost să călătorești până la Londra, dacă nu dorești. O s-o însoțesc eu pe mătușa Cloris. Îți strâng hainele și ți le aduc. Sunt convinsă că marchizul va avea grijă de tine câtă vreme am să fiu plecată.

– Mulțumesc, mamă, dar nu de asta stăteam în cumpănă. O să mă duc eu însămi la Londra, ca să-mi iau lucrurile.

– Se pare că n-ați luat în considerare implicațiile acestei mutări, își continuă mătușa Cloris raționamentul. O să aveți un acoperiș deasupra capului, dar din ce-o să trăiți ? Cine-o să-l plătească pe măcelar și pe brutar?

– O, mătușă Cloris, interveni doamna Dovedale visătoare, nu crezi că marchizul are unele planuri în privința noastră ?

– Asta e numai o speranță, pufni mătușa Cloris.

Problema traiului celor două fu rezolvată chiar a doua zi, când marchizul o informă pe doamna Dovedale că stabilise să-i dea în fiecare an o sumă de două sute cincizeci de lire în memoria răposatului soț și prietenului său drag, domnul Dovedale.

Doamna Dovedale îi aduse această știre Eugeniei, care tocmai întocmea o listă cu obiecte de care avea nevoie de la Londra.

– Acum îi suntem de două, de trei ori mai îndatorate, zise ea pe un ton insinuant. Va trebui să-i îndeplinim orice dorință.

– Și dacă ne cere cumva să ne aruncăm în fântână? replică Eugenia,

ridicând capul.

Doamna Dovedale o privi șocată.

– Ce prostii îndrugi acolo ? N-ar cere niciodată așa ceva. Eu nu voiam să spun decât că...

– Voiai să spui că ar trebui să fiu politicoasă cu el, dat fiind că e binefăcătorul nostru. O să fiu, nu-ți face griji. Dar n-am să-l încurajez să mă curteze.

– Încăpățânato! Încăpățânato!

Chiar dacă doamna Dovedale era entuziasmată să intre brusc în posesia unei case și a unui venit, avu nevoie de câteva zile să renunțe la viața de huzur de la Buckbury.

Veni totuși și ziua când lucrurile lor fură transportate la cabană. Se deplasau cu trăsura, iar marchizul mergea călare în urma lor.

Casa avea un aspect foarte plăcut în acea dimineață. Din bucătărie, venea un miros îmbietor de pâine caldă. Marchizul adusese bucătăreasa de la Buckbury ca să pregătească masa.

După ce transportară toate lucrurile sus, bucătăreasa îi invită în sufragerie, să mănânce.

– Vă gândiți la toate, marchize ! Nu cred să existe femei pe care să le răsfățați mai mult decât pe noi, zise doamna Dovedale.

Marchizul făcu o plecăciune, cu un zâmbet în colțul gurii.

Eugenia aproape îi purta pică pentru că era atât de atent și de binevoitor. Dezinteresul ei ar fi putut părea unui ochi străin aproape pervers.

După câteva zile petrecute la cabană, mama și fiica aveau senzația că nici măcar nu plecaseră de acolo. Chiar și mătușa Cloris începu să se simtă ca acasă. Bridget era singura care nu se împăca deloc cu gândul că părăsise viața pe picior mare de la Buckbury.

Deși era ferm hotărâtă să nu accepte avansurile marchizului, Eugenia îi mulțumea totuși în gând pentru generozitatea de care dăduse dovadă. Era nespus de fericită aici. Singurul care-i lipsea era Gregor Brodosky.

Tânjea să afle mai multe despre el, detalii despre persoana și comportamentul lui... lucruri pe care numai Bridget i le putea furniza. De aceea, se agăța de orice pretext ca să fie pe lângă ea. O uimea faptul că aceasta știa atât de multe despre viața lui Gregor.

– Odată, a omorât un bivol pe domeniul unchiului său.

– Un bivol ! exclamă Eugenia.

– Da, coniță. Cu mâinile goale. L-a strâns de gât. Gregor e foarte puternic.

Eugenia dădu din cap, aproape imperceptibil.

– A fost în armata rusă, continuă Bridget și a omorât un bărbat în duel. A fost cât pe ce să devină soțul unei contese. Era foarte bogată, dar...

– Dar... ? repetă Eugenia.

– Dar n-o iubea. Spunea, ce-s banii fără iubire, Bridget?

– Desigur.

Gregor era ca ea. Exact ca ea.

Efectul acestor povești fu că în mintea ei se formă imaginea unui adevărat erou romantic, un bărbat de putere aproape supraomenească, un bărbat ale cărui simțăminte nu puteau decât s-o poarte pe o fată prin vâltoarea vieții.

– O să fie luna viitoare la Londra? îndrăzni Eugenia să întrebe cu sfială, deoarece atunci propusese mătușa Cloris să se întoarcă.

– O, cu siguranță. Când am plecat, trebuia să picteze portretele în miniatură ale doamnei și domnului Glover. Nu cred că le-a terminat.

" Nu mai e mult, își spuse ea, până o să-mi întâlnesc adevărata dragoste ".

Până una alta, doamna Dovedale și mătușa Cloris o tot împingeau să-l încurajeze mai mult pe marchiz. Nu mai pridideau să-i vorbească despre tot ce făcuse pentru ele, semn care arăta că e interesat de fericirea și de bunăstarea ei.

După fiecare vizită a marchizului, nu mai conteneau să-l laude pentru stil, pentru maniere, pentru felul în care arăta.

– Toate femeile din ținutul ăsta și-l doresc, zise cu un oftat doamna Dovedale.

– Atunci, să se lupte pentru el, replica Eugenia.

Era atât de sigură că nu simte nimic pentru marchiz încât un incident petrecut în după-amiaza zilei următoare o zăpăci.

Marchizul le trimisese vorbă că va veni la ceai cu încă o persoană. Doamna Dovedale se pregăti așa cum se cuvine pentru eveniment.

La trei fix, așteptau sosirea marchizului, care fu punctual.

Lângă el, pe o iapă neagră, călărea o doamnă cu văl pe față.

– O femeie? strigă doamna Dovedale alarmată. De ce vine cu o femeie ?

Când Bridget îl anunță pe marchiz și pe o doamnă Wallington, doamna Dovedale lăsă deznădăjduită mâinile jos.

– Doamna Wallingtonton? șopti ea. Cea care vânează averi.

Când intrară, Eugenia îi privi cu atenție. Doamna Wallington își ridică vălul și întinse mâna.

– Ce imagine domestică fermecătoare, exclamă ea, arătând spre foc și spre masa așezată pentru ceai.

Eugenia o găsi antipatică de la bun început. Fie din cauza antipatiei instantanee, fie din altă cauză, își dădu seama în timpul ceaiului că pe

cât de convinsă era că nu-l vrea pe marchiz, pe atât de încredințată era că nu voia ca el să fie al doamnei Wallington.

Doamna Wallington se purta cu marchizul de parcă ar fi fost un pisoiaș. Marchizul era curtenitor și plin de atenții. Aproape nu-și lua ochii de pe fața doamnei Wallington, iar asta o făcu pe Eugenia să se înroșească din pricina indignării. La urma urmei, până atunci numai pentru ea avea ochi.

Marchizul explică motivul vizitei sale. Sezonul de vânătoare se apropia, iar el dorea să dea un bal. Doamna Wallington se angajase să aducă o orchestră. La bal se va dansa mult.

– Și eu am dat multe baluri, zise doamna Wallington. Trebuie întotdeauna angajată o orchestră în astfel de ocazii. Nu se poate fără dans. Eu însămi sunt o dansatoare desăvârșită.

– Sunt convinsă de asta, zise Eugenia printre dinți.

– Am picioare lungi și bine lucrate, zise doamna Wallingtonton, schițând un zâmbet.

– Păcat că nu puteți purta pantaloni ca să se vadă mai bine, comentă Eugenia.

Probabil doamna Wallington i-ar fi răspuns în aceeași notă dacă marchizul n-ar fi fost cuprins brusc de un acces de tuse.

Când doamna Wallington și marchizul se ridicară să plece, Eugenia remarcă pentru prima dată cât de impunător era. Se duse la fereastră să-i privească îndepărtându-se.

– Nu cred că i se potrivește, zise ea ca pentru sine.

Toată seara, în mintea ei fu un vălmășag de gânduri : când îl vedea pe Gregor luptându-se cu un bivol, când îl vedea pe marchiz dansând cu doamna Wallington.

Știa că-l iubește pe Gregor, dar cu toate astea era suficient de

puternică încât să recunoască gelozia pe care o simțea pentru că-și pierduse poziția de dominare față de marchiz. Presupunea că lipsa ei de interes îl determinase să acorde atențiile altcuiva.

Nu peste multă vreme sosiră invitațiile la bal și, fără să vrea, Eugenia se lăsă contaminată de entuziasmul celor din jur. Cum nu mai voia să poarte aceeași rochie pe care o îmbrăcase în seara accidentului, se bucură aflând că mătușa Cloris este de acord să-i împrumute una din rochiile pe care le adusese cu ea.

Marchizul trimisese o trăsură să le ia.

În jurul reședinței sale erau torțe aprinse, iar la ferestre străluceau lumânări.

Emoționată, Eugenia își aminti de cealaltă petrecere la care participase la Buckbury, cea de Crăciun. Atunci când încercase să atingă steaua din vârful pomului de Crăciun.

Sala de bal era decorată cu mult fast. Parfumuri exotice se amestecau cu mireasma emanată de lumânări.

Eugenia se deplasa printre invitați ca în vis.

Era conștientă că ea însăși părea o ființă desprinsă din vis, o viziune a perfecțiunii.

Bărbații se uitau la ea peste umerii partenerelor de dans. Tinerele își mișcau nervoase evantaiele la trecerea ei.

Avea o rochie albastră, cu brocart din aur. Ochii îi străluceau ca niște safire în lumina lumânărilor.

Când se sfârși muzica, bărbații mai cerură un cântec.

Eugenia simți că a ieșit triumfătoare, întrebându-se imediat dacă marchizul nu era prin preajmă. Era limpede că nu-l voia, însă se supărase din pricina faptului că el n-o mai voia.

Dezamăgirea fu pe măsură când îl văzu trecând la braț cu doamna

Wallington fără a-i arunca măcar o privire. În schimb, aceasta îi zâmbi victorioasă.

Eugenia își îndreptă umerii și luă un pahar de șampanie de la un valet care trecea ducând o tavă. Îl dădu imediat peste cap și luă altul. În mod inexplicabil, de-abia acum începea să se simtă cu adevărat liberă. Imediat începu să se audă muzica. La sfârșitul fiecărui dans mai bea un pahar cu șampanie.

Totul i se părea încântător. Muzica, atenția care i se acorda, frumusețea interiorului. Buckbury era un loc atât de frumos. Ar fi putut fi al ei. Conștientizarea a ceea ce pierduse o frapă.

Câte supeuri și baluri n-ar fi prezidat !

Ce rochii ar fi purtat! Eugenia se încruntă. Doamna Wallington dansa în continuare cu marchizul.

Pentru prima dată băgă de seamă cât de grațios dansa marchizul. Era cu un cap mai înalt decât oricine altcineva din sală și cel puțin jumătate dintre femei se uitau la el. Însă era dat doamnei Wallington.

Se desprinse brusc de partenerul ei de dans, ca să mai bea un pahar cu șampanie.

Doamna Dovedale apăru lângă ea, prinzând-o de cot.

– Gândește-te la câte îi datorezi, Eugenia, îi șopti ea. Gândește-te la felul cum l-ai putea răsplăti. Dacă ratezi șansa acum, totul s-a dus pe apa sâmbetei. Mai mult ca sigur se va căsători cu doamna Wallington.

Brusc, în minte îi apăru imaginea lui Gregor. De data asta însă, nici el nu mai putea intra în competiție cu marchizul. Nu mai putea intra în competiție cu un asemenea noroc. Dar mai ales, nu mai putea intra în competiție cu un sentiment copleșitor de obligație morală.

Uitând chiar și de promisiunea pe care și-o făcuse de a nu se căsători cu un bărbat pe placul mamei sale, Eugenia întinse paharul

mamei sale și se îndreptă spre marchiz și spre doamna Wallington.

Când se apropie de ei, dansul tocmai se sfârșea. Marchizul o zări primul pe Eugenia. O singură privire fusese de-ajuns ca să-l convingă că trebuie să-și ceară scuze de la doamna Wallington.

Se grăbi să vină la ea.

Fără să rostească o vorbă, o prinse de braț și se îndreptă spre verandă. În timp ce treceau, oamenii își întorceau privirile și șușoteau între ei.

– Cred că aveți nevoie de puțin aer, domnișoară Dovedale, remarcă marchizul.

– Totul e atât de... atât de minunat, zise ea cu respirația tăiată.

– Mă bucur enorm de mult că vă place, zise marchizul, ridicând din sprânceană.

– O, da ! Există totuși ceva care mă neliniștește, stăpâne.

Marchizul ridică ochii și o privi întrebător. Dar era în privirea lui atâta dorință neascunsă, încât Eugenia fu cuprinsă de exuberanță. Nu era totul pierdut !

Trase adânc aer în piept și zise :

– Nu trebuie... o, chiar nu trebuie... să vă căsătoriți cu doamna Wallington. Un zâmbet se ivi în colțul gurii bărbatului.

– Adevărat? Și, mă rog, cu cine ar trebui să mă căsătoresc, domnișoară Dovedale?

Eugenia făcu ochii mari de uimire, ca și cum s-ar fi întrebat dacă marchizul e într-adevăr atât de prost încât să nu-și dea seama.

– Păi... cu mine, zise ea cu un aer nevinovat. Cu mine, Eugenia Dovedale.

Zicând acestea, se prăbuși în brațele lui.

Capitolul 7

Eugenia deschise ochii și-i închise imediat. Chiar și prin jaluzele, lumina i se părea atât de strălucitoare, încât era de nesuportat. Mormăind ceva, se întoarse cu fața la pernă.

Ușa de la dormitor se deschise, iar înăuntru se auzi zgomot de pași.

– Nu, nu, îngăimă Eugenia. Nu da jaluzelele la o parte.

– Trebuie, coniță, se auzi vocea lui Bridget, dintr-o dată ursuză. E trecut de douăsprezece și mi s-a spus să vă trezesc. Doamna Dovedale și mătușa ard de nerăbdare să vă vadă, dat fiind că sunteți logodită...

Eugenia se ridică șocată în capul oaselor.

– Am făcut-o, murmură ea, ducându-și mâna la gură.

– Ați făcut ce trebuia, coniță, zise Bridget întorcându-se și dând jaluzelele la o parte.

Camera fu imediat inundată de lumină. Eugenia clipi. Bridget, cu mâinile în șolduri, îi aruncă o privire plină de reproșuri.

– Ați făcut-o, coniță. Ce-o să-i spun eu acum lui Gregor? Promit că o să-i spun... o să-i spun când o să mă întrebe că eu n-am nicio vină

pentru faptul că v-ați pierdut capul după câteva pahare cu șampanie. Nu-i așa?

Ochii Eugeniei se umplură de lacrimi.

– Asta am făcut ? Mi-am pierdut capul? O!

Enormitatea gestului comis fu ca un duș rece. Se lăsă iar pe spate.

– Cum îți așterni, așa dormi, zise Bridget cu amărăciune.

Cum îți așterni, așa dormi.

Propoziția aceasta i se întipări parcă în minte, neputând practic să se mai desprindă de ea în zilele următoare. Când veni marchizul în acea după-amiază, pretextă că e bolnavă. Avea nevoie de timp ca să înțeleagă exact ce se întâmplase.

Nu-i venea să creadă că, după atâta rezistență, cedase tocmai în clipa când acesta manifesta un dezinteres aproape total față de ea.

– E numai și numai vina doamnei Wallington, își spuse ea. Dacă nu l-ar fi vânat pe marchiz, nici ea nu s-ar fi simțit ispitită.

Nici măcar ea nu credea că e o scuză plauzibilă, dar nu voia să-și analizeze comportamentul în profunzime. Răul fusese făcut. Era logodită. Nu putea fi atât de lipsită de onoare încât să se răzgândească.

Trebuia să și-l alunge din minte pe Gregor. Trebuia să-l alunge din rolul de iubire a vieții ei. Era un secret pe care va trebui să-l ascundă în adâncul sufletului.

Îi era foarte greu să recunoască ciudatul simțământ de plăcere pe care-l resimțea la acest gând.

Răspunsul în doi peri al lui Bridget era un mister. Până la urmă, Eugenia ajunse la concluzia că slujnica era ea însăși puțin îndrăgostită de Gregor, suficient de mult încât să fie geloasă că obiectul interesului acestuia, adică Eugenia, își vârâse nasul.

Era limpede că doamna Dovedale se topea de încântare și nici

mătușa Cloris nu se lăsa mai prejos.

Așezate la căpătâiul Eugeniei, amândouă femeile discutau cu însuflețire despre planurile de nuntă. Evenimentul urma să se petreacă la Buckbury, la început de an nou.

În ziua următoare, Eugenia își adună toate puterile, încât să arate că acceptă consecințele deciziei sale. Datoria și recunoștința o vor călăuzi în relația cu marchizul, își spuse în sinea ei.

Dragostea romantică era o noțiune pe care trebuia neapărat să și-o scoată din minte.

Marchizul își făcu din nou apariția, după-amiază. Când Eugenia intră în încăpere, își fixă imediat ochii asupra ei. Fata îi dădu voie să-i sărute mâna după care, plecându-și ochii, se așeză pe sofa.

Doamna Dovedale, care se arătase foarte îngăduitoare cu Eugenia până atunci, hotărî că trebuie s-o supravegheze cu străşnicie, acum, că era logodită.

Fiica îi era recunoscătoare pentru această schimbare bruscă de atitudine, întrucât asta însemna că nu va rămâne niciodată singură cu marchizul. Nu dorea să aibă iar parte de momentele de intimitate pe care le trăise în seara balului.

Singura imagine pe care-o reținuse, și aceea palidă, era când acesta își lipise buzele de ale ei și-i dăduse părul la o parte de pe frunte înainte să o conducă înapoi în sala de bal.

Nu voia să se gândească la semnificația cuvintelor pe care le rostise când ea îi dăruise viața: „... draga mea, de când tânjesc după această clipă!"

În curând, va trebui să-și ofere atât trupul, cât și viitorul. Va fi oare în stare atunci să-și alunge din minte imaginea lui Gregor?

Eugenia era sigură că Bridget îl pusese pe pictor la curent cu

logodna. Totuși, nu primi nicio vorbă de la acesta, fie de uimire, fie de regrete. Îi plăcea să creadă că bărbatul avea inima atât de zdrobită, încât nu era în stare să-i răspundă.

Păstra cu sfințenie bilețelul de la el, întrucât era singura dovadă că ar fi putut fi fericită. N-o lăsa inima să-l distrugă, așa încât îl puse împăturit într-o batistă, în săculețul de mână.

Marchizul o copleși cu daruri. Flori parfumate îi ocupară tot spațiul din dormitor. Mănuși, eșarfe și genți se tot strângeau.

Eugenia își simțea inima grea în timp ce contempla toate astea. Nu putea să vadă în toate aceste daruri nimic altceva decât dovezi de irosire, irosire datorată comportamentului ei prostesc.

Până la urmă, se obișnui și cu atențiile acestuia. Cum nu făcea niciun fel de presiuni asupra ei, perspectiva i se mai schimbă. Era politețea și răbdarea întruchipate, iar Eugenia se vedea mai degrabă ca o soție devotată decât ca una îndatoritoare.

Tristețea care o cuprindea la gândul că va părăsi casa părintească era contrabalansată de perspectiva că va deveni stăpână peste unul din cele mai mari domenii din Anglia.

Pe la sfârșitul lui noiembrie, era împăcată cu soarta.

Nu se știe cum ar fi evoluat lucrurile dacă mătușa Cloris n-ar fi dat o mână de ajutor sorții haine.

Marchizul le arăta celor trei femei galeria cu portrete a familiei sale când mătușa Cloris își manifestă regretul că nu exista și un portret al Eugeniei.

– Nu puteți tăgădui că n-ar fi un model frumos.

Eugenia roși sub privirea sfredelitoare a marchizului.

– Nu, n-aș putea.

Mătușa Cloris bătu din palme.

– Atunci, ăsta o să fie darul meu de nuntă! Portretul Eugeniei va fi adăugat colecției.

– Grozav ! exclamă marchizul.

– Aduc și pictorul, adăugă ea cu un aer satisfăcut.

Eugeniei îi dispăru sângele din obraji. Știa, și se temea de ce va spune mătușa Cloris.

– Gregor Brodosky ! exclamă ea. Mi-a făcut un portret frumos. Nu l-am văzut terminat, dar sunt convinsă că i-a reușit de la bun început.

Vocea mătușii sale venea parcă de undeva de departe. Eugenia se agăță de spătarul unui scaun.

– Nu vreau portret, se auzi ea spunând, cu voce stinsă.

– Prostii! zise mătușa Cloris. Nici nu vreau să aud de această falsă modestie. Oricum, nu de tine depinde. E o chestiune care trebuie rezolvată între mine și marchiz. S-a hotărât. O să-i scriu lui Gregor Brodosky, să vină și el la Buckbury. Asta, evident, dacă... e de acord și stăpânul, completă bătrâna, întorcând ochii spre marchiz.

Marchizul șovăia. Era îngrijorat de răspunsul Eugeniei și de paloarea ei bruscă.

– Invitați-l, zise el în cele din urmă. Vreau să înceapă imediat.

Eugenia avea senzația că-i fuge pământul de sub picioare. Nu-și putea controla tulburarea care o încerca.

Gregor răspunse la scrisoare, manifestându-și încântarea la gândul că va veni la Buckbury. Spre surprinderea Eugeniei – la urma urmei, nu mai dăduse niciun semn de viață în ultima vreme – îi trimise o scrisoare mult mai intimă prin Bridget.

" Comoara mea, aurul meu scump, o să fiu acolo să mă uit toată ziua la tine, să te pictez și să profit de tot ce i se va mai îngădui

fermecătorului tău Gregor."

În timp ce citea scrisoarea, Bridget o privea amuzată.

– Ei bine, coniță?

– Scrie că se bucură la gândul că mă va vedea din nou, zise Eugenia.

– Așa e, coniță. Și dumneavoastră o să vă bucurați să-l revedeți. O să vă dați seama că ați făcut o greșeală.

– Habar n-ai ce spui, replică Eugenia, supărată că acceptase să citească scrisoarea. Cum ar putea fi o greșeală căsătoria cu marchizul, care-mi oferă un viitor sigur?

Bridget ridică din umeri.

– Este, dacă visați că vă sărută altcineva.

– O, ieși de-aici! Nu-mi pasă de Gregor Brodosky. Mă bucur că m-am logodit cu marchizul.

Bridget închise ușa în urma ei, iar Eugenia așteptă puțin ca să se asigure că nu se va mai întoarce. Abia apoi împături scrisoarea și-o depuse în săculețul de mână.

Acum, ascundea două secrete vinovate de ochii marchizului.

Va trebui să distrugă aceste scrisori înainte de nuntă. Gândindu-se la căsătorie, începu să măsoare camera-n lung și-n lat.

Poate toate câte se petreceau aveau un rost, un sens. Poate că unirea cu marchizul avea nevoie de o probă de foc ca să treacă testul trăiniciei și al puterii. Da, asta era!

Ideea i se păru atât de veridică, încât își puse-n gând că trebuie neapărat să se abțină de la orice gest romantic față de Gregor.

Provocarea începuse aproape să-i placă.

Cu toate astea, în ziua sosirii lui Gregor, măsura camera-n lung

și-n lat, dând semne de nerăbdare.

– Stai jos, Eugenia! Mă faci să mă simt nervoasă, exclamă doamna Dovedale.

– Parc-ar avea febră, remarcă mătușa Cloris. Sper că n-a răcit.

Marchizul se întoarse spre ea, ca s-o examineze.

– N-am nimic, zise Eugenia. Pur și simplu n-am astâmpăr. E din cauza vântului.

– Să trimit să ți se aducă un șal? întrebă doamna Dovedale.

– Nu, mamă, nu vreau. O, ascultați! Se aude zgomot de roți.

Toți cei de față se întoarseră cu ochii spre ușă. Marchizul făcu semn unui valet care deschise ușa și ieși afară. Se auzi un nechezat de cal, vocea cuiva care dădea instrucțiuni...

Cuvântul "cutii" ajunse până la ei.

Peste câteva clipe, Gregor Brodosky pătrunse în hol.

Ai fi zis că Eugenia mai are puțin și leșină.

Gregor era la fel de sălbatic și de neastâmpărat ca întotdeauna. Ochii lui verzi poposiră asupra tuturor, pentru a se fixa în cele din urmă asupra Eugeniei.

Dezlegându-și pelerina din catifea verde, se duse imediat la ea și-o prinse de mână, netinând cont de normele politeții.

– Încântătorul meu model, zise el pe un ton ironic, ducându-i mâna la buze. Ce dor mi-a fost de tine.

Eugenia încercă să vorbească, însă nu reuși să articuleze nicio vorbă. Mâna pe care o ținea Gregor începu să-i tremure violent.

Privirea i se încrucișă cu aceea a marchizului. Văzu că avea fălcile încleștate, iar fața îi era brăzdată de o cută adâncă.

Săptămânile următoare i se părură cele mai grele din întreaga ei viață.

În fiecare zi îi poza lui Gregor. Un scaun din catifea roșie era așezat în bibliotecă. Rolul de însoțitoare era îndeplinit de mătușa Cloris, doamna Dovedale și Bridget pe rând, în funcție de treburile pe care le aveau de rezolvat.

Stând destul de departe de Gregor, Eugenia nu vedea cum lucrează, însă era conștientă că acesta o privește cu atenție. Uneori roșea când îi simțea ochii ațintiți asupra vreunei părți a corpului.

În prezența celor două doamne mai în vârstă, era cât se poate de curtenitor și de circumspect. Lucrurile se schimbau când venea rândul lui Bridget. Gregor găsea mereu câte un pretext să-i aranjeze rochia sau să-i dea drumul la păr, ca să se vadă ca o mantie. Iar Eugenia nu găsea forța de a protesta. Pe de o parte pentru că habar n-avea ce-i era îngăduit unei figuri atât de impozante cum era aceea a pictorului. Pe de altă parte, pentru că atingerea lui era o plăcere interzisă.

Comportamentul lui era de neînțeles. Într-o zi o copleșea cu atenția pe care i-o acorda, pentru ca în ziua următoare s-o ignore cu desăvârșire. Uneori cânta rusește, iar Eugenia putea să-și dea seama după tonalitatea lor că erau cântece de dragoste. Alteori vorbea cu Bridget, de parcă Eugenia nici măcar n-ar fi fost prezentă.

– De ce-o fi dorind să devină soția acestui marchiz? Ce știe un englez despre dorință, despre marea pasiune? Numai un rus poate iubi o femeie așa cum se cuvine, zicea el scoțând un oftat.

– Să-mi fie cu iertare, șoptea Eugenia, dar asemenea vorbe sunt necuviincioase. Așa cum a fost o greșeală scrisoarea aia, pe când eram logodită. Îndurare! Nu mai suport atâta chin.

– Chin? întrebă Gregor, întorcându-și ochii uimiți spre ea. Ăsta-i chin? Habar n-ai, îngerașule, comoară, ce-i ăla chin. Chinul cărnii, al buzelor fierbinți, al inimilor care bat una lângă alta. Ce știe ea, Bridget?

Bridget încuviința, ca în transă.

– N-ar fi mai bine să-i arătăm? continua Gregor perfid.

Bridget dădea iar din cap în semn de încuviințare, iar Gregor era din doi pași în brațele ei și începea s-o sărute.

Simțind ghimpii geloziei, Eugenia închidea ochii. Oare exista ceva mult mai intim între cei doi? Ceva care să nu-i fi trecut prin cap? La urma urmei, petrecuseră suficient de mult timp singuri în bucătărie, la Craven Hill...

Înlăuntrul ei se ducea o luptă permanentă, însă Gregor acționa ca un magnet asupra ei, făcând-o inertă, neputincioasă.

Se afla sub vraja lui.

" După ce-o să fie gata portretul – după ce-o să mă căsătoresc – o să fie timp berechet să stau fără el ", cugeta ea.

Ar fi putut găsi tăria de caracter să reziste ispitei însă logodnicul ei își schimba comportamentul față de ea și față de ceilalți ai casei de la o zi la alta. Vorbea cu asprime și era zgârcit cu gesturile de politețe.

Față de Eugenia era atât de curtenitor, încât ziceai că-i întruchiparea politeții. Numai că această politețe era una rece, distantă. Fapt observat chiar și de doamna Dovedale și de mătușa Cloris.

– Marchizul nu prea-i în apele lui, remarcă doamna Dovedale, încruntându-se.

– Fără îndoială e nervos, zise mătușa Cloris fără prea multă convingere. Toți bărbații se comportă astfel când se apropie data nunții.

– De ce și-a schimbat atât de mult comportamentul față de tine, draga mea? o întrebă doamna Dovedale.

– Așa ți se pare? întrebă Eugenia, ridicându-și ochii.

– Haide! Haide! Cred că ți-ai dat și tu seama. Când te-a invitat la o plimbare pe jos sau călare pe domeniu?

– Plimbarea călare nu-i posibilă, întrucât niciuna nu știți să călăriți ca să mă însoțiți, îi aminti Eugenia.

Doamna Dovedale o privi cu disperare.

– Eugenia, știi foarte bine la ce mă refer. În ultima vreme, aproape nici nu-ți mai caută compania. Mare minune că vine în bibliotecă atunci când pozezi. Dar și acolo e încordat și tăcut.

– Nu cred că ar îndrăzni să-l întrerupă din lucru pe un artist atât de mare ca Gregor, observă mătușa Cloris.

– Mare artist! bombăni doamna Dovedale. Cine susține așa ceva?

– O, dar e un mare artist, strigă Eugenia. Își pune sufletul în tot ce pictează.

– Ca să vezi! Își pune sufletul în ce pictează.

Eugenia se înroși.

– Desigur.

– Da, însă stau și mă întreb dacă nu cumva există o legătură între schimbarea de comportament a marchizului și acest Gregor Brodosky, sau cum l-o fi chemând.

– Imposibil! declară Eugenia. Gregor e îndrăgostit de Bridget. I-am văzut sărutându-se.

Spre ușurarea Eugeniei, această informație păru că o mulțumește pe doamna Dovedale, care începu să discute cu mătușa Cloris despre altceva.

Cufundată în gânduri, Eugenia recunoscu în sinea ei că marchizul apărea adeseori neanunțat în bibliotecă atunci când Gregor picta.

Se simțea vinovată că prezența logodnicului ei nu e binevenită. Privirea lui o descumpănea, parcă voia să-i pătrundă în suflet, să vadă

ce se petrece acolo.

Într-o zi, Gregor aranja pentru a nu știu câta oară piciorul Eugeniei, când îl zări pe marchiz privind scena din pragul ușii.

– Stăpâne, bâigui ea.

– Doamnă, replică el ironic.

Gregor se întoarse să-l înfrunte pe marchiz.

– Ce gleznă frumoasă Eugen... domnișoară Dovedale, remarcă el. Nu-i așa, stăpâne?

– De obicei, nu-i este permis unui biet logodnic să vadă glezna unei doamne, domnule Brodosky, replică marchizul cu răceală.

– Aha! exclamă Gregor, ridicând din umeri. E o plăcere de care veți beneficia cu siguranță în viitor.

– Omule, sari calul! exclamă marchizul, ofensat.

Gregor își ridică mâinile, într-un gest de scuză ironică.

– Ce știu eu de convențiile astea? Ce se cuvine spus? Ce nu se cuvine? Sunt un spirit liber.

Marchizul se încordă.

– Prea multă libertate strică, șuieră el, după care se răsuci pe călcâie și plecă.

Bridget chicoti încet, dar se opri la timp văzând fața îngrozită a Eugeniei.

– O, floarea mea! murmură Gregor. Ce-ar fi să fugim împreună: tu, eu și Bridget?

– Bridget? repetă ea, clipind des ca să-și înăbușe lacrimile.

– De ce nu? Cum să te lipsesc de slujnică.

Eugenia îi aruncă o privire fetei, însă aceasta își ținea ochii în pământ.

– N-aș putea să-i fac una ca asta marchizului, zise Eugenia, cu un

nod în gât.

Gregor ridică din umeri.

– Poate marchizul n-o să fie atât de nefericit pe cât crezi, zise el, înainte de a lua iar pensula în mână.

***

Vorbele schimbate cu Gregor o bântuiră pe Eugenia toată după-amiaza și seara. Întinsă pe pat, îi răsucea cuvintele pe toate fețele.

"Să fugim împreună. Poate marchizul n-o să fie atât de nefericit pe cât crezi. Să fugim împreună. Poate marchizul n-o să fie atât de nefericit..."

Era oare cu putință ca marchizul să aibă unele rezerve față de căsătorie? Să regrete că luase o astfel de decizie în pripă?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai încredințată era de faptul că marchizul căuta o modalitate să scape din această situație.

Dacă lucrurile stăteau așa – iar Eugenia aproape nu îndrăznea să se gândească la un astfel de scenariu – atunci putea să plece cu Gregor și să fie numai a lui.

Se hotărî să-l abordeze pe marchiz și să-i redea libertatea chiar în seara zilei următoare.

– Scuză-mă, te rog, dar trebuie să mă duc să vorbesc cu logodnicul meu, îi spuse ea doamnei Dovedale. Singură, adăugă fata.

– Singură? repetă doamna Dovedale pe un ton șovăielnic.

– Da.

– Prea bine. Sunt convinsă că marchizul o să te trimită înapoi cu trăsura.

Eugenia o urmări cu privirea pe mama ei, după care se grăbi să ajungă în biroul marchizului.

Ușa era întredeschisă. O deschise larg și rămase în prag, ezitând.

Marchizul era la masă și, chiar dacă ținea o peniță în aer, nu scria. Privea în gol. Tresări și se uită la Eugenia.

Trecuse ceva vreme de când fuseseră singuri, iar acum era luat prin surprindere. Puse tocul jos și se ridică.

– Cărui fapt datorez această onoare, domnișoară Dovedale? întrebă el cu răceală.

Eugenia închise ușa în urma ei și înaintă spre el. Când ajunse lângă birou, tremura toată.

– Am venit să vă redau libertatea, începu ea.

Marchizul păru că nu înțelege.

– Cred că nu vă mai încântă gândul de a vă căsători cu mine, continuă ea. Iar eu simt că e mai bine să renunțăm la o unire care nu promite o viață fericită împreună.

Răspunsul marchizului era departe de așteptările ei. Se îndepărtă de birou și-i prinse fața în mâini, silind-o astfel să-l privească în ochi.

– Cum de ești în situația să decizi viitorul meu? tună el. Cine te-a împins spre un astfel de comportament perfid?

– Ni... nimeni, stăpâne.

– Chiar vreau să-mi schimb planurile cu privire la căsătorie, domnișoară Dovedale, șuieră el.

– Puteți fi sigur că am să accept decizia dumneavoastră oricare ar fi aceasta, murmură Eugenia.

– Bine. Atunci, mă bucur să vă informez că vreau să ne căsătorim.

Un singur aspect vreau să fie schimbat: data nunții să fie devansată.

Căsătoria începea să i se pară tot mai mult o execuție, nu o celebrare. Brusc, și-ar fi dorit să n-aibă nimic în comun cu acest bărbat a cărui cruzime și lipsă de maniere nu le-ar fi ghicit niciodată.

– Dar e înțelept? Invitațiile au fost deja trimise. Iar mama face rochia ea însăși. De-abia are timp s-o termine. Iar la portret mai e mult de lucru.

Acest ultim motiv turnă gaz pe foc. Marchizul se aprinse și mai mult.

– Uiți, doamnă, în ce poziție te afli? Ești la mâna mea în toate privințele. Mai ales în privința casei. Unde-o să vă duceți, dacă vă dau afară?

– Nu ne puteți da afară de la "Paragon". Casa e a mea acum. Mi-ați dat cheia.

– Da, așa e, însă nu și asta, zise el aruncând un act pe masă.

– Ce... ce-i asta?

– Actul de proprietate al casei.

Fără să stea pe gânduri, Eugenia vru să-l ia, însă marchizul fu mai rapid.

În fața unui asemenea act de cruzime, Eugenia se dădu înapoi, îndreptându-se îngrozită spre ușă.

– Sunteți o brută, domnule. N-aș fi crezut una ca asta. O brută.

La auzul acestor vorbe, marchizul deveni livid. Scoase un geamăt și-și prinse capul în mâini.

– Dacă e așa, apoi vina vă aparține, murmură el deznădăjduit.

Eugenia nu auzi aceste ultime vorbe, întrucât ieși imediat din încăpere.

Nedorind să ceară o trăsură, se întoarse acasă pe jos.

Mintea i se înfierbântase de la atâtea gânduri contradictorii care o măcinau.

N-o să-i cedeze marchizului. Niciodată. Comportamentul lui era scandalos. Pasionat, dar scandalos. Nu va mai rămâne nici măcar o clipă pe domeniul lui, chiar dacă asta ar însemna să-și părăsească mult iubitul "Paragon".

Dădu buzna în casă, hotărâtă să-și informeze mama că vor pleca. Dar când o văzu stând fericită în fața focului, toată determinarea se duse pe apa sâmbetei. Flăcările din șemineu devorau un mănunchi de lemne, fapt care nu se întâmplase niciodată la mătușa Cloris, care impunea un regim spartan în orice aspect al vieții.

Rotindu-și ochii prin cameră, Eugenia își dădu seama că mama ei se simțea din nou ca acasă. Era un regat cald și plăcut peste care doamna Dovedale ar putea domni.

Cum să-i răpească Eugenia această bucurie?

Avea senzația că inima ei era ca un zmeu purtat de vânt când într-o direcție, când în alta.

Gregor, sau marchizul ? O ultimă privire aruncată mamei sale îi dădu răspunsul.

Scoase un oftat și se îndreptă spre camera ei. Se așeză la masă și începu să scrie. Era vorba de o scrisoare adresată marchizului, în care accepta pe un ton umil ca data nunții să fie devansată.

Capitolul 8

Eugenia stătea cu mâna sub bărbie și privea pe fereastra trăsurii care o ducea împreună cu marchizul spre hotelul situat pe malul unui lac unde urmau să-și petreacă luna de miere.

Se căsătoriseră chiar în acea dimineață. Doamna Dovedale fusese uimită să afle că data nunții fusese devansată, însă în sinea ei se simțea ușurată. Începuse să se teamă că, dată fiind schimbarea bruscă de atitudine a marchizului, nunta nici măcar nu va mai avea loc.

Eugenia nu avusese ocazia să afle în mod direct ce credea Gregor despre această schimbare de planuri. Marchizul îi dăduse de înțeles doamnei Dovedale că prezența lui Bridget ca însoțitoare la ședințele de pictat nu era binevenită.

Doamna Dovedale fu de acord ca, de acum încolo, numai ea și mătușa Cloris să îndeplinească rolul de însoțitoare.

Gregor, care din cauza acestor doi paznici severi n-avea cum să se mai apropie de Eugenia, se hotărî s-o ignore. Picta într-o tăcere îndârjită.

În mod indirect, Gregor se folosea de Bridget ca să-i transmită

întreaga lui dezamăgire. Slujnica îi întinse Eugeniei o bucată de hârtie împăturită în două.

"Inima mi se frânge, așa cum numai cu rușii se întâmplă. Fugi cu mine înainte de a fi prea târziu. Cum poți să pui banii înaintea pasiunii clocotitoare?"

Eugenia puse și această scrisoare, ca și celelalte două, în săculeț. Își făgădui să se descotorosească de ele cât de curând.

Nu îndrăzni să-i răspundă în scris, dar o rugă pe Bridget, cu voce tremurătoare, să-i explice lui Gregor că i se părea mai bine să-și îndeplinească datoria decât să-și urmeze dorințele.

– Nu dă doi bani pe chestiile de genul ăsta, zise fata cu un ușor dispreț. Chestia cu datoria nu ține.

– Nu, cred că nu, zise Eugenia cu un oftat.

Tânjea după câteva vorbe de consolare din partea lui Bridget, însă fata nu se uita la ea.

– Gregor zice că eu o să fiu următoarea persoană pe care o s-o picteze. Credeți că am să fiu un model frumos?

Nunta avusese loc în capela de pe domeniul Buckbury. Doamna Dovedale și mătușa Cloris veniseră cu șareta. Eugenia ceruse ca, dacă vremea va fi frumoasă, să i se permită să vină călare pe Bud.

După întâlnirea fierbinte pe care-o avuseseră la Buckbury și capitularea Eugeniei, marchizul plecase la Londra. Părea că pierduse orice interes pentru pregătirile de nuntă. Nu se întorsese decât cu două zile înainte de nuntă, fiind însoțit de domnul și de doamna Granton.

Cât timp lipsise, Eugenia avu timp berechet să reflecteze la

comportamentul neobișnuit al logodnicului său. Se întrebă cât din ezitarea ei contribuise la intensitatea izbucnirii sale.

Erau clipe când amintirea întâlnirii îi dădea fiori.

Oare ce fel de bărbat era acesta cu care se va căsători?

Din când în când, se uita la el. Stătea în fața ei, ținându-și mâinile pe baston. Nu putea să-i descifreze expresia întipărită pe chip. La fel se întâmplă și în cursul dimineții când urca treptele capelei, fiind așteptată de el și de lordul Granton.

Abia în clipa când preotul care oficia slujba îi declară soț și soție, iar marchizul îi ridică vălul s-o sărute, putu citi în ochii săi satisfacția de a o fi făcut a lui.

Iar acum se îndreptau spre locul unde se va dărui lui cu întreaga ființă.

Se minuna de câtă stăpânire de sine era în stare.

Oare o să mai fiu eu însămi mâine? se întrebă ea.

Întoarse capul și-și privi chipul reflectat în fereastra trăsurii.

Eugenia se lăsă pe spate, uitându-se la peisajul care-i apărea în fața ochilor. Se însera, iar dealurile erau ca niște biete siluete pe cerul întunecat.

Călătoreau de ore bune și erau departe de Buckbury, de mama și de mătușa ei, de domnul și de doamna Granton. Departe de Gregor. Se simți singură și i se făcu dor de casă, chiar dacă știa că în curând unele din aceste persoane vor rămâne pe moșie.

Peste o zi, domnul și doamna Granton se vor întoarce la Londra. Doamna Dovedale și mătușa Cloris vor călători cu ei, dar în mai puțin de o lună vor pleca în Italia, într-un tur al țării. Călătoria fusese propusă și plătită de marchiz.

Cele două femei vor avea o altă slujnică, una care lucra pentru

doamna Granton, întrucât Eugenia insistase ca Bridget s-o însoţească în luna de miere.

Nu-l informă pe marchiz de decizia ei decât atunci când acesta se întoarse de la Londra. Era de la sine înţeles că o asemenea decizie n-avea cum să-i convină, dar Eugenia îl convinse că simţea nevoia de a avea în preajmă o figură cunoscută, mai ales că era prima călătorie când mama ei lipsea.

Eugenia n-avea cum să-i spună care era adevăratul motiv pentru care insistase ca Bridget s-o însoţească pe ea şi nu pe mătuşa Cloris. N-ar fi suportat gândul ca aceasta să se întâlnească în fiecare zi cu Gregor.

Era limpede ca lumina zilei că Bridget ghicise motivul pentru care Eugenia o luase cu ea. Deşi îşi dăduse seama că era norocoasă devenind slujnica soţiei unui marchiz, avea totuşi resentimente că nu i se permisese să stea cu Gregor.

Eugenia n-avea nicio îndoială că aceasta va încerca să-l prindă în mrejele sale.

Gregor era ultimul care părăsea Buckbury. Invocase pretextul că mai avea nevoie de timp să termine portretul Eugeniei, pe care n-avusese când să-l desăvârşească dat fiind că data nunţii fusese devansată. Marchizul acceptase cererea pictorului, dar îl avertizase că nu voia să-l mai găsească la Buckbury când se vor întoarce din luna de miere.

Gregor făcu ironic o plecăciune şi promise că până la întoarcerea lor va fi de mult plecat.

"Iubirea mea pierdută", îşi spuse cu tristeţe în sinea ei.

" Eşti căsătorită, acum. Nu trebuie să mai visezi la un alt fel de iubire."

Pe fereastră, putea să vadă luna strălucind deasupra apei. Lacul Caldermere. Probabil se apropiau de hotel.

Nu peste multă vreme, trăsura trecea prin niște porți de fier. Inima Eugeniei începu să bată cu putere.

– Doamna mea? o întrebă marchizul neliniștit.

– N-am nimic, stăpâne, zise ea clătinând din cap.

Când trăsura se opri, marchizul o ajută să coboare.

Hotelul era luxos, dar discret. Bagajele fură cărate la etajul întâi. Bridget fu condusă în camera ei, undeva în capătul coridorului, iar marchizul și Eugenia rămaseră singuri în dormitorul care le fusese rezervat.

Privirea Eugeniei se fixă asupra patului imens din mijloc. Gândul că se va așeza cât de curând în el o făcu să se clatine.

Marchizul observă starea ei și o întoarse încet cu fața spre el.

– N-are de ce să-ți fie teamă, draga mea, zise el cu o tandrețe pe care n-o mai auzise de ceva vreme. N-aș putea niciodată să-ți fac vreun rău.

– Dar ai făcut-o deja, stăpâne, îi aminti Eugenia, plecându-și ochii.

– A! Dar atunci eram cuprins de o teamă îngrozitoare.

– Teamă, stăpâne?

– Că bucuria de care am parte astăzi n-o să fie niciodată a mea. Vino! Ești obosită și cu siguranță ți-e foame. Nu sunt chiar o brută, după cum ai avut plăcerea să-mi spui. Am să te las singură, să te schimbi pentru masă.

Rămasă singură, toată puterea o părăsi. De-abia reuși să se adune și s-o sune pe Bridget, ca să vină s-o ajute să se îmbrace pentru cină.

În pofida faptului că nu mâncase nimic de dimineață și în timpul călătoriei, nu se atinse de mâncare nici acum. Abia la insistențele

marchizului se forţă să ia câteva îmbucături.

El începu s-o tachineze, întrebându-se dacă era aceeaşi fată care se înfrupta din toate mâncărurile la petrecerea dată de doamna Granton, unde se cunoscuseră.

Probabil în sinea lui nu-şi pierduse speranţa că fiind numai cu el, departe de prezenţa seducătoare a lui Gregor, va reuşi să-i câştige afecţiunea.

Gândul era greu de suportat, aşa încât încercă să-l alunge din minte punându-i întrebări despre viaţa lui dinainte. În cele din urmă îl întrebă şi despre contesă, pe care o urmase cu mulţi ani în urmă în Franţa.

Marchizul, interpretând aparentul ei interes ca dorinţa firească a unei soţii de a afla secretele trecutului romantic al soţului, îi zâmbi.

– Motivele pentru care am plecat în Franţa şi am rămas acolo, le-am explicat deja. Nu voiam să-i iau pe orfani de pe pământul unde se născuseră. Dar am fost atras de contesă şi m-am apropiat de ea până în clipa când am descoperit că nu era cine speram să fie.

– O! exclamă Eugenia, mototolind nervoasă şervetul între degete.

– Eugenia, îi explică marchizul cu blândeţe, un bărbat cu experienţa mea a ajuns să cunoască multe femei. Femei care i-au plăcut într-un fel sau altul. Dar inima mea nu s-a statornicit decât în clipa când te-am revăzut la Londra. Poate eram îndrăgostit în secret de fetiţa care s-a învârtit în rochia ei cea nouă în seara de Crăciun, cu atâta amar de vreme în urmă.

Eugenia ţinea şervetul strâns în pumn. Ar fi vrut să-i răspundă în acelaşi mod plin de afecţiune, dar era parcă paralizată. Până la urmă, aruncă şervetul pe masă şi împinse farfuria.

– Nu mai pot să mănânc, stăpâne.

Marchizul plecă privirea și rămase tăcut un timp. După aceea, împinse scaunul și zise :

– Am avut o zi lungă. Să ne retragem, acum.

Așezată în fața oglinzii în timp ce Bridget o pieptăna, Eugenia își privea propria imagine. Marchizul se dusese în cealaltă cameră să se schimbe, lăsând-o singură cu slujnica, pentru a se pregăti. Ochii îi străluceau la lumina lumânării.

– Nu plânge, coniță, zise Bridget. Asta ai vrut, asta ai. De o mulțime de planuri s-a ales praful.

– Ce vrei să spui prin "planuri", Bridget?

Bridget vru să vorbească, dar se opri.

– Nimic, coniță. Numai că... numai că-mi pare rău că nu veți afla ce înseamnă adevărata pasiune.

– Tu știi, Bridget ?

– Nu se compară cu nimic altceva. Tot trupul ți-e cuprins de fierbințeală și mai că-ți vine să mori, nu alta.

La intrarea marchizului, Bridget luă imediat poziția de drepți. Eugenia îi făcu semn cu mâna că e liberă să plece.

Marchizul înaintă. Eugenia îi vedea chipul în oglindă, observând mai ales că o sorbea parcă din priviri. Un val de vinovăție o inundă la gândul că nu-i poate răspunde cu aceeași pasiune.

Marchizul îi prinse o șuviță din păr și o duse la buze. Când începu s-o sărute pe gât, Eugenia deveni rigidă. În clipa aceea, obosită, epuizată, îngrozită, își acoperi fața cu mâinile și izbucni în plâns.

Marchizul se dădu înapoi. Când își ridică ochii constată că marchizul fusese parcă lovit drept în inimă. Tristețea din privirea lui era de netăgăduit.

– Stă... stăpâne!

– Nu spune nimic, doamnă. Totul e cât se poate de limpede.

– Dar, stăpâne...

– Noapte bună, doamnă, zise marchizul, zâmbind amar.

– Mă părăsești, stăpâne ?

– Doamnă, zise marchizul oprindu-se în pragul ușii, nu m-aș culca niciodată cu o femeie a cărei inimă e în altă parte.

Spunând acestea, plecă, lăsând-o pe Eugenia să se gândească la consecințele pe care le producea inima ei împărțită.

Era căsătorită, și totuși, nu era soție. Era soție numai cu numele.

În fiecare dimineață mototolea lucrurile ca să lase impresia că petrecuse noaptea împreună cu soțul ei. N-ar fi suportat gândul că Bridget ar putea afla că soțul ei doarme pe canapea.

În timpul zilei, acesta se arăta cât se poate de politicos și de atent în situația dată. Uneori, se plimbau în jurul lacului sau mergeau la vreo ruină sau reședință din zonă. Că aceste excursii se petreceau într-o tăcere deplină era un fapt pe care nu-l bănuia nimeni, nici Bridget, nici valetul marchizului, sau altcineva de la hotel.

Dar în majoritatea timpului marchizul o lăsa singură. Se ducea la vânat cu proprietarul hotelului, sau la pescuit. Eugenia voia s-o facă pe Bridget să creadă că-i plăceau la nebunie aceste momente de singurătate.

La cină, vorbeau despre tot felul de nimicuri și atâta tot. Încruntarea marchizului o făcea prea timidă ca să abordeze subiectul relațiilor conjugale.

Rezultatul inevitabil al acestei tensiuni prelungite, al nopților nedormite și al lipsei de hrană – pentru că pofta ei de mâncare nu crescuse – fu că într-o bună dimineață nu reuși să se ridice din pat. Când Bridget se întoarse cu un buchet de flori, descoperi că stăpâna

nu se atinsese de mâncare.

– Ce s-a întâmplat, coniță ?

– Nu mă simt bine, zise ea cu voce stinsă.

– Vă arde fața, zise fata, punându-i mâna pe frunte. Ce să aveți? E prea devreme pentru vreun simptom... din ăla, nu-i așa?

Înțelegând insinuarea lui Bridget, Eugenia protestă.

– Nu e cu putință, pentru că eu și marchizul n-am dormit nici măcar o noapte în același pat, zise ea afundându-și capul între perne.

Bridget făcu ochii mari de uimire și scoase un fluierat prelung.

– Așadar, așa stau lucrurile? N-aș fi crezut niciodată că...

Dar se opri brusc, cugetând cum e mai bine să procedeze.

– Gata! Gata! Tot răul spre bine. O să vedeți.

Epuizată, Eugenia închise ochii. Bridget continuă să-i mângâie fruntea până se liniști. Apoi, se ridică precaută și ieși din cameră în vârful picioarelor.

Pe la prânz, Eugenia se trezi brusc. Simțea o ușurare stranie, acum când nu mai era singură. Avea cui să se confeseze. Va trebui să-i smulgă promisiunea că nu va pomeni nimănui ceva despre cele întâmplate. Nu voia ca mama și mătușa ei să afle.

Cu asta în minte, o sună pe Bridget. Dar Bridget nu apăru, iar peste zece minute sună din nou.

Peste câteva minute, slujnica de la hotel își vârî capul pe ușă.

– O căutați pe Bridget? E plecată în sat, să pună o scrisoare.

Eugenia se încruntă ușor. Oare cui îi scria Bridget de la hotel?

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Da, mulțumesc. Vreau să mă îmbrac.

Eugenia nu reușea să-și revină din uimire, întrebându-se cui putea să-i scrie aceasta și era ferm hotărâtă s-o întrebe, când se ivi marchizul.

– Am luat o decizie, doamnă, o anunță el în timp ce valetul îi trăgea scaunul să se așeze.

Așteptă ca acesta să plece, înainte de a continua.

– Atâta vreme cât niciunul dintre noi nu se bucură de această ședere, propun să ne întoarcem mâine la Buckbury.

– Și... apoi ? îndrăzni ea să-l întrebe.

– Apoi, doamnă, o să continuăm această șaradă pe o perioadă nedeterminată. O să te încurajez să petreci cât mai multă vreme la "Paragon", de îndată ce se întoarce doamna Dovedale din călătoria în străinătate.

Marchizul o privi cu răceală.

– Chiar credeai, Eugenia, că o să-ți redau libetatea? Asta vrei?

Auzindu-și numele rostit de el, Eugenia tresări.

– Nu știu ce vreau. Aș fi vrut să știu. Și nu știu ce... vrei.

– Vreau, replică marchizul cu răceală, ceea ce-i al meu. Indiferent ce ar implica o asemenea posesiune.

Eugenia nu știa ce să mai spună. Nu știa dacă să se simtă sau nu ușurată că impasul dintre ei nu fusese depășit.

Ochii lui Bridget străluciră când află că se vor întoarce mai devreme decât fusese prevăzut la Buckbury. În timp ce făcea bagajele, cânta.

– Se pare că tu ești fericită, comentă Eugenia.

– O, da! Nu-mi place aici, ci la "Paragon".

Eugenia fu surprinsă că Bridget spusese "Paragon" și nu Londra, acolo unde se afla probabil Gregor. Dar poate Bridget își găsise un iubit printre tinerii care lucrau pe domeniul Buckbury. Probabil așa se explica și scrisoarea trimisă ieri, deși Eugenia se întreba care dintre muncitori știa să citească.

La fel de ciudat era că Bridget rostise "Paragon", deși de acum încolo casa ei va fi Buckbury. Doar dacă... doar dacă nu cumva bănuia că marchizul dorea s-o lase în seama mamei sale cât mai mult timp cu putință, de-acum încolo.

A doua zi se întoarseră la Buckbury, iar viața se desfășura după același tipar ca la hotel. În fața servitorilor, marchizul era foarte curtenitor, dar în particular era distant, de-abia dacă-i arunca o vorbă frumoasă.

După cină, o conduse până în ceea ce se numea "camera matrimonială" și-și luă rămas-bun, îndreptându-se singur spre odaia unde locuia pe când era burlac.

În timpul zilei, Bridget nu prea era de găsit. Își îndeplinea îndatoririle așa cum se cuvine, însă o ștergea de fiecare dată când se ivea ocazia. Eugenia trase concluzia că se întâlnea cu iubitul căruia îi scrisese de la hotelul de pe malul lacului. N-o întreba de ce nu răspunde la apel când e chemată. Îi dorea cu sinceritate să fie mai fericită decât ea în privința amorului.

Nu pomenea nimeni de portretul făcut de Gregor. Îl zărise împachetat și sprijinit de biroul marchizului, însă nu îndrăzni să-l întrebe, iar acesta nu părea dornic să discute despre un asemenea subiect.

Nu avu nevoie de multă vreme să tânjească, disperată, după o viață normală. Nu avea nici măcar ocazia de a avea o viață socială, întrucât marchizul nu accepta invitațiile la cină ale vecinilor.

Totuși, de fiecare dată când veneau vizitatori, era prezent. Una din persoanele cele mai insistente era doamna Wallington, care își făcu obiceiul de a apărea în fiecare zi la ora ceaiului.

În astfel de situații, Eugenia trebuia să facă pe gazda. Turna ceaiul,

oferea sandvișuri, zâmbea discret și o asculta politicos pe doamna Wallington vorbind.

Oricât de mult se străduia, doamna Wallington i se părea o ființă tot mai neplăcută. Curând, își dădu seama că doamna Wallington știe de neînțelegerile lor conjugale.

– Umblă zvonul că soția ta nu există, stăpâne, zise doamna Wallind, clipind galeș. O ții ascunsă aici. De parcă ți-ar fi rușine de ea.

– Oamenii n-au decât să creadă ce doresc, replică marchizul, ridicând din umeri. Eu și soția mea nu prea socializăm.

– Atunci, trebuie să recunosc că mă simt foarte onorată că sunt primită ori de câte ori vin. Mă bucur să aud, pentru că am ajuns dependentă de această ospitalitate când mă plimb zilnic pe aici cu calul.

– Așa e, doamnă Wallington, nu se mai putu abține Eugenia să spună. Se pare că ne considerați o adevărată ceainărie.

Marchizul deveni rigid, iar doamna Wallington se ofuscă..

– Probabil nu sunt oaspetele dumneavoastră ideal, dar se pare că în alte părți sunt binevenită.

Eugenia roși. Doamna Wallington putea să spună că era de obicei binevenită în vizite sau că era binevenită într-un caz anume, adică la Buckbury, de către marchiz, dacă nu și de soția acestuia.

Suspiciunile ei cu privire la doamna Wallington păreau alimentate într-una de Bridget, care nu rata nicio ocazie să remarce cu răutate frecvența vizitelor sale.

Într-o după-amiază, pe când Eugenia se întorcea la ea în cameră înfierbântată la față, Bridget își privi stăpână cu ochii celui care se întrebă dacă puiul e suficient de bine făcut.

– Vă simțiți bine, stăpână?

– Nu, nu mă simt bine. Locul ăsta începe să devină o închisoare pentru mine. Ce mult mi-aș mai dori să pot fugi.

– Ce-ar fi să tragem o fugă călare până la "Paragon"? o întrebă fata, după ce trase adânc aer în piept. Vi s-a părut întotdeauna un loc liniștitor.

– La "Paragon"? De ce nu, la urma urmei ? A fost întotdeauna ca un rai pentru mine.

– Sigur că a fost un rai, stăpână. Luați puțin aer în timp ce strâng câteva lucruri de care s-ar putea să avem nevoie...

– Lucruri ? repetă Eugenia, ridicând privirea.

– Da. Ceva de mâncare, în caz că ni se face foame. O lanternă, în caz că ne apucă noaptea pe acolo. Trebuie să comand o șaretă.

Eugenia păru că stă pe gânduri.

– Da, ocupă-te de tot și după aceea plecăm.

Peste o jumătate de oră, plecară.

Era ciudat cât de bine o făcea să se simtă simpla vedere a casei. Totul părea pustiu acolo, însă casa aceea marcase perioada cea mai fericită din viața Eugeniei.

Spre surprinderea ei, cheia nu era pusă sub piatră, la locul ei obișnuit.

– Duceți-vă înăuntru, o încurajă Bridget. O să trag șareta la adăpost.

În sufragerie se întâmpla ceva, de vreme ce încăperea nu era atât de rece cât ar fi trebuit să fie o cameră neocupată în această perioadă a anului. Cenușa din șemineu era caldă, de parcă ar fi locuit cineva pe ascuns acolo.

– Mică floare!

Eugenia se răsuci, auzind această voce atât de familiară.

– Gregor!

Pictorul, căci despre el era vorba, se ridică în picioare.

– Da, eu sunt. Gregor Brodosky, cel care te iubește nebunește comoara mea. Văzându-te, inima parcă-mi dansează în piept.

Eugenia se uita când la Gregor, când la Bridget, care intrase uimită înăuntru.

– Dar ce cauți aici? Și de ce îmi faci o astfel de declarație acum?

– Cum puteam să-ți fac o astfel de declarație înainte? Mi-ai scris? Nu. Mi-ai spus ceva? Nu. Mi-ai citit scrisorile și le-ai pus deoparte. Atâta tot. Eram sigur că-l iubești pe marchiz. Dar acum... acum știu că nu ești fericită și nu ești fericită pentru că mă iubești pe mine. Sunt sigur de asta. Și pentru că sunt sigur, îți cer să-l părăsești pe marchiz și să vii cu mine.

Eugenia era șocată.

– Nu... pot. Sunt căsătorită.

– Dar, floricico, actul nu s-a consumat.

Eugenia o privi pe Bridget cu reproș.

– Am fost nevoită să-i spun, coniță. Altminteri, n-ar fi venit să vă caute. Păi, dacă nu e consumată, căsătoria poate fi anulată.

– Adevărat? întrebă ea, ducându-și mâinile la cap.

– Da. Vino cu mine acum, astăzi, strigă Gregor. O să zburăm prin Europa și-o să începem o viață nouă. Când o să fie anulată căsătoria cu marchizul, o să ne căsătorim.

Eugenia era amețită. I se oferea dintr-o dată pasiune și aventură. Adică exact ce visase. Cu toate astea, șovăia.

– Dar... n-am să fiu niciodată în stare să-l tratez pe marchiz atât de urât.

Gregor și Bridget se priviră.

– De ce nu? întrebă Bridget. Având în vedere că-și ia amantă sub nasul dumneavoastră, el e cel care nu se comportă așa cum se cuvine.

– Pe doamna Wallington? zise Eugenia, făcând un pas înapoi.

– Exact, zise Bridget, privind-o triumfător. Și durează de multă vreme. Vino, stăpână. O să vă fiu însoțitoare până când o să fiți liberă să vă căsătoriți cu Gregor. O să am grijă de dumneavoastră, să nu vă faceți griji în privința asta.

– Dar... n-am nimic cu mine, protestă Eugenia.

– Aveți bijuteriile, stăpână, zise Bridget râzând. Le-am luat cu mine. Sunt în șaretă.

Eugenia păru tulburată.

– Nu cred că-i bine să facem asta, începu ea, însă Gregor veni și o sărută cu atâta patimă, încât de-abia mai putea respira.

Aceasta era febra pasiunii, așa cum i-o descrisese Bridget.

Era convinsă! Își îngropă capul la pieptul lui Gregor, care-o prinse de brațe și-o purtă afară. Bridget se grăbi să dezlege caii și să-i înahame la șaretă.

Când roțile se puseră în mișcare, iar caii înaintau sub loviturile ei de bici, cerul se deschise și o ploaie grea, furtunoasă, începu să cadă.

Capitolul 9

Eugenia se răsuci, nesimțindu-se în largul ei, și deschise ochii.

Stătea pe o saltea aspră într-un dormitor mic, curat dar sărăcăcios mobilat.

Își duse mâna la frunte, încercând să-și amintească succesiunea de evenimente care o făcuseră să ajungă aici. Era un adevărat efort, întrucât nu reușea deloc să se concentreze.

Nu-și amintea decât că se udase până la piele în timpul călătoriei. Nu-și amintea dacă se adăpostiseră aici din întâmplare sau fusese ceva pregătit.

Faptul că era de mâncare nu i se părea o surpriză, deoarece Bridget spusese că va lua ceva de-ale gurii, însă nu credea că atât: o plăcintă, un pui, pâine și mere.

Bridget se apucă imediat să pună masa, iar Gregor să facă focul. Eugenia stătea tremurând într-un colț, privindu-l pe bărbatul pentru care-și riscase onoarea și poziția în societate.

După ce aprinse focul, îi dădu ceva tare de băut. Eugenia fu imediat cuprinsă de somn. Îi pierise parcă și pofta de mâncare.

Probabil că Bridget o dezbrăcase, întrucât n-avea pe ea hainele pe care le purtase pe drum.

Auzind zgomot la uşă, îşi dădu seama că din pricina asta se trezise.

Sări din pat, străbătu camera desculţă şi deschise uşa.

Bridget şi Gregor stăteau la o masă pe care fuseseră puse bijuteriile Eugeniei. Recunoscu perlele pe care i le dăduse mătuşa Cloris, ca şi multe din darurile primite de la marchiz, inclusiv o broşă din rubin şi cercei, o brăţară de turcoaze şi un lănţişor cu diamant.

Eugenia se îngrozi când văzu printre toate bijuteriile un inel cu pecetea familiei Buckbury.

Bridget n-ar fi trebuit să-l ia.

– Trebuie să ducem totul înapoi, strigă ea din prag.

Cei doi tresăriră şi-şi ridicară privirile.

– Dacă tot mi-am părăsit soţul, trebuie să-i las tot ce mi-a dat, continuă ea.

– Ce? strigă Gregor, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce, am plecat la drum cu o nebună?

– O nebună ? Dar ce-am spus încât să te simţi atât de jignit?

Gregor era pe punctul de a-i replica furios, însă Bridget îl avertiză din priviri. Poate Eugenia şi-ar fi dat seama de complicitatea dintre cei doi dacă Gregor n-ar fi venit imediat la ea şi nu şi-ar fi fixat ochii într-ai ei.

– De ce te-ai dat jos din pat, bijuteria mea ? O să răceşti.

Eugenia facu ochii mari când auzi că e numită "bijuterie".

– O, şi ce fel de bijuterie sunt eu ? întrebă ea.

– Ce fel de bijuterie ? repetă Gregor, părând că stă în cumpănă. Cred că... eşti o perlă. Da. Nuanţa asta de trandafiriu. Eşti perla mea, zise el apropiindu-şi din nou faţa de a ei, şi trebuie să mă asculţi. Dar

mai ales să nu te comporți ca o prostuță. Banii din portrete se vor sfârși curând. Trebuie să vindem bijuteriile astea, pentru că altminteri n-avem din ce trăi. Ai înțeles ?

– Păi... poți să pictezi în continuare, zise Eugenia.

– Să pictez ? repetă el disprețuitor. Și cât o să-mi rămână din asta? Apoi, într-o bună zi n-or să mai fie comenzi, iar eu am să mor de foame. Trebuie mereu să mă plec și să sărut pământul pe care pășesc oamenii care nu înțeleg marele meu talent.

– O să renunți la viața de artist? întrebă Eugenia.

Gregor ridică din umeri.

– Probabil că nu. Dar în Franța sau în Olanda, o să pictez atunci când doresc și, ceea ce e cel mai important, pe cine vreau.

Bridget se duse și luă de pe scaun pelerina pe care o pusese la uscat.

– Poftim ! Îmbrăcați-vă, coniță. O să vă pregătesc micul dejun.

Eugenia luă pelerina și nu avu cum să nu remarce că Bridget îi spunea din nou "coniță" în loc de "stăpână".

Mă rog, la ce-ar fi vrut să se aștepte? Nu ea fusese cea care abdicase de la rolul de marchiză? Acum, era iar conița Eugenia.

Tremurând, se înfășură în pelerină. Nu dorea să se gândească la marchiz. Viitorul ei era legat de acela al lui Gregor. După ce va divorța, o să fie soția lui, așa cum visase dintotdeauna.

Tare mult și-ar fi dorit să vadă ce reacție o să aibă mama ei.

Doamna Brodosky. Doamna Brodosky.

Eugenia repetă numele, încercând să-și dea seama cum ar suna.

Bridget îi întinse o cană cu ceai și puse o farfurie cu pâine la picioarele ei. Fu recunoscătoare pentru hrană, încălzindu-și mâinile în jurul cănii calde.

– Bridget?

– Da, coniță.

– Unde suntem?

– Nu prea știu. Mare noroc pe capul nostru că am dat peste locul ăsta aseară. N-am vrut s-o luăm pe drumul spre Londra, ci am luat-o pe o scurtătură, undeva prin pădure. Dar era târziu, iar vremea se stricase. Cred că suntem la vreo treizeci de kilometri de...

– Bridget, vorbești prea mult, o întrerupse Gregor cu asprime.

– Da, Gregor. Așa e.

Eugenia era surprinsă de efectul pe care-l avea Gregor asupra slujnicei sale. Se răsuci pe rogojină, ca să-l privească mai bine. Stătea la masă, ținând în mână o broșă cu smarald, una pe care ea n-o observase mai devreme.

– E verde ca Volga, murmură el.

Brusc, Eugenia se simți pierdută și neajutorată. Tânjea după o vorbă bună sau o îmbrățișare a lui Gregor. Ce bine ar fi dacă s-ar uita la ea, dacă i-ar zâmbi. Crezuse întotdeauna despre el că e artist, că nu pune preț pe bunurile materiale. Cu toate astea, acum părea mai interesat de pietrele astea decât de femeia care renunțase la tot ca să fie cu el.

Gregor își dădu seama că e privit.

– Nu-ți face griji în privința bijuteriilor. Ne vor aduce tuturor o viață nouă. Acum, trebuie să termini de mâncat.

– Bridget, o întrebă ea, unde sunt schimburile mele ?

– De ce vă trebuie?

– Păi... trebuie să mă pregătesc de plecare.

Urmară câteva clipe de tăcere. Bridget îi aruncă o privire lui Gregor.

– Vrei să ne părăsești, coniță?

– Păi... nu plecăm astăzi de aici?

– Nu plecăm nicăieri, bombăni Gregor. Trebuie să rezolvăm unele treburi. De ce să nu le rezolvăm aici dacă tot se poate, nu?

– Ce fel de treburi?

– Treburi care nu te privesc, izbucni Gregor, lovind cu piciorul în pământ și făcând să cadă câteva bijuterii pe jos. Cine te crezi de-mi pui atâtea întrebări? Un fel de alteță?

Bridget, care îngenunchease ca să adune bijuteriile, ridică privirea.

– Dacă aș fi în locul dumitale, coniță, m-aș întoarce la mine în cameră.

– Da, Bridget. Așa am să fac.

Eugenia se târî până la ea în cameră și se prăbuși pe pat. Știa că Gregor e mai temperamental, dar nu crezuse că va avea atât de multe izbucniri de genul ăsta.

Mai presus de orice, își dorea ca Gregor să fie iubitul pe care și-l imaginase.

Ca răspuns la rugile ei, Gregor apăru în pragul ușii.

– Plângi, floarea mea ?

– Nu.

– Bine. Nu-mi place să te aud plângând. La fel cum nu-mi place să-mi pui prea multe întrebări. Buzele tale nu sunt făcute pentru asta, ci pentru asta.

Sărutul lui fu unul intens, iar peste puțină vreme simțea că plutește. Habar n-avea dacă aceasta era pasiune adevărată sau își pierduse pur și simplu respirația. Gregor o împinse și-și trecu mâna prin păr.

– Ar fi mai bine să stai la tine-n cameră și să nu mă mai înfurii.

– Da, Gregor, se trezi ea șoptind.

Îi era rușine de propria timiditate, dar singurătatea o lovise din plin. Își dăruise viața acestui bărbat. Nu mai avea pe nimeni altcineva pe lume. Nu-l pierduse numai pe marchiz, ci și pe mama și mătușa ei. Nici ei și nici oamenii în general n-ar primi-o cu brațele deschise după un asemenea comportament. Faptul că marchizul avea o amantă nu era un motiv suficient de întemeiat să-și abandoneze îndatoririle.

Pe la prânz, Bridget îi aduse ceva de mâncare și un lighean în care să se spele. Când Eugenia își ceru din nou hainele, Bridget clătină din cap.

– Nu vrea să vi le dea, coniță.

– Dar de ce? întrebă ea, perplexă.

– Astea-s ordinele, zise Bridget ridicând din umeri.

Eugenia o privea uimită, întrebându-se ce rol avea fata în toată povestea asta.

Auzind zgomot de roți, se ridică imediat și alergă la fereastră, ca să-l vadă pe Gregor dispărând cu trăsura printre copaci.

– Unde se duce ? o întrebă ea pe Bridget.

– Așa cum a spus și el, are niște treburi de rezolvat, o informă aceasta pe un ton secretos.

Gregor se întoarse pe înserate. Nu veni să vadă ce face Eugenia. Ea, în schimb, își dorea cu ardoare să-l vadă, în pofida comportamentului lui imprevizibil. Poate tocmai datorită temperamentului imprevizibil creștea și dorința ei de a-i intra în grații.

Cu toate astea, nu pe Gregor îl visă în acea noapte, ci pe soțul părăsit. Se făcea că marchizul o purta în brațe, într-un torent de apă învolburată care amenința să-i înghită pe amândoi.

Trecu o zi și o seară, apoi o altă zi. Gregor măsura neliniștit

camera-n lung și lat, tot uitându-se pe fereastră, de parcă ar fi așteptat pe cineva.

Eugenia nu îndrăznea să-l întrebe nimic, pentru că asta ar fi însemnat să-l supere din nou. Era recunoscătoare pentru orice dovadă de afecțiune, fie cât de mică, deși începuse să-și dea seama că aceste dovezi erau mai degrabă jucate decât simțite. Părea că face tot ce-i stă în putință ca să-i mențină treaz interesul, fără însă a se implica foarte mult. Iar asta venea din partea unui bărbat care în urmă cu două zile își declarase cu mare patos iubirea pentru ea.

Măcar acum, știa la ce să se aștepte. În timp ce el se tot plimba prin cameră, ea își luă inima-n dinți să-l înfrunte.

– Vreau să știu, începu ea, de ce m-ai luat cu tine dacă nu-ți pasă nici cât negru sub unghie de mine ? De ce mă ții prizonieră aici? Ce speri să câștigi de la mine? Am părăsit totul și n-am bani. În fară de bijuterii, dar ele se află deja în mâinile tale...

Gregor se oprise în penumbră ca s-o asculte.

– Gregor ?

Bărbatul ieși din penumbră, se așeză pe pat, îi dezveli picioarele și râse scurt.

– O, crezi că vreau să-ți răpesc virtutea? O, Doamne! Dar chiar ești cu capul în nori. Eroina romantică, femeia care se îndrăgostește de un artist sălbatic și care renunță la tot pentru el... Ei bine, află că eu vreau tot ce tu ai aruncat. Evident, nu-l vreau pe marchiz, ci bunăstarea, puterea, casa și banii lui. Dacă-mi reușește, nu vreau să mai văd în fața ochilor vreo pensulă de pictat. Cât despre tine, de ce să iau ceva care a fost refuzat de marchiz? Am alte planuri în minte, despre care o să afli curând.

Eugenia îl ascultă, îngrozită. Înțelegea în sfârșit că nu era artistul

pasionat de care crezuse că se îndrăgostise.

Ceea ce considerase dispreț pentru convenții și pentru cei care erau mai sus decât el pe scara socială, nu era decât cruzime și lăcomie.

Avusese nevoie de mai puțin de trei zile în compania lui ca să-i cunoască adevărata fire.

Seara, dar la o oră destul de târzie, Bridget îi aduse un castron cu supă. Slujnica nu părea în apele ei și nu prea avea chef de vorbă, chiar dacă îi ținu companie cât mâncă.

Când Eugenia lăsă lingura jos, afară se auzi tropot de cai.

Bridget își tot frângea mâinile.

– A venit până la urmă, murmură ea.

– Cine ? o întrebă Eugenia, a cărei voce fu acoperită de aceea a ușilor trântite.

Îl auzi pe Gregor vorbind, iar când vizitatorul îi răspunse, inima îi stătu parcă în loc.

Era marchizul, soțul ei.

Auzindu-l, se simți atât de ușurată, încât abia acum își dădu seama că-i așteptase venirea de când pusese piciorul în acea colibă.

Era clar că pentru ea venise, și vru să iasă pe ușă, numai că Bridget îi bară calea. Deschise gura să strige, însă slujnica își duse degetul la buze în semn de avertisment.

– Știu la ce vă gândiți, coniță, dar vă înșelați. N-a venit să vă ia acasă. Nici măcar nu știe că sunteți aici. A venit pentru că l-a chemat Gregor, să rezolve unele treburi. N-ar vrea să vă ia înapoi nici pentru toate pietrele prețioase din lume, având în vedere că ați petrecut atâtea nopți cu Gregor. Și nici nu sunteți îmbrăcată așa cum se cuvine.

Când înțelese în ce situație se afla, făcu un pas înapoi.

Dacă va încerca să apară în fața marchizului, ce impresie îi va lăsa,

având în vedere că avea părul despletit, era desculță și n-avea rochia pe ea ? Va trage cu siguranță concluzia că ea și cu Gregor erau amanți, așa cum îi dăduse de înțeles Bridget.

– Pot măcar să-l văd ? o întrebă ea pe Bridget.

– Și când te gândești că în urmă cu trei zile voiați să nu mai aveți de-a face cu el. Nici dumneavoastră nu știți ce vreți.

Eugenia era conștientă că la o asemenea întrebare nu avea răspuns. Rămase cu fruntea lipită de ușă, ascultând conversația, iar Bridget se duse în pat, convinsă că nu mai exista niciun pericol.

Gregor juca rolul gazdei, oferind marchizului ceai și invitându-l să se așeze. Machizul însă, refuză.

– M-ați chemat aici pentru ceea ce ați numit afaceri, îl auzi Eugenia pe marchiz. Așa încât, cred că ar fi mai bine să nu ne irosim timpul cu politețuri.

Aruncându-i o privire lui Bridget, care era întinsă pe pat și fredona un cântec, Eugenia întredeschise ușa. Putu astfel să-l zărească pe Gregor tolănit pe un fotoliu în fața focului, iar pe marchiz în picioare, cu mănușile într-o mână.

– Ei bine ? începu marchizul. Mai întâi, aș vrea să am vești despre soția mea.

– Se simte bine, are poftă de mâncare, doarme ca un miel fericit, replică Gregor, care-și încrucișă picioarele și se uită cu insolență la marchiz.

Marchizul își încleștă fălcile.

– Unde doarme, nemernicule? Aici, în maghernița asta?

– O, exclamă Gregor, o să fac mai multe pentru ea, dacă ajungem la o înțelegere.

– Ce fel de înțelegere ?

Gregor se ridică în picioare și-l fixă cu privirea.

– Mai întâi, aș vrea să vă pun niște întrebări. Vă interesează ceea ce se numește "onoarea familiei"?

– La fel de interesat ca orice englez de bună credință.

– Atunci, vă interesează și să aveți o bună reputație, nu ?

– Reputație? râse marchizul. Iată un cuvânt străin de firea ta, Brodosky.

– Mă rog, continuă imperturbabil Gregor, sunt anumite fapte referitoare la ... să spunem relațiile conjugale, care n-ați vrea să ajungă la urechile altora, nu?

Eugenia era cât pe ce să leșine de spaimă. Îi era clar ce dorește Gregor de la marchiz.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, intri pe un teren minat. Cum de știi ceea ce insinuezi?

– Simplu : de pe buzele soției tale, printre sărutări.

Eugenia închise deznădăjduită ochii. De unde să știe marchizul că Gregor minte?

– Ce vrei? întrebă el cu răceală.

– Soția ta s-a obișnuit cu luxul. De exemplu, vrea să-și păstreze slujnica. O să am nevoie de bani ca să-i ofer traiul regesc cu care e obișnuită.

Marchizul părea ca de piatră.

– Continuă! zise el.

– E simplu, zise Gregor, ridicând din umeri. Puneți o sumă de bani pe numele ei. O sumă pe viață. Altminteri, detaliile referitoare la căsătoria neconsumată vor deveni publice.

Marchizul încleștă pumnii, dar chiar dacă și-ar fi dorit să-l plesnească pe Gregor, se abținu.

– Ea e cea care a ticluit planul ăsta cu tine?

Gregor se întinse ca să se dezmorțească și căscă.

– Cine, ea? N-are stil pentru așa ceva.

Eugenia se bucură că măcar Gregor n-o implica și pe ea în această uneltire. Însă recunoștința ei se risipi imediat, când îl auzi din nou pe pictor vorbind.

– De ce nu plătiți, ca să isprăvim povestea? Ce-o să știe gura lumii despre povestea asta? Numai că soția v-a părăsit pentru un pictor. Ea o să fie cea pe care se va arunca vina.

Marchizul se întoarse și-l privi pieziș pe Gregor.

– Pe soția mea n-o deranjează că-i va fi pătat numele ?

– Deloc.

– Și nu vrea să mă vadă, să-mi spună ea însăși toate astea, nu?

– În niciun caz.

Marchizul se întoarse cu fața spre fereastră, contemplând pădurea. Văzându-l cu spatele, Eugeniei mai că-i venea să deschidă mai mult ușa, ca să-l privească mai bine.

Se uită la ochii lui care străluceau intens, ca niște diamante. Ca diamantele pe care i le dăruise fără afecțiune. Iar diamantele astea fuseseră acum luate de Bridget, ca să finanțeze plecarea.

– O, ce proastă am fost ! zise ea pentru sine, rușinată și vinovată.

Marchizul scoase un oftat.

– La ce sumă te-ai gândit, Brodosky? întrebă el în cele din urmă.

– La cât vă evaluați reputația? pufni disprețuitor Gregor.

Marchizul se întoarse cu fața spre el și-l privi cu dezgust.

– E mai degrabă vorba de cât de mult îmi prețuiesc soția.

Eugenia nu se dădu la o parte din ușă, fiind parcă fermecată de imaginea acestuia. Abia acum era conștientă de noblețea lui.

Gregor îl privea cu un aer curios.

– De ce vă faceți griji în privința unei femei căreia nu-i pasă de dumneavoastră?

– Nu mi-aș dori ca vreo femeie pe care-o cunosc să ajungă săracă.

Gregor păru amuzat.

– O, ce principii! Păi, ce ziceți de vreo cinci mii de lire ?

– Cinci mii să fie, zise el fără să clipească.

Ce repede fusese de acord, constată Eugenia cu amărăciune, ascunzându-se în întuneric. Se simțea profund rănită că soțul ei vrea să scape așa de repede de ea. Probabil era foarte îndrăgostit de doamna Wallington.

– Presupun că vrei să divorțez, continuă marchizul. Ca să te poți căsători cu Eugenia.

– Sigur, sigur, se grăbi să-l asigure pictorul. Dar acum, referitor la bani : cum o să intru în posesia lor?

Marchizul începuse să-și pună mănușile în mâini.

– Parcă ziceai că o să-mi duci soția în străinătate, nu?

– La Amsterdam. Sau la Paris, replică Gregor precaut.

– Să fie Paris, zise marchizul. Banii vor fi vărsați în fiecare lună la banca din Cluny, de pe strada Demareille.

Gregor păru dezamăgit.

– În fiecare lună?

– Da, răspunse marchizul cu fermitate.

Era clar că Gregor sperase că va primi toți banii odată.

– Pe numele meu, zise el cele din urmă.

– Ba pe numele soției mele, veni răspunsul rapid și ferm al marchizului.

Neavând încotro, pictorul acceptă.

– Vreți să mă legați de fustele ei, nu?

– Exact, zise marchizul.

Vru să plece, iar Eugenia începu să simtă un fel de disperare când își dădu seama că s-ar putea să fie ultima dată când îl vedea pe marchiz.

Dacă altădată ardea de nerăbdare să scape de el, acum gândul despărțirii i se părea insuportabil. De-abia acum îl aprecia.

Simțul prevederii o părăsi ca prin farmec. Scoase un strigăt, deschise ușa și dădu buzna afară.

– Stăpâne !

El se opri și se întoarse pe jumătate. Ochii lui trecură peste trupul ei, înregistrând că avea picioarele goale, părul despletit și era în combinezon. Apoi, își fixă privirea asupra ochilor ei. Aerul ei nenorocit nu păru să-l miște deloc, întrucât se mărgini să facă o plecăciune politicoasă.

– Doamnă, zise el, după care se făcu nevăzut.

Eugenia se așeză clătinând pe scaunul de la masă și-și acoperi fața cu mâinile.

– Știam eu că ești suficient de proastă încât până la urmă să apari în fața marchizului. Exact asta voiam! Dacă până acum mai avea unele îndoieli, acum i s-au risipit cu siguranță toate. După felul cum arăți, e ferm convins că te-ai dăruit mie.

Năucită, Eugenia plecă ochii. În clipa aceea, înăuntru pătrunse Bridget, care dansa.

– Cinci mii de lire! exclamă ea. O să trăim ca niște regi.

Gregor își dădu capul pe spate și râse ca un nebun. O prinse pe Bridget de talie și-o răsuci în aer.

Eugenia îi privea uluită dansând prin cameră.

– Cinci mii, cinci mii, cântau ei.

Înțelese în sfârșit că lucrau împreună de ceva vreme. Neliniștită, își trecu mâna prin păr.

Gregor nu simțea nimic pentru ea, iar Bridget o trădase. Era clar că nu-și doreau prezența ei.

Nicio clipă nu crezuse că decizia marchizului de a plăti era de teamă că-și va păta onoarea prin dezvăluirile publice referitoare la neconsumarea căsătoriei sale.

Simțea că era vorba de mult mai mult.

Epuizați, cei doi se aruncară pe banca de lemn lipită de celălalt perete și începură s-o studieze. Simțea că și ei erau conștienți că viitorul lor prosper și luminos va fi umbrit pentru totdeauna de prezența ei.

Or, cugetă ea înfiorată, până nu vor mai fi bani.

Cinci mii de lire reprezenta o sumă mare, dar nu va ține o veșnicie. Probabil Gregor intenționa să repete șantajul cândva, în viitor.

Îl putea chinui în orice moment pe marchiz cu imaginea unei Eugenii trăind în sărăcie lucie.

Asta dacă nu cumva marchizul, proaspăt divorțat, se va spăla pe mâini de grija fostei soții și va considera că nu-l mai privește soarta ei?

Bridget, care-și recăpătă prima suflul, se ridică de pe bancă și se duse la Eugenia.

– Nu fiți atât de posomorâtă, coniță. O să ne simțim bine împreună. Nu-i așa, Gregor?

– Cu siguranță, zise acesta ridicându-se.

Bridget îi netezi părul.

– Ați crezut că aveți totul, nu-i așa coniță? Ei, dar se vede treaba că acum eu sunt cea care are totul. Eu sunt cea bogată. Eu sunt cea

drăguță.

Eugenia fu nevoită să admită că Bridget arăta într-adevăr bine. Avea pielea trandafirie, ochii strălucitori, iar buzele erau ca niște boboci de trandafir.

Nu încăpea nicio îndoială că era efectul dragostei.

– Țineți atât de mult la el, coniță ? o întrebă ea, arătând cu mâna spre Gregor. E un bărbat adevărat, se mărgini ea să spună.

Gregor se întoarse cu fața spre Eugenia și-i făcu un ochiul.

Se simți dezgustată. Dezgustată de Gregor și de ea însăși.

– O să ne comportăm ca niște vechi prieteni, nu-i așa, floarea mea dragă?

De-acum încolo, va trebui să-și ducă restul zilelor cu conștiința amară a propriei nesăbuințe.

Dăduse cu piciorul norocului pentru un vis, o plăsmuire a minții ei.

Capitolul 10

Marea se întindea în fața lor într-un întuneric de nedescris. Nicio lumină în port. Scena era aproape feerică, iar tăcerea deplină.

Tot așteptând pe chei, Eugenia începu să tremure. Gregor considerase că Eugenia nu trebuie să arate ca o doamnă și, prin urmare, nu trebuia să aibă o bonetă pe cap. Bridget, în schimb, purta una. Dintr-un motiv anume, Gregor nu voia să atragă atenția, lucru de neînțeles pentru ea, de vreme ce nimeni nu-i urmărea.

Probabil ideea că e urmărit era în firea lui.

Bridget căpătase pelerina și boneta Eugeniei care-i țineau de cald. Îmbrăcămintea asta o făcea să se simtă ca o ducesă.

Eugenia se bucurase de tăcerea care domnise în trăsura care-i adusese din orașul Ipswich, acolo unde vânduseră caii și cabrioleta, până la acest port de pe coasta de est. Era obosită și nu-și dorea decât să doarmă.

Dar de fiecare dată când închidea ochii, îi apărea în față imaginea marchizului, trăsăturile lui neclintite ca stânca.

Trăsura ajunsese în port pe înserate. Cu banii luați pe birjă, Gregor

le duse la masă, la „Taverna marinarului".

– Poate aceasta e ultima noastră masă înainte ca marchizul să depună banii, declară el.

Acum, cei doi se duseseră să găsească pe cineva care să-i ducă până la fregata franțuzească din rada portului.

Eugenia începu din nou să tremure. Aștepta de mai bine de o jumătate de oră. Dacă li se întâmplase ceva celor doi?

Când își ridică iar privirea, tresări. Fregata franceză pleca din port.

Abia acum se simțea cu adevărat singură. Când auzi zgomot de pași, deveni rigidă.

– Gregor? Bridget? strigă ea plină de speranță.

Ce nenorocită trebuia să fie de ajunsese să strige disperată după cele două ființe care o aduseseră într-un asemenea hal!

Cineva se opri, de parcă ar fi voit să asculte. I se păru că nu foarte departe vede o lanternă.

Înainte să poată face vreo mișcare, fu înhățată de cineva și trasă în direcția opusă

– Ți-am spus să aștepți la debarcader, îi șuieră Gregor la ureche.

Eugenia îl privi cu nervozitate.

– Așa am făcut, replică ea. Numai că mi s-a făcut frig și am fost nevoită să mă încălzesc. Ați găsit pe cineva care să ne transporte?

– Ar fi fost mai ușor să-l găsim pe dracu'! pufni Gregor. Totuși, am găsit o barcă.

– O să... vâslești tu?

– Da. De ce nu ?

– Dar nu cunoști aceste ape, nu se putu ea împiedica să spună, chiar dacă ar fi preferat să tacă mâlc, și e ceață.

– Văd că e ceață, dar imediat ce-o să ieșim din port, o să ne luăm

după fregată. O să fie ca un far pentru noi, și or să ne ia la bord.

– Ești sigur că or să ne ia la bord? întrebă Bridget.

– Ce-avem aici e suficient să-i convingem, zise el arătând o legătură cu bani. Or să ne ia.

Barca pe care o găsise era mică și șubredă, săltând de colo până colo lângă debarcader.

Sub greutatea lor, barca scârțâi. Gregor luă vâslele și începu să le mânuiască.

Puțin după aceea, luminile de la țărm nu mai puteau fi zărite. Din toate părțile erau împresurați de ceață. Eugenia avea senzația că se deplasează cu o pânză de păianjen pe față.

Atât chipul lui Bridget, cât și cel al lui Gregor păreau că plutesc undeva în aer, de parcă s-ar fi desprins de trupuri.

Apa se izbea de barcă, stropindu-le rochiile. Bridget privi marea învolburată.

– O, apa e atât de neagră! Nu mi-ar plăcea deloc să cad în ea.

– Nici mie, zise Eugenia.

– Știi să înoți, Bridget ? o întrebă Gregor cu o sclipire în priviri, de parcă i-ar fi venit o idee.

– Da' de unde! exclamă fata. Chiar dacă am locuit chiar lângă Tamisa, nu m-a tentat niciodată să învăț să înot. Erau tot felul de mizerii în ea. Fratele meu obișnuia să prindă pești pe care-i aducea acasă. Arătau îngrozitor. Tatăl meu vitreg nu se atingea de ei. Marea pare un pic mai curată, dar tot n-am încredere. Gândește-te câți marinari au murit înecați.

Eugenia n-o auzise niciodată pe Bridget vorbind atât de mult. Trase concluzia că era din pricina ginului.

– Dar tu știi să înoți, Gregor? îl întrebă Bridget.

Bărbatul clătină din cap.

– Eugenia e cea care o să ne salveze dacă o să cădem în apă, zise el pe un ton care se voia glumeț.

Eugenia schiță un zâmbet.

– Ei bine, o să ne înecăm cu toții, pentru că habar n-am să înot.

– Păcat! exclamă Gregor cu un rânjet în colțul gurii.

Se aplecă atât de mult spre vâsle și trase cu atâta putere, încât barca fu serios clătinată. Eugenia și Bridget aproape fură aruncate de pe scaune.

– Păstrează echilibrul! îi strigă Bridget.

Gregor se străduia din răsputeri. I se vedeau venele de la tâmple și gâfâia din pricina efortului.

– Trebuie să ieșim din port, spuse el. Trebuie neapărat să ieșim.

Eugenia se întrebă cât de departe erau de chei. Temperatura începuse să scadă, iar ei îi era tot mai frig.

– Liniște! le porunci el.

Amuțiră toți trei. Eugenia auzea cum undeva în depărtare vâslea cineva.

Gregor scoase o înjurătură.

– Cine mai e acum cu noi? Cine ?

Așteptară. Zgomotul celeilalte bărci dispăru, iar Gregor începu din nou să vâslească. Depuse și mai multă râvnă de data asta. Eugenia nu se putea uita la el. Chipul lui, care altădată i se păruse fermecător, ispititor, acum i se părea comun și plin de cruzime.

De când marchizul plecase din coliba aflată în sălbăticie, Eugenia simțea că se schimbase în profunzime. Lipsa de experiență o adusese acolo unde era, dar dacă va trebui să îndure, va îndura.

Singura alternativă era să facă un pas care era interzis atât de lege,

cât și de credință. Știa totul despre acei nefericiți care aleseseră sinuciderea și care fuseseră îngropați în afara cimitirelor, ca să n-aibă parte de binecuvântarea bisericii. Dar ea, oricât de nefericită era, nu va porni pe acel drum.

Va găsi o modalitate să ducă o viață modestă. Poate va deveni profesoară undeva pe continent. Nu credea că Gregor ar putea ridica obiecții la această modalitate de a aduce bani în casă.

Era convinsă acum că n-avea nicio intenție s-o ia în căsătorie, cu atât mai puțin s-o seducă. Nu era altceva decât portița lui de scăpare dintr-o viață de artist sărac.

Nici pe Bridget nu credea că o va lua în căsătorie, chiar dacă aceasta o să se agațe de o astfel de șansă.

O să fie o viață tare ciudată : toți trei stând în același apartament, undeva în apropierea băncii din Cluny, acolo unde marchizul va depune banii.

Își dădu brusc seama că Gregor nu mai vâslea. Stătea cu mâinile sprijinite de vâsle.

– Bridget, unde sunt bijuteriile?

– Sunt în siguranță, răspunse aceasta.

– Arată-mi-le!

Bridget păru surprinsă.

– Unde? Aici?

– Arată-mi-le! repetă Gregor, cu mai multă insistență.

Bridget scoase o pungă de piele din interiorul pelerinei.

– Uite!

– Deschide! îi porunci Gregor. Vreau să mă asigur că sunt toate acolo. Îmi amintesc că unele au căzut pe jos când eram la colibă.

– Dar le-am adunat pe toate, spuse Bridget.

– Vreau să mă asigur, insistă Gregor. Există o bijuterie anume care mă interesează. E vorba de inelul cu sigiliul familiei Buckbury.

Bridget căută în săculeț.

– L-am găsit.

– Bine, zise Gregor, mai mult decât mulțumit.

Exista o licărire ciudată în ochii lui, care sugera un suflet mult mai întunecat decât lăsase să se vadă până acum.

Bridget scoase inelul și-l șterse cu mâneca.

– E drăguț, zise ea. Aș vrea să-l păstrez. Dacă nu vă deranjează, zise ea pe un ton batjocoritor Eugeniei.

– Nu mai am dreptul să-l port, răspunse Eugenia.

Întoarse capul, de parcă ar fi auzit zgomot de vâsle. Apăruse din cealaltă barcă.

Bridget își puse inelul pe deget.

– Acum, eu sunt marchiza, zise ea.

– Asta e ! exclamă Gregor, care de-abia se mai ținea de vâsle. Ai înțeles.

– O, da? exclamă Bridget, uitându-se perplexă când la unul, când la altul.

– Cu inelul ăla, remarcă Gregor, o să intri în banca din Paris și, dacă spui că ești marchiza de Buckbury, vei fi crezută. Vei putea să scoți banii pe care marchizul îi va depune în fiecare lună.

– Dar de ce s-o fac eu, dacă e și ea acolo? întrebă Bridget, arătând spre Eugenia.

Aceasta din urmă, începând să înțeleagă unde bate Gregor, răspunse în locul lui cu o voce tremurândă:

– Dar dacă n-o să mai fiu?

– Bravo, micuță floare, zise el cu un chicotit. Înțelegi, în sfârșit,

cum stă treaba.

– Poate ea da, însă eu nu, mormăi Bridget.

– Dacă mi se întâmplă ceva, o să scoţi tu banii în continuare, zise Eugenia, care se străduia să nu-şi arate teama şi nimeni n-o să-şi dea seama.

Gregor bătu din palme.

– Asta e! Ştii, Bridget, mi-a fost tare greu să vâslesc cu trei persoane la bord. Atâta greutate! Ştii, palmele au început deja să-mi devină ţepene.

– E groaznic, Gregor! Dă-le încoace să le încălzesc.

Gregor îi dădu însă mâinile la o parte

– Ascultă! Ascultă! Mult mai greu decât căratul a trei persoane cu barca asta o să fie să ne tot plimbăm pe continent tot restul zilelor noastre. Scăpăm de ea şi... gândeşte-te... cinci mii de lire... o să fie mult mai bine dacă se împart la doi.

– Nu ştiu ce să zic... începu Bridget.

Dar Gregor o făcu să tacă, dând din mână.

– Tu ce crezi de asta, micuţă floare? o întrebă el pe Eugenia.

– Mă mir că nu ţi-a venit ideea asta mai devreme, răspunse ea, încercând să-şi păstreze calmul. Dar sunt şi eu curioasă şi aş vrea să ştiu de ce eu şi nu Bridget?

Gregor îşi dădu capul pe spate.

– Ha! Ha! Ha! Tu... N-am încredere în tine, şi nu te doresc. Cu tine aş putea-o da în bară rău de tot, însă ea e obişnuită să fie tratată cu asprime. Ha ! Ha ! Ha !

Eugenia credea că reuşise să câştige timp, dar următoarea lui mişcare o luă prin surprindere. Acesta îngenunche la picioarele ei, ca s-o arunce în apă.

Chiar dacă era nepregătită, totuși se luptă. Dar se dezechilibră și nu mai apucă decât să-l prindă pe Gregor de vestă.

Cădea, dar împreună cu ea cădea și el. Scoțând un strigăt de groază, se prăbuși în apă. Pardesiul i se umfla ca un balon deasupra apei.

Ăsta era sfârșitul! Sfârșitul!

Întunericul începu s-o împresoare.

Două brațe puternice o prinseră de mijloc. Două mâini tandre, puternice, hotărâte, o scoaseră din îmbrățișarea sumbră a mării.

Un vânticel se auzea afară, la "Paragon". Eugenia își încălzea mâinile la focul din șemineu. Nu-i era frig, dar dansul focului îi mergea la inimă. În afară de zgomotul vântului și de sfârâitul buștenilor în sobă, casa era tăcută.

Putea vedea pe fereastră că vârfurile copacilor se unduiesc ușor, dar nu se auzea nimic.

Era singură. Singură cu propriile gânduri, iar acestea nu-i erau o companie pe care să se bazeze.

În afară de momentul salvării, nu-și mai amintea nimic până când se trezise în zori, într-o cameră din „Taverna marinarului". Prima față pe care o văzuse, era aceea a marchizului.

Află astfel că el era cel care-o salvase.

– E... erai în barca pe care-o auzeam în depărtare?

– Da.

Deși când se trezise se uita la ea cu insistență, după acel moment părea că șovăie dacă să-i vorbească sau nu. Se ridicase și începuse să măsoare camera-n lung și-n lat.

Eugenia îl urmărise cu privirea.

– De ce? De ce ești aici? Nu înțeleg. Când ai plecat de la colibă, te

îndreptai spre casă, nu?

– Nu m-am dus la Buckbury. M-am dus în cel mai apropiat oraș și am luat doi oameni ai legii. În clipa când Brodosky a încercat să mă determine să depun banii pe numele lui am devenit imediat suspicios, chiar dacă m-am străduit să nu arăt. M-am temut pentru siguranța ta.

– Adevărat?

– Cum aș fi fost îngrijorat pentru oricare altă femeie aflată într-o astfel de situație, adăugă marchizul cu răceală, ca și cum ar fi încercat să înăbușe din fașă orice speranță că i-ar putea recâștiga afecțiunea. M-am întors la colibă cu ofițerii, ca să te scot din ghearele lui Brodosky, dar am găsit locul gol. Ghicind că se va îndrepta spre cel mai apropiat port cu destinația Franța, am luat-o pe urmele lui. Ofițerii m-au însoțit. Când am ajuns în port, ne-am separat, fiecare cercetând o altă zonă a orașului. Am aflat destul de repede că Brodosky căuta pe cineva care să vâslească până la fregată. Cum nu știam din ce direcție va încerca să se apropie de vas, am luat o barcă și am așteptat în rada portului, sperând să-l prindem acolo. Apoi, s-a lăsat ceața. A fost mare noroc că ne-am apropiat de voi în acel moment.

– Da, așa e, zise Eugenia cu umilință. Și... l-ați prins? întrebă ea după câteva clipe de ezitare.

Marchizul o privi cu asprime.

– Nu. S-a înecat.

Eugenia își ținu respirația, după care ochii i se umplură de lacrimi.

Deplânse nebunia lui Gregor, dar și a ei. Marchizul însă nu vru să audă nimic. Trăsăturile chipului său se aspriră.

– Înțeleg, doamnă, că suferiți, remarcă el cu rigiditate.

Eugenia își șterse lacrimile de pe obraji.

– Nu așa cum îți închipui, stăpâne.

– Nu contează ce-mi imaginez eu, remarcă marchizul, întorcându-se cu fața spre fereastră și aruncându-și ochii afară.

– Dar Bridget ?

– În haosul momentului, a luat vâslele și a dispărut repede din fața ochilor noștri. Nici ea și nici bijuteriile – o, da! mi-am dat seama că a luat bijuteriile – n-au fost găsite.

Eugenia își dăduse seama că mai mult nu va scoate de la el. Chiar dacă marchizul îi salvase viața, n-o va ierta.

Tânjea după îmbrățișarea lui, pentru pasiunea pe care i-o arătase altădată, dar acum se comporta față de ea ca un rege față de unul dintre supușii săi obișnuiți.

Dar la ce putea să se aștepte ? Marchizul era încredințat că se dăruise cu trup și suflet lui Gregor. Dacă ar încerca să-i spună adevărul, n-ar crede-o. Ar fi însemnat să dea mai degrabă dovadă de oportunism, acum când Gregor nu mai trăia, iar ea nu mai avea niciun fel de protector.

Dincolo de asta, mai era și chestiunea supărătoare numită "doamna Wallington".

Deși era convinsă că din cauza comportamentului ei reprobabil căutase marchizul o alternativă, totuși o parte din ea însăși nu putea să-l ierte.

Habar n-avea ce se va întâmpla cu ea. Obișnuita ei opoziție față de dorințele mamei sale i se părea acum conduita unei alte persoane.

Probabil își va petrece viața în cămăruțe ca aceea de la „Taverna marinarului".

Marchizul fusese cel care, de parcă i-ar fi citit gândurile, îi propusese să se întoarcă la "Paragon". Când ea protestase, spunând că

nici nu se punea problema, el o făcuse să tacă, aruncându-i o privire plină de severitate.

– Îmbracă-te și vino în curtea hanului. O să comand o trăsură.

În timpul călătoriei nu schimbară decât câteva vorbe politicoase, el întrebând-o dacă dorește să oprească pentru a mânca sau a bea ceva.

Nu-i spusese nimic cu privire la viitor până în clipa când se dăduseră jos din trăsură, la sfârșitul călătoriei.

– Poți locui aici, dacă dorești. Personal, nu vreau să mai existe niciun fel de comunicare între noi. Explică-i mamei tale situația așa cum dorești. N-am să suflu nicio vorbă referitor la ce s-a întâmplat între tine și Brodosky. Reputația ta nu va fi știrbită în niciun fel. Ai libertatea de a găsi un alt motiv pentru înstrăinarea dintre noi.

– Poate doamna Wallington ? murmură Eugenia cu amărăciune, pe punctul de a izbucni în plâns.

– Ce vrei să spui?

Eugenia își mușcă buzele.

– Ni... nimic, stăpâne.

– Nu mai sunt stăpânul tău, Eugenia. De-acum înainte, nu mai însemn nimic pentru tine, la fel cum tu nu mai însemni nimic pentru mine.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie și se urcă în trăsură. Eugenia rămase afară până nu se mai auzi zgomotul roților. Abia apoi deschise ușa casei și intră înăuntru.

Toate astea se întâmplaseră în urmă cu două zile. Două zile ! Două zile când fusese mai singură ca niciodată, singurii ei însoțitori fiind bufnițele și porumbeii din pădure. Nu-l mai avea nici măcar pe micuțul și bătrânul Bud, întrucât acesta era la Buckbury, iar ea nu îndrăznea să se apropie de abație, ca nu cumva s-o vadă marchizul.

Auzind o ușoară bătaie în ușă, întoarse capul.

Bătaia se auzi din nou, mai insistentă de data asta. Într-un târziu, se duse cu precauție la ușă și o întredeschise. Își aruncă ochii afară și făcu uimită un pas înapoi.

– Trebuia să vă văd, coniță. E important.

Bridget părea epuizată. Avea ciorapii rupți, iar rochia era plină de noroi. Părea că pierduse pelerina pe care-o avea de la Eugenia.

Privind ușurată în jurul ei, Bridget pătrunse înăuntru. O urmă pe Eugenia în salon și se prăbuși pe canapea.

După ce se uită câteva clipe la ea, Eugenia se duse în bucătărie și-i aduse pâine, dulceață și o cană cu bere. Bridget se năpusti asupra mâncării.

– Mulțumesc, coniță. Vă sunt foarte recunoscătoare. Nu merit o asemenea atenție.

– Nu, zise Eugenia cu candoare. Nu meriți.

Habar n-avea de ce o ajuta pe Bridget. Probabil pentru că-i era milă de ea. La urma urmei, Gregor, bărbatul pe care-l iubea, murise.

– Ce vrei ? o întrebă în cele din urmă.

Bridget sorbi o înghițitură de bere și se șterse cu mâneca la gură.

– Voiam să vă înapoiez astea, zise ea scoțând punguța cu bijuterii și așezând-o pe masă. Nu lipsește nicio bjuterie.

– De ce le înapoiezi, Bridget? Ți-ar fi adus o mulțime de bani. Ai fi putut trăi liniștită din ei și poate ai fi devenit chiar o doamnă.

Bridget izbucni în plâns.

– Nu mai vreau să încep o viață nouă, coniță. Nu vreau să fiu o doamnă. Vreau numai să mă întorc la Londra și să am grijă de doamna Dewitt, ca înainte. Înainte să apară Gregor și să mă zăpăcească de tot. Vă vorbea de rău chiar și atunci când făcea dragoste cu mine.

Eugenia ridică privirea, oftând cu amărăciune.

– Făcea dragoste cu tine?

– De la bun început, coniță. Dar flirta cu dumneavoastră, așa cum făcea cu oricare altă femeie, iar eu am devenit geloasă. M-am bucurat atunci când doamna Dovedale a plecat de la Londra. Într-o bună zi, Gregor a aflat de la mătușa Cloris că o să vă lase toată averea ei. Asta l-a pus pe gânduri. Tot zicea că mătușa dumneavoastră e bătrână și că nu mai are mult de trăit. Dacă reușea să vă ia în căsătorie, atunci va deveni bogat. I-am spus că nu vreau să se căsătorească, iar el mi-a răspuns că nu e cazul să mă comport prostește. De îndată ce va intra în posesia banilor, va fugi cu mine. Spunea că sunt exact ce-i trebuie. Ardea ne nerăbdare să vă întoarceți la Londra, ca să-și pună planul în aplicare. Apoi, doamna Dewitt a fost invitată să vă viziteze. Gregor era încântat, pentru că știa că o să mă ia cu ea. M-a făcut să-i făgăduiesc că am să lucrez în favoarea lui pe lângă dumneavoastră.

– Adică? zise Eugenia ridicând capul.

– Adică să fac în așa fel încât să credeți că e îndrăgostit de dumneavoastră. Eu însămi am căzut în această capcană. Apoi, v-ați logodit. Până și Gregor a crezut că totul s-a dus pe apa sâmbetei. Dar a venit comanda de a vă face portretul. A acceptat, pentru că era sigur că vă va convinge să renunțați la marchiz pentru el. Dar cum treaba n-a mers nici de data asta, a renunțat definitiv după căsătorie. Nu voiam să-l părăsesc, dar a insistat să vă însoțesc în luna de miere. Mai că-mi venea să vă omor... asta până în clipa când am aflat că nu erați cu adevărat soția marchizului. I-am scris lui Gregor, care mi-a răspuns că acum nu mai aveați cum să ne scăpați. A decis să rămână la "Paragon" până când o să vă intre mințile-n cap.

– Să-mi intre mințile-n cap?

– Da. Adică suficient de nefericită încât să vă părăsiți soțul. Apoi, trebuia să vă duc la "Paragon", de restul urmând să se ocupe el. Planul a funcționat, pentru că ne-ați urmat. Mi-a spus că o să vă părăsească de îndată ce va intra în posesia banilor de la marchiz. N-am crezut niciodată că va face ce-a făcut. Niciodată n-aș fi fost de acord cu așa ceva.

– Și astea ? o întrebă Eugenia, arătând spre bijuterii.

– Nu-mi doresc să fiu spânzurată pentru un șirag de perle și niște inele, coniță. Am considerat că dacă vi le înapoiez, o să puneți o vorbă bună pe lângă marchiz, ca să nu depună plângere împotriva mea. O s-o faceți ?

– Nu cred că mai sunt ale mele. Și din motive lesne de înțeles, nu mai am trecere pe lângă marchiz. Prin urmare, va trebui să te duci tu însăți la el și să ceri îndurare.

– Sunteți sigură că mă va primi ? o întrebă Bridget cu îndoială în glas.

– Sunt sigură, răspunse Eugenia.

Cumva mai întremată după mâncare și băutură, Bridget plecă. Eugenia închise ușa în urma ei, dar n-o încuie. Se întoarse în salon, așezându-se din nou pe scaun, în fața focului. O adevărată furtună era în mintea ei. Așadar, nu fusese decât o monedă de schimb. Asta în vreme ce credea că trăiește o mare dragoste interzisă. Nesăbuită, nesăbuită, nesăbuită! Își petrecu toată seara în fața focului, în afară de momentele când se duse în bucătărie să-și prepare ceva de mâncare. Luă o carte să citească, dar renunță repede, întrucât nu putea să-și ia gândul de la ce-i povestise Bridget.

Era aproape miezul nopții. Focul începuse să se stingă, întrucât nu-l mai întreținuse de aproape o oră.

Într-un târziu, își dădu seama că intrase cineva în casă.

Să se fi întors Bridget?

– Ci... cine-i acolo? întrebă ea temătoare.

Marchizul pătrunse în cameră. Eugenia se ridică, scoțând un strigăt.

– Îmi pare rău că te-am speriat, se scuză el. Am bătut în ușă, dar n-ai auzit. Cum nu era pus zăvorul, am intrat.

Tonul vocii lui nu mai era la fel de aspru ca la ultima lor întâlnire, fapt care o uimi peste măsură pe Eugenia.

– Dar... ai spus că nu vrei să mai comunici cu mine.

– Da, așa e, recunoscu el. Numai că am primit un vizitator în această după-amiază și mi-am spus că mai sunt unele lucruri de clarificat între noi.

– Adică... pe Bridget? Marchizul înclină capul.

– Da. Am fost de acord să nu depun plângere împotriva ei.

– Mă bucur să aud asta.

– Da, cred că da. Ai un suflet foarte bun, chiar dacă uneori iei decizii sub impulsul momentului.

– Dar drumul până aici n-a fost făcut pentru a rosti complimente voalate, nu?

– Nu. Am venit să-ți aduc niște lucruri care cred că-ți aparțin.

– Despre ce e vorba? întrebă ea, alarmată.

– Primul e ăsta. El și ce se află înăuntru.

Marchizul scoase din vestă un săculeț pe care-l aruncă pe masă. Eugenia înghețǎ. Era săculețul în care păstrase scrisorile primite de la Gregor. Îi aruncă marchizului o privire de om nefericit.

– Știi... ce se află înăuntru?

– Recunosc că da. Din păcate.

Tremurând, Eugenia scoase scrisorile din săculeț.

– Le-ai citit ?

– Păi... știu ce...

– Foarte... urât! strigă ea, înțelegând că acesta le citise cu adevărat. Și e urât să-mi fie aruncate în față, acum când sunt deja condamnată. Ce pedeapsă mă mai așteaptă?

– Până acum, n-am luat în seamă chestiunea pedepsei, murmură marchizul.

– Care e cel de-al doilea obiect?

– E... pe coridor. Îl aduc imediat.

Fiindu-i rușine și având remușcări, stătea cu degetele încleștate pe scrisori. La întorcere, marchizul purta în mâini un obiect pătrat învelit în alb. Eugeniei îi pieri sângele din obraji. Era portretul pe care i-l făcuse Gregor.

– Am considerat că vrei să-l ai, zise marchizul cu simplitate.

Nu mai suporta să fie torturată în acest fel. Luă repede obiectul învelit în alb și-l aruncă în ce mai rămăsese din foc.

– Nu vrei nici măcar să vezi ce e?

– Nu, în niciun caz. La fel cum nu vreau să mai am scrisorile astea în fața ochilor, zise ea furioasă, aruncându-le în flăcări. Nu vreau să mai am nimic de la acel bărbat. Nu vreau să-mi mai amintesc de el, sau cum m-am făcut de râs.

Luă vătraiul ca să scormonească focul, în ideea că obiectele incriminate vor arde mai repede.

După ce se asigură că focul va mistui totul, se întoarse sfidătoare cu fața spre marchiz.

– Acum, pedepsește-mă cât vrei. Nu-mi mai pasă.

– Nu ? zise marchizul, prinzând-o de brațe. Nu-ți pasă dacă te

pedepsesc în acest fel ?

Spunând acestea, o sărută cu furie.

– Și așa? Așa? Așa?

– Ce faci? strigă ea.

– Iau ce-i al meu, replică marchizul. Ajunsesem aproape să-mi ies din minți când am văzut că ai căzut sub vraja altui bărbat. Am crezut că răbdarea și bunătatea te vor cuceri până la urmă. Trăiam cu impresia că totul s-a rezolvat, dar lacrimile din noaptea nunții mi-au arătat că lucrurile nu stau deloc așa. Apoi, ai fugit. Suferința mea era imensă. Și s-a intensificat în clipa când am înțeles pentru ce bărbat m-ai părăsit. Exact genul care te va obliga să-i faci pe plac, așa cum te-am forțat eu să fii a mea. Așa cum o să te forțez.

Scoase un geamăt ușor și o sărută din nou, cu pasiune.

O tulburare puternică îi străbătu tot trupul, ceva de nedescris și ce nu mai simțise niciodată. Bătăile inimii sale erau mai rapide.

– Stă.. stăpâne, zise ea.

– Da, Eugenia.

– Sigur nu-i o glumă? Cum mă mai poți dori, știind că am fost a acelui bărbat?

– Te-am judecat greșit, draga mea. Bridget mi-a spus totul.

– Totul?

– Da. Voiam să vin imediat la tine. Am avut o singură temere care m-a ținut în loc.

– Ce temere? șopti Eugenia.

– Că mai ești îndrăgostită de acel bărbat mort. N-am citit scrisorile pe care ți le-a trimis, dar Bridget mi-a spus despre ce e vorba și am înțeles cât de fermecător putea să fie. Era limpede că erai îndrăgostită de el. Reacția ta de acum la acele scrisori și la portret mi-a demonstrat

cu totul altceva. Poate inima ta nu-mi aparține încă, dar măcar e liberă.

– Nu, protestă Eugenia. Nu e liberă. Îți aparține, stăpâne. Cred că ți-a aparținut de la bun început, numai că eram suficient de prostuță încât să nu înțeleg semnele.

– Semnele?

– Ca de exemplu, faptul că eram geloasă pe doamna Wallington.

– Dar n-am curtat-o în niciun fel, zise marchizul râzând. Pur și simplu îi cunoștea pe tatăl și pe unchiul meu. E o femeie plicticoasă, dar trebuie să mă comport politicos cu ea.

– Dar... Bridget mi-a spus că sunteți amanți.

– O, prostuță mică! exclamă marchizul. Nu ți-ai dat seama că a mințit, ca să te determine să mă părăsești?

Sigur asta era. Eugeniei nu-i venea să creadă că fusese atât de oarbă. Plângând, se prăbuși în brațele marchizului. Pentru prima dată, pasiunea pe care și-o închipuise cândva, o simțea pulsându-i în sânge.

Întreg trupul îi fremătă, iar sufletul era cuprins parcă de un fel de febră. Aici, în brațele soțului ei, era toată dragostea la care visase.

– Așadar, m-ai iubit de la bun început? murmură marchizul.

– Da, stăpâne. Dintotdeauna. Și am să te iubesc din tot sufletul pentru totdeauna.

– Avem multă vreme de recuperat, îngerașule. Ce bine că te doresc atât de mult. Toată noaptea asta o să fac dragoste cu tine. Iar și iar și iar. Eugenia nu protestă când soțul ei o duse pe canapea.

Și ce loc mai bun pentru a se lăsa în voia plăcerii, pentru a-i deveni soție, decât mult iubitul ei "Paragon".

Sfârșit